

Giới thiệu Bá Chủ

Truyện Bá Chủ là một truyện khá đặc sắc, đây là câu chuyện dành cho những bạn đọc yêu thích chơi game, thích chu du trong những trò chơi đầy tính thử thách này. Truyện thuộc thể loại truyện võng du, được xây dựng một cách hết sức thú vị, với nhiều chi tiết đặc sắc.

Xuyên suốt truyện là hành trình của một chàng trai trong thế giới game ảo ảnh, những tranh đấu, phiêu lưu đầy sống động.

Hai tay chàng trai cử động ngày càng nhanh. Trên màn hình, một nhân vật trò chơi đang di chuyển theo nhịp điều khiển của chàng trai, hết nhảy trái lại tránh phải, không chỉ vậy còn kết hợp đánh ra các tuyệt chiêu vào những con quái trước mặt một cách liên tục. Nếu có một gã game thủ nào ở đây lúc này hẳn sẽ phải thốt lên kinh ngạc, bởi để điều khiển nhân vật vừa di chuyển vừa tung đòn như vậy không phải một việc đơn giản, đó là sự kết hợp giữa kỹ năng điều khiển cùng khả năng tính toán góc độ một cách siêu việt, mà hiện tại trên khắp thế giới chỉ có năm người có thể làm được.

Nhân vật trên màn hình nhanh chóng tiêu diệt hết toàn bộ quái phía trước, nhảy tránh thêm vài chưởng ngại, ngay lập tức một cánh cổng trắng xuất hiện.

Thế giới này có hay không sẽ thực sự biến ảo giác thành hiện thực làm người ta phải lo lắng không yên, chàng trai này có thể qua hết các cửa ải không..

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Tương Lai? Thế Giới Khác?

“Cạch cạch cạch ...”

Trong đêm, khoảng hơn một giờ sáng, cái thời gian mà đa số người bình thường đều đã đi ngủ, trong một căn phòng nhỏ của một căn hộ chung cư, tiếng gõ bàn phím, tiếng click chuột đang liên tục vang lên.

- Chết tiệt, nhanh, còn hơn một phút!

Ngay trước màn hình máy tính đang lập lòe, một chàng trai khoảng chừng 20 tuổi, mặc quần đùi, áo ba lỗ đang rất tập trung. Mắt không rời màn hình, trong khi đôi bàn tay vừa rê chuột vừa nhấn phím lại vô cùng linh hoạt.

Chàng trai không ngừng nói, có vẻ đang tự kích thích bản thân.

- Sắp được rồi, cố lên!

Hai tay chàng trai cử động ngày càng nhanh. Trên màn hình, một nhân vật trò chơi đang di chuyển theo nhịp điều khiển của chàng trai, hết nhảy trái lại tránh phải, không chỉ vậy còn kết hợp đánh ra các tuyệt chiêu vào những con quái trước mặt một cách liên tục. Nếu có một gã game thủ nào ở đây lúc này hẳn sẽ phải thốt lên kinh ngạc, bởi để điều khiển nhân vật vừa di chuyển vừa tung đòn như vậy không phải một việc đơn giản, đó là sự kết hợp giữa kỹ năng điều khiển cùng khả năng tính toán góc độ một cách siêu việt, mà hiện tại trên khắp thế giới chỉ có năm người có thể làm được.

Nhân vật trên màn hình nhanh chóng tiêu diệt hết toàn bộ quái phía trước, nhảy tránh thêm vài chưởng ngại, ngay lập tức một cánh cổng trắng xuất hiện.

- Còn vài giây, nhanh qua, phó bản Thiên Đường cho một người duy nhất toàn sever sắp là của ta, nhanh!

Nhân vật trò chơi nhanh chóng chạy đến cánh cổng, thời gian trên màn hình đã nhảy xuống còn ba giây.

- Được rồi, được rồi mình làm được mà!

Giọng chàng trai đã thực sự khản trương, có thể thấy trên trán của chàng trai đã đầm mồ hôi.

Đúng lúc này, toàn bộ căn phòng rung lên dữ dội.

‘Râm’

“Xoảng, Keng...”

Tiếng rơi vỡ vang lên khắp phòng, hơn thế, còn có thêm tiếng ngã của một vật nặng lên sàn.

- Khôngggggggggggggg.

Một tiếng la khẩn thiết của chàng trai vang lên xuyên qua vô tận màn đêm, lúc này, tất cả mọi người trong khu chung cư đều đã tỉnh dậy vì trận rung bất ngờ vừa rồi, vô số tiếng hô làm cho tiếng la của chàng trai trở nên nhat nhòa.

Trên sàn, nằm cùng chiếc ghế xoay là chàng trai, toàn bộ tư thế của chàng trai thật đáng kinh ngạc, hai tay giơ lên, hai chân co thẳng vẫn y như lúc ngồi điều khiển.

Bật dậy như một chiếc lò xo, chàng trai lao thẳng đến chiếc máy vi tính.

Trên màn hình lúc này chỉ hiện một dòng chữ đỏ: “Thời gian đã hết, cơ hội duy nhất toàn sever cho Thiên Đường đã chấm dứt.”

- A a a a a a, ông trời chết tiệt, ta ****.

Chàng trai lắc mạnh cái màn hình mà rống lên.

Không biết có phải lời lẽ của chàng trai tác động đến ông trời hay không, ngay khi chàng trai vừa ngưng chửi, ngay lập tức, toàn bộ căn phòng tiếp tục rung lên, còn mạnh hơn lúc nãy, bây giờ thì đã rõ ràng, là động đất.

- Ông thích rung thì rung đi, cứ rung cho sập luôn càng tốt.

Chàng trai tiếp tục rống lên tức giận.

“Rắc”

“Àm”

Như thoả mãn ý nguyện của chàng trai, toàn bộ căn phòng như sập xuống, không, đúng hơn là một bên chung cư sập xuống, toàn bộ căn phòng của chàng trai nghiêng mạnh sang một bên.

- Á á á, ông trời ơi ta nói giỡn thôi mà, không cần làm thật đâu.

Mắt đà, chàng trai té mạnh theo chiều nghiêng của căn phòng, giọng nói đã có phần hồi hận.

Phía dưới căn chung cư, tất cả mọi người đều đang đứng ở bên ngoài, có vẻ hiện tại chỉ còn một mình chàng trai là chưa thoát ra mà thôi.

- Đất nứt, tránh ra bà con ơi!

Một người nhìn thấy mặt đất bị nứt ra vội hô lên.

Lập tức, tất cả hoảng sợ chạy xa khu chung cư.

Còn chàng trai, vẫn chưa đứng lên được, căn phòng vẫn rung lên từng hồi khiến cả người chàng trai lặn xuống, nhìn theo hướng lặn của chàng trai có thể thấy một chiếc cửa sổ đất mở sẵn phía trước, không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần chàng trai giữ nguyên tốc độ lặn này thì có thể đi xuống căn chung cư một cách nhanh nhất. Mà chắc cũng quên nhắc, chàng trai đang ở tầng 22, từ trên này mà rơi xuống thì...

Có vẻ nhân ra hiểm cảnh của mình, chàng trai vùng tay quờ mạnh hai bên như muốn nắm lấy một thứ gì đó chắc chắn giữ mình lại.

Khoảng cách với chiếc cửa sổ đất ngày càng gần, chàng trai càng hoảng loạn, tay vùng càng nhanh hơn.

- Không, ta chưa muốn chết, bò ta chưa có, xe ta chưa mua, chơi game chưa đúng nhất, ta chưa muốn chết a a a a!

Đúng lúc này, chàng trai nắm được cái gì đó, cả thân hình tam thời dừng lại.

“Phù”

Chàng trai thở mạnh một hơi, mắt từ từ nhìn lên thứ mình đang nắm. Nhưng không có ánh sáng, chàng trai không thể nhìn ra đó là vật gì. Nắm trong tay thì hơi gồ ghề, sần sùi, chàng trai không thể nghĩ ra là vật gì.

Bỗng, ánh trắng từ vết nứt bên tường chiếu vào, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu đúng vật chàng trai đang nắm, thoải mái nhìn lên, ngay lập tức mặt chàng trai nhăn như trái mướp đắng, thứ đang kéo lại mạng sống chàng trai là một cây chổi, và cây chổi này hiện đang mắc kẹt vào góc tủ, nhưng theo tình hình này chắc khoảng vài giây nữa là cây chổi sẽ bị tuột ra.

Sợ hãi nhưng không hoảng loạn, chàng trai tự nhủ: “Cố lên mình có thể làm được.”

Chàng trai bắt đầu đứng lên, cố gắng trước khi cây chổi tuột mất đã đứng dậy và tìm được một thứ khác chắc chắn hơn.

“Roẹt”

Một tiếng kêu nhẹ nhàng, ngay lập tức, cùng với cây chổi, chàng trai lăn tiếp con đường của mình.

- Không!!!!!!!!!!!!!!

- Có người roi mọi người ơi!

Một vài người đã chạy xa căn chung cư nhìn lại hô lên.

- Là một chàng trai.

Vài người tinh mắt hơn nói.

- Tội nghiệp, không biết làm gì mà không chịu chạy ra, còn trẻ thế mà.

Một bà cô già nói.

- Nhìn cũng có vẻ cường tráng đấy.

Một vài chị làm về đêm chưa chồng nói.

- Chàng trai đã sắp chạm đất.

Tất cả mọi người đồng thời nhắm mắt lại, nhưng vẫn còn một số người không sợ hãi kỳ nhìn theo.

Không âm thanh va chạm nặng nề, không có thêm tiếng kêu đau đớn, tất cả mọi người kỳ lạ mở mắt ra.

- Chàng trai rơi thẳng vào trong vết nứt bà con ơi.

Một người theo dõi từ đầu tới cuối nói.

Nhanh như chớp, tất cả mọi người ủa lại gần vết nứt lớn, cũng may là động đất đã ngưng chứ không cũng chẳng ai dám quay lại.

Một vết nứt sâu hun hút, gần như không thấy đáy, tất cả mọi người nhìn nhau lắc đầu.

Hơn năm giờ sáng, công viên ngoại ô, rải rác vài người đang tập thể dục. Đằng sau đài phun nước, trong bụi cây, một chàng trai mặc quần đùi, áo ba lỗ, chân đất, tay ôm chổi đang ngủ rất ngon lành.

- Hì! Hì! Người đẹp, anh tới đây.

Không những ngủ ngon một cách bình thường, nhìn ngọn núi nhỏ phía dưới thân hắn cũng đủ biết hắn đang mơ cái gì rồi, một giấc mơ quen thuộc.

"Phụt!"

Đừng lầm lẫn, đây không phải tiếng "súng" mà là tiếng vòi phun của đài phun nước đã tới giờ phun sáng.

- Óa! Óa! Lạnh quá.

Nước bắn lên người, chàng trai giật nảy mình tỉnh dậy. Nhanh chóng nhảy ra xa, tay vẫn cầm cây chổi, chàng trai mơ màng nhìn xung quanh.

Nhìn quanh một lúc, trong mắt hiện rõ sự nghi ngờ, chàng trai, không, nên gọi là Trần Quý Trác, hai mươi tuổi, sống dựa vào game. Trác nhớ rõ ràng tối qua gặp phải một trận động đất và hắn, không may rơi từ tầng 22 xuống, mà đã rơi từ trên đó xuống thì chết là điều chắc chắn, nhưng hiện tại hắn vẫn còn sống.

"Chẳng lẽ mình nằm mơ." Trác nghĩ.

Nhìn cây chổi đang cầm trong tay, lại nhìn xung quanh, tiện tay Trác bấm mạnh vào đùi một phát.

"Ú! Vẫn thấy đau. Cây chổi tối qua vẫn còn, đây không phải mơ."

"Vậy mình đang ở đâu? Rõ ràng đã rơi từ trên lầu xuống cơ mà?"

Càng nghĩ Trác lại càng cảm thấy mơ hồ. Cố gắng hồi tưởng lại những gì xảy ra tối qua, ngay trước khi chạm đất, đúng vậy, hẳn nhớ ra mình đã không chạm đất, mà hình như rơi vào một cái hố hay một vết nứt gì đó, sau đó hẳn liền không biết gì nữa.

Xác định chắc chắn mọi việc đã xảy ra, cùng với việc đang ở một nơi khác hẳn nơi mình sống, kết hợp thêm kinh nghiệm phong phú đã được đúc kết qua nhiều bộ tiểu thuyết mạng, trong đầu Trác đang nghĩ đến một khả năng.

Lắc lắc đầu, nhớ lại gia đình và người thân của mình, hẳn cố gắng loại bỏ khả năng này có thể xảy ra, nhưng càng nghĩ lại càng thấy khả năng này hợp lý. Trác hít sâu một hơi.

- Không thể nào!

- A!

Gần như đồng thời với câu nói tuyệt vọng của Trác, một tiếng la sợ hãi của một cô bé vang lên.

Bất ngờ, tay vẫn không buông cây chổi, Trác quay người chạy về phía tiếng kêu.

Cách Trác khoảng chưa tới trăm mét, đằng sau mấy cây mít cảnh, hai gã thanh niên vừa nhìn là biết còn đồ đang khống chế một cô bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trong đó một tên bịt mồm cô bé, còn một tên thì thò tay vào trong túi quần thể dục của cô bé như lấy cái gì đó.

Rút tay ra, một chiếc bóp màu hồng cùng một cái máy hình chữ nhật màu đen được gã cầm trong tay. Hai gã thanh niên nhìn nhau cười, có vẻ chúng đã đạt được mục đích.

Cắt hai thứ vừa lấy vào túi quần, gã đang bịt mồm cô bé hỏi:

- Giờ làm gì đây anh?

- Đánh ngất nó.

Gã thanh niên còn lại trả lời.

Nghe gã nói, trong mắt cô bé đã bắt đầu ngán lẹ, cả người run nhẹ.

- Nhanh lên kéo có người tới.

Nghe giục gã thanh niên lập tức giơ tay nhắm thẳng sau đầu cô bé đánh tới.

"Bốp!"

Một tiếng đánh cực mạnh vào đầu vang lên, dĩ nhiên không phải vào đầu cô bé.

Gã thanh niên khống chế cô bé gục xuống, một cái cán chổi đang ở ngay vị trí ban đầu của cái đầu gã, còn người cầm cây chổi không ai khác chính là Trác.

Trác thật ra đã đến được một lúc, nhưng không dám xuất hiện ngay sợ hai gã này gây nguy hiểm cho cô bé, rất may ngay sau vị trí của gã đang khống chế cô bé có vài dải bồn cây khá lớn, vì vậy Trác liền nhẹ nhàng tiến lại gần đó, lựa chọn ngay lúc này giáng một cú ngay đầu gã.

Thấy bỗng dưng có người xuất hiện hạ gục thằng em của mình, gã thanh niên còn lại lập tức sôi máu, tay đưa vào túi rút ra một cái cán sắt.

- Thằng chó! Mày hết muốn sống rồi!

Gã rống lên, lao tới, cái cán sắt lập tức bật ra, lộ rõ một lưỡi đao dài hơn bốn mươi centimet.

"Hả? Từ khi nào mà đao cũng có thể bỏ túi được thế này."

Thấy gã thanh niên rút ra hung khí, Trác vẫn không có vẻ gì lo lắng mà còn rảnh rỗi xem xét vũ khí đối phương dù cho khoảng cách của cả hai rất gần.

Rất nhanh, Trác ôm cô bé chuyển ra sau, tay còn lại cầm chổi gạt ngang lưỡi đao của gã thanh niên đánh tới.

Nhưng cũng không phải tầm thường, gã thanh niên nhanh chóng xoay mạnh lưỡi đao chém về phía Trác.

"Cũng có chút bản lĩnh."

Trác đánh giá. Lập tức, Trác khua mạnh cây chổi đón lưỡi đao.

"Xoẹt!"

Một tiếng kêu ngọt xót vang lên, cây chổi của Trác đứt mất một khúc.

- Oa, đao sắc thế!

Trác kinh ngạc thốt lên, dù gì cái cán chổi của hắn cũng không phải nhỏ, hơn nữa, cái cán này được hắn dùng gỗ lũa (một loại gỗ rất cứng) làm đấy, vậy mà cứ đơn giản bị cắt như vậy.

Chém hụt, gã thanh niên lại càng điên cuồng, chém liên tục về phía Trác.

"Không đùa với người nữa."

Trác lập tức lao lên, mắt giống như không coi lưỡi đao đang chém tới mình vào đâu.

Còn gã thanh niên thấy Trác lao tới lại chém càng nhanh, gã quyết tâm xử chết tên này.

Nhưng điều kỳ lạ xảy ra, không một nhát nào chém trúng Trác, ngay cả một vết nhỏ trên áo cũng không thấy, dù cho Trác đang lao thẳng vào đường đi của lưỡi đao.

Quá kinh hãi, gã thanh niên như không tin vào mắt mình, ngay lập tức, trước mắt gã tối sầm.

Nhìn gã thanh niên đang nằm dưới đất, Trác thở nhẹ một hơi, tuy sống nhờ vào game nhưng Trác lại là cháu đích tôn của nhà họ Trần, một dòng họ từng có nhiều vị tướng tài tử thời phong kiến, hơn hết cũng là dòng họ duy nhất lưu truyền đầy đủ tinh hoa của võ thuật cổ, vì vậy việc Trác biết võ là điều bình thường. Để nhanh chóng hạ gục gã này, Trác đã phải dùng bộ pháp gia truyền "Loạn Dịch".

Nhẹ nhàng cúi xuống lượm thanh đao lên, Trác cảm thấy rất hứng thú với thứ này, sắc, dài, lại vừa thu gọn được thật kỳ quái.

Còn cô bé lúc này đang rất ngạc nhiên nhìn người vừa cứu mình, thân cao khoảng 1m8, quần đùi, áo ba lỗ, tay cầm một chiếc chổi mà chỉ có ở trong những bức tranh cũ, hơn hết cái đầu bóng lờng không có một cọng tóc, nhìn tới đây cô bé không nhận được phá lên cười, trong chớp mắt quên mất những chuyện vừa xảy ra.

Nghe tiếng cười, Trác mới nhớ tới cô bé, nhìn về phía cô bé, một thân quần áo thể dục trắng, mái tóc cột túm hai bên, khuôn mặt xinh xắn, hai bên khóe mắt là dòng nước mắt chưa khô, đang cười thật vui.

"Kiểu này thêm vài năm nữa là trở thành một mỹ nữ."

Trác chỉ có thể nghĩ như vậy.

Cúi xuống, lấy lại hai thứ đồ của cô bé trong túi gã thanh niên, Trác đi lại gần cô bé.

Thấy người cứu mình đi tới, cô bé ngừng cười, khuôn mặt xinh xắn hơi hồng lên, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích.

- Của em đây.

Ngồi xuống, Trác đưa đồ cho cô bé.

Nhẹ nhàng cầm lấy, cô bé nhẹ nói:

- Cảm ơn anh

Trác cười cười, chợt nhớ đến điều gì, Trác hỏi:

- Đây là chỗ nào vậy em?

Nghe câu hỏi của người cứu mình, cô bé dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Trác, nói:

- Đây là công viên Hòa Thái.

- Tỉnh nào vậy?

Trác tiếp tục hỏi.

Cô bé lại càng khó hiểu, nhưng vẫn trả lời:

- Đây là thành phố Đà Cẩm thuộc trung ương không thuộc tỉnh đâu anh.

Nghe một loạt tên mình chưa nghe bao giờ, hơn hết, cả mình và cô bé này đều nói cùng một ngôn ngữ khiến cho Trác càng tin tưởng vào khả năng kia đã xảy ra. Nuốt một ngụm nước miếng, Trác hỏi tiếp:

- Đây là Việt Nam phải không em?

- Đúng rồi anh.

"Vẫn tên Việt Nam, may quá." Trong nội tâm của Trác cảm giác nhẹ nhõm một chút. Nhưng giống như phát hiện thêm một khả năng khác, Trác nghi ngờ:

- Năm nay là năm bao nhiêu vậy em?

Bây giờ, ngoài sự cảm kích, cô bé lại nghi ngờ, "chẳng lẽ anh này bị mất trí?", cô bé nghĩ vậy, rồi trả lời:

- Năm Thiên Hà 2012.

"Tên năm khác, tuy cùng một giá trị, chẳng lẽ mình không phải xuyên qua mà là nhảy đến tương lai hả?" Trác khó hiểu.

- Khoan, đừng bắn!

Bỗng cô bé hô lên.

"Bắn gì?" Trác nghĩ, vừa định quay lại, bỗng hai mắt tròn trắng, gục xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cuộc Sống Mới

Mờ mờ ảo ảo, như có như không một thân hình yếu điệu.

- Người đẹp! Ta tới đây.

Không thể không nói sinh lý của tên này thật mạnh quá mức, mới đây vừa mơ xong bây giờ lại mơ nữa.

Ôm lấy thân hình đó, một cảm giác mềm mại không nói nên lời, quá thoải mái, Trác nói mớ:

- Hức! Chúng ta cùng làm tiếp việc còn dang dở nào.

"Bốp"

Chưa kịp làm gì, một cú tát như trời giáng vào mặt kéo Trác về với hiện thực. Ôm nửa mặt bên trái, cảm thấy hơi rát, hẳn đã hoàn toàn tỉnh ngủ nhưng trong mắt có thể thấy một tia tức giận.

"Ông trời ơi, có phải ông định để cho ta ghen chết có phải không, tại sao cứ ngay lúc quan trọng ông lại bắt ta tỉnh lại thế này." Trác ngậm ngùi.

Nhưng nhớ tới hoàn cảnh của mình lúc này, Trác liền định thần lại, hẳn vẫn rõ ràng vừa rồi đã bị ngất, nhưng tại sao ngất thì không hiểu lắm.

Thấy đang nằm trên giường, bộ đồ trên người vẫn còn nguyên xi, chỉ khác là được khoác thêm một chiếc chăn. Đưa mắt nhìn lên, Trác liền sững sờ, một cô gái đang đứng ngay bên cạnh hắn, nếu chỉ là một cô gái bình thường thì hắn cũng chẳng quan tâm làm gì, chỉ khác đây là một cô gái rất đẹp, phải nói đây là người đẹp nhất hắn thấy từ trước tới nay. Mái tóc đen dài thả sau lưng, làn da trắng hồng, ngũ quan tinh xảo, trên người mang một chiếc áo len trắng. Không chỉ đẹp, cô gái còn có một vẻ gì đó rất tự nhiên, hắn thậm chí còn tưởng mình vẫn chưa tỉnh ngủ.

Trác liền nhận thấy có điều không đúng, tuy hắn luôn tự nhận bản thân không xấu, lại có chút đẹp trai, nhưng không đẹp trai tới mức đủ khiến cho mọi cô gái nhìn chăm chăm vào như cô gái ở bên cạnh hắn lúc này. Không chỉ nhìn chăm chăm, trong ánh mắt của cô gái, Trác có thể thấy một ngọn lửa, một ngọn lửa như muốn ăn tươi nuốt sống chính hắn. Sờ sờ bên má, không nghi ngờ gì người vừa tát hắn chính là cô gái này.

"Ừc!"

Trác lạnh người nuốt mạnh một ngụm nước miếng.

Nàng, Hồ Khúc Quyên, từ khi biết nhận thức tới nay chưa từng tiếp xúc thân mật với một người con trai nào, vậy mà hôm nay, nàng lại bị một tên trọc đầu ôm, đã thế lại còn nói cái gì mà cùng làm lại việc dở dang, vì vậy trong vô thức nàng liền vùng tay tát hấn.

Dù gì cũng là ngủ mơ, nàng chẳng để bụng làm gì, không ngờ vừa tỉnh lại tên đầu trọc này đã nhìn chăm chăm vào nàng, mà vừa nhìn vừa nuốt nước miếng, nàng ghét nhất là những gã như vậy dẫu hấn có là người cứu em gái mình đi nữa.

- Ly! Tên trọc đầu cứu em tỉnh rồi này.

Quyên kêu lên một tiếng, quăng cho Trác một ánh mắt chán ghét rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng.

"Tên trọc đầu?", nghe cô nàng gọi mình như vậy Trác không khỏi ngạc nhiên.

Đúng là cảm thấy trên đầu có vẻ mát mẻ hơn bình thường, Trác từ từ đưa tay lên sờ. Sạch bong, láng bóng, lập tức trán hấn chảy vài giọt mồ hôi, "không phải đâu, mái tóc rục rủa của ta đâu rồi?".

Vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, Trác vuốt mạnh toàn bộ cái đầu mình một lượt. Vuốt dọc, sờ ngang, chà qua, xát lại, không có tóc vẫn không có tóc, Trác lúc này đã triệt để thất vọng.

- Anh tỉnh rồi!

Một giọng nói vui vẻ vang lên, trước mặt Trác, một thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn chạy tới, là cô bé mà hấn vừa cứu ở công viên, cô bé bây giờ đã thay bộ đồ thể dục bằng một chiếc váy dài màu hồng nhạt trông thật dễ thương, cũng không kém phần tinh nghịch.

"Đã trọc rồi cho trọc luôn, không có tóc ta vẫn đẹp trai như thường.", Trác nhanh chóng lạc quan trở lại, cười cười nhìn cô bé đang chạy tới.

Tiến tới ngồi cạnh Trác, Ly lên tiếng:

- Anh không sao chứ? Lúc đó chị em chưa rõ chuyện nên mới để bảo vệ bản anh, anh đừng trách chị ấy nhé.

- Anh không sao. Vậy cô gái lúc nãy là chị em?

- Dạ!

- Vậy ở đây là...

- Là nhà của em.

Nghe vậy Trác lúc này mới để ý quan sát căn phòng, ngoài chiếc giường đang nằm, cả căn phòng cũng không quá rộng, cách bài trí cũng đơn giản, nhưng khiến Trác khá ngạc nhiên. Đối diện chiếc giường là một cái màn hình ảo giữa không trung, bên góc hình như là một con robot thì phải, còn trên bức tường là một chiếc tủ âm nhưng không thấy chỗ nào cầm nắm cả.

Quả thật hấn xuyên việt thật rồi, còn xuyên đến tương lai hay thế giới khác hấn chẳng quan tâm, chỉ biết nơi này rõ ràng phát triển hơn thế giới cũ không biết bao nhiêu lần.

- Chưa giới thiệu với anh, em tên Hồ Cúc Ly, còn người lúc nãy anh gặp là chị em Hồ Khúc Quyên.

Ly vui vẻ nói.

- Anh là Trần Quý Trác, hai mươi tuổi.

Trác đáp lại.

- Vậy anh nhiều hơn chị em một tuổi rồi.

Ly cười nói.

"Thì ra cô nàng mới mười chín tuổi." Trác trầm nghĩ.

- Người cứu con tỉnh rồi à.

Bỗng, một người phụ nữ đứng trước cửa phòng lên tiếng.

"Oa, mỹ phụ." Trác sáng mắt.

- Mẹ!

Nhìn thấy người phụ nữ, Ly liền reo lên chạy tới.

"Mẹ?", Trác như không tin vào mắt mình, người phụ nữ này thật sự bảo dưỡng quá tốt rồi, mang trên người một bộ váy màu lam nhạt, mọi đường cong trên cơ thể vẫn còn rất sắc nét, đã vậy lại còn rất đẹp, không thể tin được đây là người đã có hai đứa con.

Thấy người phụ nữ tiến lại gần, Trác liền kéo chắn qua một bên muốn đứng dậy chào, chợt thấy dưới thân mình chỉ có độc mỗi cái quần đùi, Trác ngưng ngưng cười cười, túm lại chiếc chắn che đi phần quan trọng.

Thấy tình cảnh của Trác, Ly che miệng cười khúc khích, riêng mẹ Ly cũng không quá để ý, mỉm cười lên tiếng:

- Cảm ơn cháu sáng nay đã cứu Ly, cô là Loan mẹ Ly.

- Chào cô ạ!

Trác đáp.

- Để cảm ơn, trưa nay cháu hãy ở lại dùng cơm với gia đình cô.

Đây không phải là câu hỏi cho phép Trác lựa chọn, dù sao bây giờ hắn vẫn chưa nắm rõ hoàn cảnh ở đây như thế nào, hơn hết hắn lại không có thứ gì giá trị trong người, vì vậy tạm thời có được bữa cơm coi như có thêm một chút thời gian suy tính.

- Cô chưa hỏi, thế nhà cháu ở đâu?

Một câu hỏi quá đúng trọng tâm, chẳng lẽ lại nói, cháu vô tình xuyên việt đến đây nên không có nhà? nếu nói vậy sợ rằng sẽ có xe đến đưa hắn đến một nơi tập trung toàn những người xuyên việt (viện tâm thần đó mà). Trác ấp úng không nói nên lời.

Thấy Trác không trả lời câu hỏi của mình, bà Loan cũng đã có suy nghĩ, ban đầu nghe con gái nói người thanh niên này không biết mình đang ở đâu thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là bị mất trí, thứ hai là một người lang thang. Nhưng qua quan sát của bà, người thanh niên này không có vẻ gì ngờ ngẩn không rõ ràng mà rất tỉnh táo, tâm trạng không giống một người gặp nạn, vậy chỉ còn khả năng cuối cùng là một người lang thang mà thôi. Dù gì cũng là người cứu con gái mình, bà không thể gọi cảnh sát đến đưa đi được, với lại cảm giác của bà với cậu này khá tốt, không phải người xấu, chồng bà phải hai ba tháng nữa mới về, trong nhà nếu có một người đàn ông cũng yên tâm. Nghĩ vậy, bà Loan nói tiếp:

- Cháu không trả lời cũng được, chỉ là hiện tại cô cần một người coi sóc nhà cửa, lương không cao lắm nhưng ăn ở tại gia, cháu có muốn nhận không?

Nghe vậy, Trác như đau bụng mà nhìn thấy nhà cậu, không, hơi thô, phải nói là như thấy một tia sáng cuối đường hầm mới đứng, có lẽ phần nào biết hắn đang gặp khó khăn cô Loan mới đưa ra yêu cầu như vậy, chứ để hắn một mình giữa chốn xa lạ này quả thật... Trác lập tức nói ngay:

- Cháu nhận, cảm ơn cô!

- Vậy là được rồi, Ly, con đi lấy mấy bộ quần áo dư của ba con đến cho anh.

Ly rất ngạc nhiên, cô bé không biết sao mẹ mình quyết định như vậy, dù sao Ly cũng rất vui, cô bé nhanh chóng chạy đi lấy đồ.

- Cháu nghĩ thêm một chút chờ Ly lấy đồ đến, sau đó cô sẽ nói rõ với cháu việc cần làm.

Bà Loan nói thêm một câu rồi bước ra ngoài.

Nhìn cô Loan ra khỏi phòng, Trác thấy thật may mắn, vừa xuyên việt đến đã có chỗ ăn chỗ ở, đã thế lại còn được ở với ba người đẹp, nổi bi quan khi vừa xuyên việt đã biến mất, thay vào đó hắn bắt đầu mơ tưởng đến một tương lai tươi sáng với hai chị em Ly, trái ôm phải ấp, nhân sinh thế là hạnh phúc.

Mặc lên người chiếc áo thun xanh tay ngắn, xỏ một chiếc quần vừa giống jean lại vừa giống kaki, toàn thân Trác đều thay đổi, cả người như có một nét gì đó an tĩnh, sắc bén, khuôn mặt trông cũng vừa mắt, nếu có một bộ tóc thì cũng gọi là anh tuấn, nhưng với cái đầu trọc kết hợp với thân hình rắn chắc lại khá nam tính.

Nhìn bộ dạng mới của Trác, Ly reo lên:

- Anh Trác đẹp trai thật nha.

Đúng là một cô bé dễ thương mà.

Ngay cả Quyên, người không quá vừa mắt với Trác cũng liếc nhìn vài lần.

Bà Loan cũng gật đầu vừa ý.

Còn Trác lại khá đắc ý, "nhìn xem anh em cũng có sức hút à nha", dĩ nhiên khuôn mặt hắn vẫn biểu lộ vẻ chừng chạc, dè dặt.

- Được rồi, bây giờ cô sẽ nói qua việc cháu cần làm.

Công việc cũng không có gì, ở đây mọi thứ đều rất tiên tiến nên hẳn không phải lau nhà, rửa chén,... rồi. Hẳn chỉ có một nhiệm vụ duy nhất canh chừng nhà cửa, nói đúng ra là bảo vệ. Dĩ nhiên, hẳn được phép đi quanh nhà nhưng cấm lại gần phòng riêng của mọi người. Nơi ở của hẳn thì là căn phòng hẳn nằm lúc này. Sớm muộn hẳn cũng rời khỏi đây, tạm thời có chỗ ở để tìm hiểu hoàn cảnh hiện tại là tốt rồi. Dù sao nghề nghiệp của hẳn là một game thủ, vì vậy hẳn rất mong game ở thế giới này phát triển đến trình độ nào, có đạt đến cái đích mà bất kỳ game thủ nào cũng mơ ước: thế giới ảo, không. Càng nghĩ hẳn càng háo hức muốn tìm hiểu ngay.

- Cháu có chứng minh thư không?

Sau khi đắn đo, bà Loan hỏi thêm.

Trác lắc đầu.

Đã đoán được sẽ như thế, bà Loan nói:

- Để qua mấy ngày, cô đưa cháu đi làm một cái. Còn bây giờ cô có việc, Quyên phải đi học, chỉ có Ly ở nhà, cháu nhớ làm tốt những gì cô bảo là được rồi.

- Vâng!

Ra cửa, nhìn hai chiếc xe điện từ chậm chậm bay lên, Trác hăm mộ không thôi, kiểu gì hẳn cũng phải làm một chiếc.

Mà công nhận gia đình này thật quá giàu, trong nhà hẳn không thấy thiếu một cái gì, muốn xa hoa có xa hoa muốn hiện đại có hiện đại, cả nhà cả vườn phải nẩy ngàn mét vuông, chỉ mỗi tội hơi ít người.

Nhìn sang Ly đang ở bên cạnh, chỉ còn hai người, bây giờ là lúc hẳn làm việc mà bất cứ kẻ xuyên việt nào cũng làm.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Muốn Vào Công Ty

- Anh đi chuyển nhanh lên!

- Qua trái, qua trái, mạnh vào!

- A! Tay anh làm sao thế, linh hoạt lên!

Ly nôn nóng.

Ấy, mọi người đừng hiểu lầm, không phải Ly đang hoạt động sinh lý, cô bé đang chơi game cùng Trác.

- Da! Thua mất rồi.

- Vậy mà anh bảo mình là dân chuyên nghiệp.

Ly mất niềm tin nói.

Trác cũng cười khỏ, mới lúc này hẳn hỏi thăm Ly một chút về game ở thế giới này, và không phụ sự kỳ vọng của hẳn, game ở đây quả thật đã đạt đến đỉnh cao chuyển hóa sang nhập vai trực tiếp, du nhập thế giới ảo. Không chỉ vậy, Trác cũng vô tình khoe với Ly hẳn là một game players chuyên nghiệp, nghe thế, cô bé liền kéo hẳn vào đây, chơi thử một game.

Mới đầu Trác cũng tự tin, nhưng sau khi bắt đầu hẳn mới hối hận. Những game ở đây hoàn toàn bằng cảm biến cử động, chỉ dựa vào khả năng phản ứng siêu cường của mình hẳn cũng chỉ miễn cưỡng chơi chứ chưa thành thực được, đã thế phong cảnh của game lại là hình ảnh khối, hẳn nhìn không quen, cuối cùng ngay cả một màn hẳn còn chẳng qua được nên phải xấu hổ thế này đây.

- Ở đây có thể chơi game online không Ly?

Trác khéo léo di chuyển chủ đề, dĩ nhiên đây vẫn là vấn đề hẳn quan tâm nhất.

- Anh muốn chơi game online? Anh dở như vậy thì có chơi được không?

Trác đánh lạc hướng không thành công, Ly vẫn chưa bỏ qua cho hắn.

- Hi! Hi! em đùa thôi, để chơi game online anh phải có máy kết nối sóng nào. Máy này có hai dạng, dạng thứ nhất là khoang quét, dạng thứ hai là mũ điện não. Ở đây không có hai dạng đó nên anh không chơi được đâu.

Đã quá quen với việc Trác cái gì cũng không biết, Ly tận tình nói rõ.

- Nó...có đắt không?

Vừa nghe đã thấy không đơn giản rồi, Trác run run hỏi.

- Ừm! Cũng không đắt, khoang quét chừng hai triệu, mũ chừng tám triệu.

- Nhiều như vậy.

Đơn vị tiền ở đây cũng giống như thế giới cũ của hắn, chỉ khác tỉ giá, nếu so sánh thì một trăm đồng ở đây bằng một trăm nghìn bình thường, vì vậy có thể thấy cả triệu là số tiền lớn thế nào. Mà tiền lương một tháng của hắn chỉ có một trăm nghìn, tuy nói tùy nơi tùy tiền nên một trăm nghìn có thể mua được nhiều thứ, nhưng để mua một cái máy chơi game không biết hắn phải để dành đến khi nào đây.

- Vậy game online chẳng lẽ chỉ để cho dân nhà giàu chơi thôi hả.

Trác chán nản nói.

- Anh nói cũng đúng nha, nhưng chỉ đúng với cá nhân thôi.

Ly ở bên cạnh vui vẻ nói.

- Là sao?

- Em không biết có phải anh là người ngoài hành tinh không nữa, vô số công ty chuyên tuyển dụng nhân viên chơi game mở ra một đồng ngoài kia vậy mà anh không biết tí gì.

- Có chuyện này nữa hả?

Trác thoải mái hẳn lên. Vậy chẳng phải là có cơ hội cho hắn rồi sao, có thể sớm không phải làm phiền gia đình này thật quá tốt.

- Dĩ nhiên, nếu không thích làm trông công ty, anh có thể ra quán chơi nha, hoặc mua trả góp cũng được. Với lại trước khi chơi một game anh phải ra quán quét card ID ngoại hình để đăng ký nha.

Ly tận tình đưa ra vài biện pháp khác.

Trác cũng khá kinh ngạc, không ngờ ở đây vẫn lưu hành quán net, mà cũng phải thôi, một cái máy chơi game đã đắt như vậy thì việc mở quán để ai cũng có thể chơi là điều dễ hiểu.

Nhìn Trác bây giờ, tiền không nhà không, thì ra quán chơi hay trả góp đều quá xa vời. Hắn chỉ có một đường duy nhất, đúng vậy, gia nhập một công ty, nếu có bao ăn bao ở thì quá tốt.

Không quá khó để đoán được suy nghĩ của Trác, Ly lên tiếng:

- Anh định đi làm ở một công ty hay sao?

Không dấu ý định của mình, Trác gật đầu.

- Nếu vậy anh có thể nói với chị Quyên, chị ấy cũng có một công ty chuyên nghiệp nha.

- Chị em?

Ly gật đầu xác định.

- Cô ấy chưa ăn tươi anh là may rồi chứ đừng nói gì đến việc đồng ý nhận anh vào làm.

Trác hựt hắng nói.

- Em cũng thấy hình như chị em không thích anh lắm, có chuyện gì giữa hai người vậy?

Ly hiểu kỳ hỏi.

- Anh cũng không biết tại sao, có lẽ thấy anh quá đẹp trai nên cô ấy ngượng ngừng biểu hiện như vậy chăng.

Trác bắt đầu dày mặt thổi phồng chính mình, Ly ở một bên nghe vậy cười khúc khích. Phải nói Trác rất có năng khiếu khiến người bên cạnh vui vẻ.

Thời gian tiếp theo, Trác bắt đầu nhờ Ly hướng dẫn dùng các vật dụng trong nhà, nào là robot, máy vệ sinh, tủ lạnh, ...khiến hấn đau cả đầu. Còn bây giờ, Trác đang ngồi trước cái ti vi.

- Điều khiển nó cũng đơn giản, anh đưa tay sang trái hoặc phải để chuyển kênh, giờ bàn tay để cắt kênh nếu muốn coi nhiều chương trình một lúc.

Ly hướng dẫn.

Đúng là đơn giản, như điều khiển một chiếc điện thoại cảm ứng mà thôi.

Trác khá hứng thú vẫy tay xem từng kênh, có vẻ hấn quên mất công việc của hấn trong nhà này là gì rồi.

Lướt nhanh từng kênh, ngay lập tức có một chương trình thu hút sự chú ý của Trác.

"Bây năm thử nghiệm, là một game được đầu tư kỹ lưỡng về chiều sâu cũng như kỹ thuật. Là game đầu tiên phát triển thành công chương trình IAI (Interaction Artificial Intelligence: tương tác giữa các trí tuệ nhân tạo) chuyên dùng cho các NPC, không chỉ thế, mỗi NPC đều được lập trình dựa trên bản thân người thật sau đó mới sử dụng chương trình thiết lập, vì vậy mỗi NPC có thể coi là "người" chứ không còn là một hệ thống dữ liệu được lập trình sẵn, họ sẽ có tư duy, có suy nghĩ như một người bình thường."

"Bá chủ, cuộc chiến giữa Người - Yêu - Ma, hãy trở thành một phần của loài người, chiến đấu, tranh đoạt, thống nhất tất cả, giờ cao vũ khí lên ngôi bá chủ."

"Bước đột phá của game online, không chỉ đơn thuần là một trò chơi, đó còn là một thế giới, hai ngày nữa sẽ chính thức bắt đầu."

Vô số các hình ảnh cùng ngôn từ liên tục hiện lên, Trác như bị hút hồn.

- Game này hiện tại rất nổi tiếng nha, chị em cũng bảo đây sẽ là game hay nhất từ trước tới nay.

Ngồi một bên, Ly nói.

"Hai ngày, chỉ còn hai ngày." Trác suy nghĩ, không nói đến việc đây sẽ là lần đầu tiên hấn du nhập thế giới ảo, chỉ riêng việc một game đình cấp sắp xuất hiện cũng khiến Trác khá háo hức. Không có gì thì thôi, nhưng nếu được, được đăng nhập vào đúng lúc game chính thức open thì quá tốt.

Việc quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào xin vào một công ty, với một kẻ chưa biết gì về thế giới này xem ra chỉ có Quyên là lựa chọn duy nhất.

- Đã quen với mọi thứ chưa Trác?

Trưa đến, bà Loan trở về, mỉm cười hỏi.

- Cảm ơn cô, cháu ỏn ạ.

Trác đáp.

- Được rồi, cô đã chuẩn bị một số món để cảm ơn cháu đây.

Bà Loan nhanh chóng xách ra vài chiếc túi.

- Để cháu giúp.

Trác vội vàng giúp bà Loan cầm lấy những chiếc túi. Đã có chỗ ăn chỗ ở, bây giờ còn được đích thân bà Loan nấu ăn cảm ơn, quả thật Trác không biết nói gì để biểu đạt tâm trạng của mình bây giờ.

Tiến vào bếp, không để cho bà Loan kịp động tay, Trác lên tiếng:

- Cô cứ để đó cháu làm cho.

Nói rồi rất thành thực rửa rau, xẻ cá, ướp thịt. Từ nhỏ mẹ Trác đã mất, Trác sống với cha và ông, dù Trác là cháu đích tôn của nhà họ Trần nhưng cả họ thực chất chỉ có vài người, đã thế lại không có phụ nữ, vì vậy ngoài việc đi học, tập võ, mọi công việc nhà Trác đều làm. Sau khi xong cấp ba, nghe lời cha, Trác rời nhà bắt đầu cuộc sống tự lập, không theo con đường làm võ sư của cha và ông, Trác thích game và chơi game để nuôi sống chính mình. Với khả năng của mình, Trác nhanh chóng đạt được hạng ba toàn thế giới ở mọi thể loại. Sau đó thì ai cũng biết, hấn đến thế giới này.

Thấy Trác như vậy bà Loan khá ngạc nhiên:

- Không ngờ cháu đảm đang như vậy, chẳng bù với Quyên. Vậy để hôm nay xem tài nghệ của cháu thế nào.

Trác ngượng ngùng cười.

Rất nhanh, mọi thứ đều chuẩn bị xong, một bàn đồ ăn đầy màu sắc được bày ra.

- Không ngờ anh Trác tài như vậy nha.

Ly mở tròn mắt kinh ngạc nói.

Trác vui vẻ bảo:

- Em thử xem có hợp khẩu vị không nhé.

Rồi quay sang bà Loan hỏi:

- Quyên không về hả cô?

- Ừm! Quyên đi tối chiều cháu ạ.

Bà Loan gật đầu.

- Oa, mấy món này ngon thật mẹ ơi.

Chưa ai động đũa, Ly đã nhanh tay xử trước vài món.

- Cái con bé này.

Nghe mẹ nhắc, Ly le lưỡi xấu hổ.

Quay sang thấy Trác không ngồi mà đi ra chỗ khác, bà Loan liền nói:

- Lại ngồi ăn Trác.

- Cô với em cứ ăn đi ạ, cháu ngồi ngoài này được rồi.

Vị trí của mình ở đâu Trác vẫn khá rõ ràng.

- Đứng đây, lại đây ngồi đi anh Trác.

Nghe Ly nói, lại nhìn ánh mắt không vừa ý của bà Loan, Trác gãi đầu ngồi xuống.

- Tuy nói là cháu làm việc ở đây, nhưng cháu không cần phải xem mình như người lạ, tối bữa ăn hay gì cũng vậy, cứ ngồi chung với cả gia đình này, cháu hiểu không?

Bà Loan nhắc nhở.

- Vâng, cháu hiểu.

Trác cảm kích đáp.

Bữa cơm trôi qua khá vui vẻ, nhanh chóng dọn dẹp, nhân lúc rảnh rồi Trác nói với bà Loan ý định của mình. Dù sao chính Trác đã nhận lời làm bảo vệ, mà bây giờ bỗng dưng thay đổi, quả thật Trác thấy rất xấu hổ.

- Cháu cũng xin lỗi cô vì thay đổi như vậy, nếu cô đồng ý thì bây giờ cháu sẽ rời đi.

Mất một lúc Trác cũng nói xong.

Nghe vậy, bà Loan trầm ngâm một lát, bảo:

- Nếu cháu đã muốn vậy cô cũng không nói gì nữa, nhưng hiện tại không có chứng minh thư thì làm sao cháu đi làm. Với lại cháu không có tiền cùng nơi ở thì cháu sống kiểu gì.

Trác không biết nói gì, đó cũng là điều khiến hần đau đầu, nhưng hần không thể mở miệng nhờ bà Loan giúp được, chỉ có thể từ từ nghĩ cách.

Mỉm cười nhìn Trác, bà Loan thở ra một hơi tiếp:

- Thôi được rồi, chắc Ly cũng nói với cháu về công ty của Quyên, cô sẽ thử nói chuyện với nó về ý định của cháu, còn chứng minh thư cô vẫn giúp cháu làm, về chỗ ở, nếu muốn cháu vẫn có thể ở đây cho đến khi đã ổn định.

Không có lời nào diễn tả tâm trạng của Trác lúc này, hẳn không biết tại sao cô Loan lại tốt với hắn như vậy, chỉ vì hắn đã cứu con gái cô ư? không thể nào.

Nhìn vào mắt bà Loan, chút cảm giác xa lạ ban đầu đã biến mất, Trác như cảm nhận được một thứ tình cảm thật thân thiết, nếu mẹ Trác còn sống không biết có được như bà không.

Trác cảm động muốn nói điều gì đó thì bà Loan chặn lại:

- Nhưng cháu không thể ở không được, vì vậy nếu muốn ở đây, cháu phải phụ trách việc nấu ăn cho gia đình cô, cháu đồng ý không?

Không phải nói những lời rườm rà, Trác gật đầu:

- Cháu cảm ơn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đăng Nhập

- Ở đây anh không được nói với bất cứ ai việc anh đang ở chung với gia đình tôi, tôi không muốn người khác hiểu lầm.

Quyên dẫn Trác vào một căn nhà hai lầu khá rộng, nói.

Quyên thật không hiểu tại sao mẹ nàng lại để cho tên trọc này vào làm ở công ty nàng, nàng đã phản đối nhưng không thuyết phục được mẹ mình, nói thật nàng không thích hắn chút nào, chưa kể là tên trọc này có biết tí gì về game hay không.

Trác gật đầu, gì chứ những việc riêng tư hắn vẫn biết giữ kín.

Nhìn Quyên, nàng cao khoảng mét sáu tám, với một cô gái thì đó là chiều cao hoàn hảo, thân hình khá cân đối, khuôn mặt trái xoan với đôi chân mày mỏng hơi cong, cặp mắt rất sáng như nhìn thẳng vào trong tâm của người khác, chiếc mũi nhỏ thẳng không quá cao cùng đôi môi hồng xinh xắn tự nhiên, mái tóc đen dài qua vai, thật sự là một vẻ đẹp hoàn hảo. Hơn nữa, ở nàng còn có một khí chất, một khí chất khiến người khác không cảm thấy xa lạ nhưng không quá thân cận, điều đó khiến nàng càng trở nên nổi bật. Trác chỉ không hiểu tại sao một cô gái như vậy khi nhìn hắn lại toát ra một tia sát khí, thật dễ sợ.

- Hội trường!

Đi vào một căn phòng, một cô gái nhìn thấy Quyên liền tiến tới.

- Đây là người chị mới nhận, em giới thiệu sơ qua cho anh ta rồi đưa anh ta đến nhóm của Phùng.

Nói xong, Quyên xoay người đi lên lầu.

Nhìn theo bóng lưng của Quyên, Trác lắc đầu.

- Hội trường đẹp thật phải không anh.

Trác quay lại, một cô gái trông khá xinh, khuôn mặt hơi tròn, mái tóc buộc cao, cười nói với hắn.

- Em cũng rất xinh.

Trác cười nói.

- Cảm ơn anh.

- Tự giới thiệu với anh, em tên Hoàng Mai, quản lý.

- Anh tên Trác.

Bắt tay Mai, Trác đáp.

Chỉ cho Trác căn phòng lớn bên cạnh, Mai giới thiệu:

- Phòng này cùng lầu trên đều là phòng chơi game, riêng lầu trên cùng là chỗ của các thành viên xuất sắc nhất trong guild, khi nào chưa được công nhận anh không được lên đó. Nói thêm để anh biết, cả guild chúng ta có một ngàn ba trăm người, trong đó có năm trăm người làm ở đây, còn lại đều là thành viên đăng ký bên ngoài. Lương cơ bản một tháng là năm mươi nghìn, đó là nếu hoàn thành các nhiệm vụ trong guild, nếu không sẽ bị trừ lương. Riêng trong tháng nếu anh có đóng góp đặc biệt nào đó như một món vũ khí tốt, một tọa độ boss,...v.v thì tùy mức độ rồi được thưởng thêm.

Vừa nghe, Trác vừa nhìn vào phòng, trong phòng khá đông người, chắc khoảng hơn hai trăm, mỗi vị trí đều được ngăn bởi một tấm vách và tất cả đều là nam, nhưng điều khiến hắn bất ngờ nhất đó là mấy kết nối ở đây đều là mũ điện não, đúng vậy, hắn không thấy bất cứ một cái khoang quét nào, không biết các công ty khác thế nào nhưng ở đây quá đỉnh rồi.

Nhắc thêm một số vấn đề, Mai hỏi:

- Anh đã quét đăng ký card id chưa?

Gật đầu, Trác lấy ra một chiếc thẻ hình chữ nhật nhỏ màu trắng, chiếc thẻ này hắn làm hôm qua sau khi được bà Loan đưa đi làm thẻ chứng minh, rất nhanh.

- Được rồi, đây là hợp đồng làm việc, anh ký vào.

Mai đưa ta một bản giấy, không cần đọc kỹ, Trác ký ngay.

- Bây giờ em đưa anh đến nhóm anh Phùng.

- À, cho anh hỏi vài câu được không?

Mai gật đầu.

- Guild mình tên gì vậy?

Trác hỏi khá tỉnh.

Nghe câu hỏi, suýt nữa Mai ngã ngựa, không biết tên guild mà lại vào làm, thật khả nghi, nhưng dù sao cũng là người hội trưởng mang đến, nàng trả lời:

- Tên Nhật Nguyệt, nói luôn sợ anh không biết, guild chúng ta đứng thứ mười hai cả nước, anh nhớ đi.

Nói rồi Mai bước vào căn phòng lớn.

Đi theo phía sau, Trác xoa đầu, hắn mới hỏi một câu thôi sao cô nàng mất hứng rồi.

Đến gần cuối phòng, một người thanh niên khoảng mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt cũng tạm, mái tóc hất ngược liền hớn hờ chạy đến.

- Mai đến tìm anh đấy à.

Lờ đi, Mai nhìn một người khác kêu lên:

- Anh Phùng, có thành viên mới đây.

Mai vừa nói xong, chàng thanh niên bị lơ tiếp tục tiến gần, móc trong túi ra hai tờ vé nói:

- Anh mới mua hai vé cho phim Sát Thủ Cà Thọt, tối anh với em cùng đi nhé.

Mai tiếp tục vờ như không nghe thấy.

Không để ý thái độ cô nàng, chàng thanh niên tự biên tự diễn:

- Nghe bảo phim này rất hay, có Tommy Bùi đóng, kỹ xảo đẹp mắt, quay trên mặt trăng...

Mặc kệ chàng thanh niên, thấy Phùng tới, Mai chỉ vào Trác nói:

- Đây là thành viên mới nhóm anh, có gì anh chỉ cho anh ấy, em đi đây.

Nói xong Mai đi ra ngoài. Riêng chàng thanh niên vẫn chém hăng say, không hề biết người trước mặt mình đã đi mất.

Nhìn người này Trác cười khỏ, nhìn sang Phùng, đây là một người khá cơ bắp, khuôn mặt khá ngầu, mỗi tội hơi mập thì phải. Đưa tay ra, Trác nói:

- Chào anh, tôi tên Trác.

- Chào mừng cậu gia nhập, tên tôi cậu cũng nghe rồi, có gì thắc mắc cậu cứ hỏi thẳng.

Bắt tay Trác, Phùng đáp. Rồi quay sang chàng thanh niên Phùng kêu:

- Bắc, ngưng!

Bắc nghe người quát mình thì bật tỉnh, nhìn quanh không thấy Mai mới ừ rừ cất hai tấm vé vào túi, không biết là đáng thương hay đáng chửi.

- Ha ha, thằng này nó như vậy đấy, cùng nhóm chúng ta, rất mê con Mai.

Phùng cười.

- Chào anh, em tên Bắc.

Đã để ý đến Trác, bị thu hút bởi cái đầu lảng bóng, Bắc tiến lên chào.

- Chào cậu, tôi tên Trác.

Trác giới thiệu tiếp.

- Được rồi, lại đây, tất cả anh em trong nhóm chú ý, đây là Trác thành viên mới của nhóm chúng ta.

Kéo Trác lại, Phùng nói lớn.

Bắt tay chào hỏi từng người, rất nhanh, Trác đã hòa nhập vào.

Trong nhóm này có hai mươi bảy người, thêm Trác là hai tám, tất cả đều từ mười chín đến hai lăm tuổi, qua xã giao vài câu tất cả đã trở nên quen thuộc.

Nhận một vị trí, Trác ngồi xuống, nhìn chiếc mũ đang cầm trên tay, Trác hào hứng xem xét. Chiếc mũ có lẽ bằng nhôm, rất nhẹ, nó có thể che hơn nửa mặt trên, quanh mũ không có một sợi dây nối bất kỳ thứ gì, phía sau hơi dày. Nói chung phải tháo ra mới biết thế nào, chứ nhìn bề ngoài thấy rất bình thường.

Nhìn Trác xem xét khá kỹ chiếc mũ, Phùng lên tiếng:

- Lần đầu dùng mũ hả Trác?

Trác gật đầu.

- Lúc mới thấy nó, anh cũng giống như chú bây giờ.

Đặt chiếc mũ xuống Trác hỏi:

- Sao không thấy thành viên nữ hả anh?

- Hắc! Chú cũng quan tâm nhỉ, họ dùng phòng lầu trên.

Trác cười cười.

Bỗng lúc này, Quyên xuất hiện, nhìn quanh phòng một lượt, ánh mắt hơi dừng ở Trác một lúc rồi nói:

- Tất cả cũng đã biết, hôm nay là ngày chính thức khai mở Bá Chủ, theo thông tin nhận được thì ở game này, có khả năng tất cả các guild trên cả nước đều tiến vào, vì vậy đây sẽ là một cuộc đua trực diện chứ không phải dựa trên số liệu tổng hợp ở những game khác nữa, nếu không cẩn thận chúng ta sẽ rớt hạng. Tôi không mong chúng ta đứng đầu nhưng tôi tin chúng ta đủ khả năng để tiến vào top năm.

Ánh mắt của tất cả mọi người rất chăm chú, ngoài sự thờ ơ thức đó còn là ánh mắt của sự tin phục, rõ ràng họ đối với lời nói của Quyên không chút nào nghi ngờ.

- Được rồi, mọi người chuẩn bị, nửa tiếng nữa là bắt đầu, trong giai đoạn đầu của game, guild nào có sự xuất phát thuận lợi, guild đó có cơ hội rất lớn để chiến thắng, tất cả hãy cùng cố gắng.

Nói xong, Quyên liền đi ra ngoài.

"Không ngờ cô nàng lại có tố chất lãnh đạo đến vậy." Trác đánh giá.

- Sao thất thần vậy chú.

Bên cạnh Phùng khều nói.

- Nói cho chú biết hội trưởng không phải người mà anh em ta có thể chạm tới, chưa nói về gia cảnh, riêng trong game hội trưởng là một cao thủ, là một trong tam la sát.

Phùng kể.

- Tam la sát?

Trác nghi vấn.

- Ủ, tam la sát là danh hiệu người chơi đặt cho ba người đẹp nhưng kỹ năng thuộc hàng top trong game, hội trưởng được gọi là Sát Kiều, hai người còn lại Sát Diễm và Sát Lãnh.

Phùng mơ màng.

Trác cười cười không hỏi gì thêm.

Rất nhanh, nửa tiếng gần qua, gần tám giờ.

- Mọi người bắt đầu tiến vào, thành viên nhóm nào thì đăng ký địa điểm xuất hiện nhóm đó.

Một người nói.

- Nhóm chúng ta tập trung ở thôn Cây Liễu khu bắc, tất cả rõ chưa.

Phùng nhắc mọi người.

"Rõ!"

Cầm chiếc mũ, Trác đội vào.

Một cảm giác mơ màng, nhưng vẫn rất tỉnh táo. Một khung đối thoại xuất hiện.

"Chọn game"

- Bá chủ!

Trác nói.

Dòng chữ thay đổi.

"Đang đăng nhập...."

Một tia sáng lóe lên, một khu rừng xuất hiện, một giọng nói vang lên:

"Chào mừng đến với Bá chủ, vui lòng nhập số id."

- TA673519-GUB

Trác đáp nhanh.

"Đang xác nhận..."

"Đã xác nhận. Xin đặt tên cho nhân vật rồi chỉnh sửa sơ bộ đáng."

Hình ảnh của Trác xuất hiện, không khác gì bên ngoài, có khác thì là bộ đồ trên người, đó là một bộ quần áo nông dân ngày xưa. Không vội đặt tên, Trác muốn chỉnh sửa bộ đáng trước.

Đưa tay vào đầu nhân vật, rõ ràng Trác muốn khiến mình mọc tóc trở lại.

"Xin lỗi, vị trí này không thể chỉnh sửa."

- Móa! Không thể chỉnh sửa thì hiện lên khung chỉnh làm quái gì.

Trác tức.

Không còn gì phải chỉnh, Trác không do dự đặt tên.

- Du Ảnh.

Đây là tên hắc thường dùng trong game.

"Đang xác nhận."

"Bắt đầu vào game."

Trước mặt lại tối đen, một bản nhạc nhẹ nhàng vang lên.

"Yêu - Ma - Nhân, ba chủng tộc trên thế giới, vô số trận chiến giữa ba chủng tộc đã xảy ra, Ma với thực lực mạnh hơn đã buộc hai chủng tộc Nhân - Yêu hợp tác lại. Nhưng sau khi phong ấn Ma, hai chủng tộc còn lại luôn xảy ra xung đột. Bây giờ Ma có nguy cơ phá bỏ phong ấn, hãy vì loài người mà chiến đấu, hãy vì bản thân mà tồn tại, để bảo vệ loài người, để khẳng định chính mình, để lên ngôi bá chủ."

"Xin xác nhận vị trí: Đông Tây Nam Bắc."

- Bắc.

"Xin xác nhận thôn xuất hiện hoặc chọn ngẫu nhiên: Vĩ Dạ, Liễu Tân, Hòa Vãn, Cửu Sông, Lan Va, Diệu Toái, Cây Liễu, Đa Già, Măng Roi."

- Cây Liễu.

"Bắt đầu."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thầy Đồ

"Xoẹt"

Thôn Cây Liễu, rất nhiều người liên tục xuất hiện, bên cạnh chỗ đất trống nhỏ, thân ảnh Trác hiện ra.

"Đây là thế giới ảo?"

Nhìn quanh một vòng, hít sâu một hơi, xoay người sờ khắp nơi một lượt, nắn nắn thân thể một chút, cảm giác rất chân thật.

"Quá thần kỳ, không khác gì một thế giới bình thường."

Cố gắng bình tĩnh, Trác xoa xoa cái đầu trọc của mình.

"Ngay cả chỗ này cũng như thật, chắc."

Kéo cái quần, Trác tắm tác.

- Tên biến thái.

Một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không giấu được vẻ lạnh lùng vang lên ngay bên cạnh Trác.

Giật mình, Trác quay lại.

Một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, một vóc dáng vô cùng hấp dẫn, nếu chỉ nói riêng về vẻ đẹp, cô gái này không kém gì Quyên, chỉ khác, nếu Quyên mang đến cho người khác sự tự nhiên, tuy cao mà gần gũi thì cô gái này khiến người khác cảm giác được sự lạnh lùng, thờ ơ, đôi mắt đẹp nhưng không một tia rung động như cự tuyệt bất cứ ai muốn đến gần.

Không để ý đến Trác, nàng quay người bước đi.

"Thật xấu hổ." Trác tiếp tục xoa đầu, từ khi bị trọc hắc lại thích xoa cái đầu của mình.

Bây giờ, quan trọng là tìm hiểu cách chơi, còn lại mọi việc tính sau. Lúc này, Trác cũng đã trao đổi sơ với anh Phùng về một số thao tác trong game, vì vậy cũng không phải mò mẫm.

"Túi." Trác nhắm.

Lập tức, một khung hình hiện ra trước mặt Trác, bên trên có hình một quyển sách, còn lại không còn thứ gì, chữ ngoài bìa : Kiến thức cơ bản.

Chọn dùng, quyển sách xuất hiện trên tay Trác, hắn bắt đầu đọc.

"Phong ấn của Ma đang có dấu hiệu phá vỡ, trong khi mối quan hệ với Yêu không có dấu hiệu hòa hoãn, cả thế giới sắp bước vào thời kỳ hỗn loạn.

Loài người chúng ta không mạnh mẽ như Yêu, không nhiều thần thông như Ma, nhưng chúng ta có sự sáng tạo, có lòng quyết tâm. Chúng ta sáng tạo thần thông, chúng ta rèn luyện thân thể và chúng ta đã có thể đối chọi với chúng.

Hãy nhanh chóng lựa chọn một món vũ khí, bá một vị sư phụ và chiến đấu: Bạo Quyền, Phách Cước, Kiếm Tuyệt, Đao Cuồng, Cung Thủ, Thầy Pháp, Diệu Tiên, Thích Khách, Thủ sư.

Những class cơ bản, nhưng chưa hết, trên thế giới còn rất nhiều class ẩn, dĩ nhiên mỗi class ẩn đều yêu cầu phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể chuyển chức.

Để chiến đấu thì không thể thiếu vũ khí và trang bị, mỗi món đều được chia đẳng cấp khác nhau: bình thường - tốt - hoàn hảo - nhất tuyệt - độc bá - truyền thuyết - huyền thoại."

Ngoài ra còn một số kiến thức cơ bản được nhắc đến.

Đọc xong, quyển sách liền biến mất. Tạm thời Trác đã có một số hiểu biết về bối cảnh và sự sắp xếp của Bá chủ.

"Nhân vật." Trác nhắm tiếp.

Một khung thuộc tính cơ bản hiện ra.

Tên: Du Ảnh.

Đẳng cấp: 0

Sức mạnh: chưa kích hoạt.

Nhanh nhẹn: chưa kích hoạt.

Tinh thần: chưa kích hoạt.

Trí lực: chưa kích hoạt.

Thể chất: chưa kích hoạt.

Lực lượng: chưa kích hoạt.

Trong quyển sách cũng nói qua, các thuộc tính chỉ kích hoạt sau khi chọn class.

"Thành viên guild Nhật Nguyệt tập trung tại chiếc giếng giữa thôn."

Một dòng thông báo khu hiện lên liên tục trên khung trò chuyện. Đọc được, không chậm trễ, Trác liền di chuyển, không có bản đồ nhỏ nhưng chỉ cần quan sát một vòng là có thể biết hướng nào đi ra, hướng nào đi vào.

Chỗ đất trống có vẻ ít người nhưng đi gần tới giữa thôn, Trác chỉ thấy người không là người, không thấy cái giếng ở chỗ nào, đã vậy lại còn rất ồn ào.

- Guild Hỏa Hồng ở đây.

- Guild Bạch Hồ tập trung.

- Tránh, tránh cho đi cái.

- Thằng này, đi thì đi mắc mớ gì sờ người tao.

- Thằng nào sờ mông bà ra đây, cả đời chỉ có bà sờ mông thằng khác, không có chuyện thằng khác sờ mông bà nhá.

Một giọng nữ the thé nói to, xung quanh, tất cả nam người chơi nghe vậy lập tức lùi lại.

.....

- Guild Nhật Nguyệt ở đây.

Nghe được, Trác lập tức xác định vị trí chen tời.

- Úi! Úi! Có cần đẩy mạnh vậy không.

- Móa! Gãy lưng tao.

.....

Trác mạnh mẽ tiến vào, đương nhiên chịu không ít lời phàn nàn.

- Anh Trác!

Bắc đã tời từ trước, nhìn thấy Trác kêu lên.

Nhìn Bắc, thằng này không có gì thay đổi, có khác là mái tóc xoắn ngược bên ngoài bây giờ đã thẳng tắp một đường. Nhìn tên nhân vật được hiển thị trên đầu Bắc, Một Đồi Si, không cần nghĩ cũng biết là nó si đứm nào.

Có thể thấy số lượng thành viên trong nhóm Trác hiện tại rất nhiều, khoảng tám mươi người, trừ ra số trong công ty còn lại là thành viên ở bên ngoài. Đến khi số lượng thành viên đạt một trăm hai mươi người, Phùng với nhân vật Phá Hoại bắt đầu tập trung mọi người lại nói:

- Guild chúng ta được chia đều ở các thôn khu Bắc, trong giai đoạn đầu không cần làm nhiệm vụ gì, chủ yếu phải nhanh chóng tăng lên cấp mười để chọn class riêng cho mình. Sau khi tìm hiểu trên trang chủ thì nhiệm vụ 'khảo nghiệm chiến đấu' do thôn trưởng đưa ra là có tốc độ tăng kinh nghiệm nhanh nhất, ngoài ra còn nhiệm vụ 'tìm hiểu thôn' cũng khá nhanh nhưng cần có chút may mắn, vì vậy nhóm chúng ta quyết định chọn 'khảo nghiệm chiến đấu'. Mọi người nhớ kết bạn với nhau để dễ liên lạc, sau đó mỗi người muốn theo class nào thì đến vị trí của vị đại sư class đó xin tạm thời chuyển chức để chiến đấu, nhớ cẩn thận lời nói của mình. Riêng bảy mươi người được được sắp xếp từ trước ở lại. Được rồi, mọi người bắt đầu.

- Du Ảnh, tiếp theo anh tính làm gì? Hay đi cùng với mấy đứm em.

Bắc mời.

- Anh chắc làm nhiệm vụ trong thôn, không cần đi.

Trác đáp.

- Vậy thôi, chúc anh may mắn.

Kết bạn với một trăm hai mươi người, Trác lập tức tách ra, dĩ nhiên hắn không phải người bị buộc chọn class. Hắn không định theo lời Phùng làm nhiệm vụ 'khảo nghiệm chiến đấu' hay 'tìm hiểu thôn', hắn có suy nghĩ của mình.

Với game online ở thế giới cũ của Trác, có một nhiệm vụ dành cho nhân vật mới được khởi tạo rất bí ẩn, chỉ một số ít người mới biết, đó gọi là 'nhiệm vụ đầu tiên'. Ban đầu, rất nhiều người chơi mới tạo thường đi làm các nhiệm vụ chính tuyến mà hệ thống đưa ra, nhưng ít ai biết đó là sai lầm, bên cạnh những nhiệm vụ chính tuyến, hệ thống còn sắp xếp những nhiệm vụ ẩn dành cho nhân vật mới được tạo và điều kiện đầu tiên để kích phát nhiệm vụ này là đó phải là nhiệm vụ đầu tiên mà nhân vật làm. Điều kiện thứ hai đó là phải chọn được lời nói hoặc hành động phù hợp để kích phát nhiệm vụ đó.

Dĩ nhiên nhiệm vụ này có rất nhiều đường để thực hiện, mấu chốt chính là NPC để kích phát nhiệm vụ, tùy mỗi NPC mà phần thưởng sẽ khác nhau, chủ yếu dựa vào sự may mắn, đương nhiên dù là NPC cùi nhất, nhưng chỉ cần kích phát đúng thì phần thưởng cũng đã lớn hơn so với nhiệm vụ bình thường rất nhiều.

Trác đương nhiên sẽ chọn nhiệm vụ này, chỉ không biết game ở đây có sắp xếp như vậy không.

Trác bắt đầu quan sát, ngay bên phải, ngoài căn nhà đất, người thợ rèn đang làm vũ khí, cách đó hai mươi mét, một ông già đang quét sân. Bên trái, trước một căn nhà gỗ ghi Hiệu Thuốc, một người đàn ông trung niên đang uống trà, cách đó một chút, có hai đứa bé đang đùa giỡn. Hắn đã nắm được một điểm mấu chốt, đó là hai đứa bé, nhìn chúng đùa nghịch với nhau như vậy đương nhiên không tránh khỏi vấp ngã, lúc đó chắc chắn người nhà của chúng sẽ xuất hiện, nếu ngay trước đó hắn tới chỗ hiệu thuốc mua hai miếng thuốc dán dán cho chúng, sau đó rất lớn có khả năng kích hoạt một nhiệm vụ do người nhà chúng cảm ơn, loại nhiệm vụ tương tự hắn đã từng gặp, nhưng thứ cần thiết nhất là tiền để mua thuốc dán Trác không có, mà đơn vị tiền trong này là xu và vàng, một vạn xu bằng một vàng, hắn một xu còn chẳng có.

Đành bỏ qua vậy, Trác di chuyển dần sang một phía của thôn, hắn cũng phát hiện thêm hai nhiệm vụ, nhưng để kích phát chúng đều cần tiền.

Tiếp tục tìm, hắn không tin ngay cả một nhiệm vụ không cần tiền cũng không tìm được.

Đang đứng quan sát, bỗng một đám người chơi hùng hổ lao thẳng tới Trác, bất ngờ, Trác nhảy nhanh ra sau, va mạnh vào một cánh cửa đổ sụp xuống. Rõ ràng đám người này có ý, Trác còn nhìn thấy thằng chạy đầu nhìn hắn gợn ngổn giữa, quả đúng là bọn thích gây chuyện.

Chống tay đứng dậy, Trác định đi ra ngoài.

- Thằng nhóc! Đứng lại đó.

Một giọng ồm ồm ngay sau lưng hắn.

Trác liền quay lại, một ông già râu quai nón đang nằm nhìn hắn, phía trên đầu là chữ: Thầy đồ (bệnh).

- Làm gãy cửa nhà ta mà tính bỏ đi hả! Hộc! Hộc! Hộc!

Quát thêm một tiếng, thầy đồ thở dốc.

- Để con sửa lại cho thầy.

Trác bắt đầu đi.

- Gãy đôi như vậy thì sửa kiểu gì, báo cho cậu biết cánh cửa đó làm bằng gỗ ổi, không phải, là gỗ sưa*, cậu đủ tiền đền không. Hộc! Hộc! Hộc!

Nói xong một tràng, thầy đồ lại thở.

Ách, lão này bệnh thật hay bệnh giả đây, nói tron như thế.

- Vậy thầy muốn gì đây, con còn có việc.

Trác ần ần có cảm giác.

Như chờ chính là câu này, ánh mắt thầy đồ lóe sáng:

- Hộc! Khụ! Hộc! Ta có nồi thuốc đang nấu dưới, không biết được chưa.

Không chỉ mắt thầy đồ lóe sáng, mắt Trác cũng lóe theo, có khả năng đây là nhiệm vụ.

- Để con giúp thầy.

Nói một câu, Trác lập tức chạy vào nhà, tới gần nồi thuốc, rót một chén.

- Của thầy đây.

Cầm lấy chén, thầy đồ nốc một hơi.

"Khà!"

- Giờ mà có đũa nào đâm giùm cái lưng nhờ. Khụ! Khụ! Khụ!

Thầy đồ hết thở dốc lại chuyển sang ho.

- Để con.

Nhanh chóng đâm lưng cho lão này, Trác đang chờ âm thanh kích hoạt nhiệm vụ.

Mười lăm phút sau.

- Ai, cái nhà bẩn thật. Hộc! Hộc!

Trác liền cầm chổi.

- Chết, quên cho gà ăn. Khụ! Khụ!

Trác đi lấy thóc.

- Còn đám rau quên tưới. Hộc! Khụ!

Trác bóp méo cái gáo, sức chịu đựng của hắn đã tới hạn, giờ này người khác hắn cũng đã cấp 7, cấp 8, chỉ có hắn lại tốn thời gian làm cu li cho lão này chờ một cái nhiệm vụ không tung tích.

Bước lại giường lão thầy đồ, Trác cố kìm nén, lên tiếng:

- Thầy, con còn có việc, thầy thông cảm.

Nói rồi bước ra ngoài.

- Khoan cậu nhóc, cậu muốn học không?

Thầy đồ nói.

"Đinh."

"Kích hoạt nhiệm vụ ẩn, 'học trò thầy đồ', nhận hay không nhận."

"Móa, lão này có phải NPC không, rõ là cáo, lợi dụng đã rồi bây giờ mới đưa ra nhiệm vụ." Trác thâm mắng.

"Nhận."

Xác nhận xong, Trác lại quay lại giường lão thầy đồ.

- Cậu nhóc, muốn làm học trò ta thì phải có lòng nhẫn nại, không ngại khó, vì vậy này giờ ta chỉ thử cậu thôi.

Vừa nói, thầy đồ vừa nhếch miệng cười khể.

Nhìn bộ dáng lão này, Trác ngứa cả tay.

- Được rồi, bây giờ ta sẽ dạy trò.

Thầy đồ ngồi dậy, bắt đầu nói.

"Đinh."

"Nhẫn nại học tập, được sự thừa nhận của thầy đồ, hoàn thành nhiệm vụ. Phần thưởng: kinh nghiệm 50000. Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong nhiệm vụ đầu tiên: gói quà may mắn."

Âm thanh thông báo hoàn thành nhiệm vụ, nhận kinh nghiệm nhiệm vụ, đẳng cấp của Trác nhảy như bay tới cấp 10 - 35%.

Trác thấy thật thoải mái, công sức lao động gần ba mươi phút không uổng phí, ngoài ra còn một hộp quà cho 'nhiệm vụ đầu tiên', quá tốt.

Không vội xem quà, Trác nhìn thầy đồ, hẳn có cảm giác nhiệm vụ vẫn chưa xong.

- Đó là những điều ta muốn dạy cho trò.

Thầy đồ thở nhẹ. Nhìn Trác một lúc, thầy đồ nói:

- Du Ảnh, theo trò là một người thầy đồ thì có thể làm được gì ngoài việc dạy học?

Đây rồi, trả lời câu hỏi này là có thể kích phát nhiệm vụ khác, quan trọng là trả lời thế nào mới đúng. Trác suy nghĩ.

- Biết ngay thằng nhóc nhà ngươi không biết mà.

Thầy đồ cười ha ha.

- Trò muốn biết không?

"Đinh."

"Chức nghiệp ẩn 'Thầy đồ', thầy đồ muốn truyền nghề, nhận hay không nhận."

"Ặc, hóa ra không cần trả lời, thật may mắn." Trác thở phào. Nhưng có nên chọn class này hay không, thầy đồ, nghe tên thấy không tươi sáng rồi, dù sao đây cũng là class ẩn. Do dự một lúc Trác quyết định.

"Nhận."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhiệm Vụ Khảo Nghiệm

- Cuối cùng cũng có người kế thừa sở học của ta, xem mấy lão già kia còn dám mở miệng chê bai lão này nữa không, ha ha ha.

Thầy đồ đắc ý cười lớn.

- Thầy.....

Trác định lên tiếng thì thầy đồ cắt ngang:

- Xuy, không cần phải câu nệ hình thức như thế, chỉ học sinh bình thường thì mới cần xưng hô như vậy còn trò bây giờ là truyền nhân của ta, cứ gọi ta sư phụ hoặc lão đồ là được.

- Vậy tốt, lão đồ.....

Chưa kịp nói, thầy đồ quát:

- Móa! Thằng đồ đệ lão, dám xưng hô sư phụ như vậy hả.

Nhìn nhìn nhìn, Trác nhăm, rồi nói:

- Vậy sư phụ.....

- Thôi được rồi kêu lão đồ cho thân mật.

Thầy đồ phát tay.

- Móa! Đừng tưởng ta dễ chọc nhá lão râu một nhúm kia, ta nhìn lão hết nỗi rồi.

Trác bật phát.

- Hử? Nhìn hết nỗi hử? Nhìn hết nỗi thì làm gì ta? Come on, come on!

Thầy đồ ngoắc tay cột nhà.

- Lão thì biết quái gì come on mà nói.

Trác xắn tay áo, phải xem trình độ lão này đến đâu mà là một class ần, dĩ nhiên đó chỉ là phụ, mục đích chính vẫn là xử đẹp lão này.

- Hổ hổ, thằng trọc như ngươi thì làm sao biết sư phụ ngươi đã từng du lịch khắp đại lục, đi xuyên suốt phía Tây mới học được ngôn ngữ này.

Thầy đồ nhìn Trác khinh bỉ.

- Đừng nói nhiều, lão chuẩn bị chịu trận đi.

Nói rồi, Trác lao tới, bàn chân đạp vào bàn bên cạnh nhảy cao lên, hẳn định đạp mạnh từ trên xuống, dù thất bại cũng có thể ép lão này rời giường.

- Thằng nhóc trọc, ngươi còn kém lắm.

Thầy đồ nhếch mép. Một cây roi bỗng xuất hiện trên tay.

- Nói không nghe thì phải ăn đòn, 'Thầy dạy'!

Thầy đồ giơ roi quát. Một luồng khí từ thầy đồ tỏa ra bao quanh thân Trác, cả người Trác đang lao xuống bỗng dừng lại lơ lửng trên không. Trác kinh hãi.

- Nằm xuống!

Thầy đồ vung roi xuống đất, cả người Trác liền rụng xuống, toàn thân nằm sấp ngay trước mặt thầy đồ.

- Hắc hắc, thằng trọc, chuẩn bị chưa.

Thầy đồ cười đều.

"Chát chát chát chát"

- Oa! Lão đồ, tha cho đệ tử.

Thầy đồ dừng lại, mỉm cười nói:

- Phục chưa?

- Phục, phục.

Trác gật đầu liên tục, nếu ở bên ngoài thì mấy cái roi này chẳng ăn thua gì với hắn nhưng ở đây không ngờ mới ăn vài nhát mà hắn đã chịu hết nổi, thật khác biệt. Đã vậy hệ thống còn thông báo không ở trong trạng thái chiến đấu, mức độ cảm giác một trăm phần trăm thì khác nào tự ngược.

Xoa sơ môn, Trác đứng dậy nhìn lão thầy đồ, quả thật giống như giới thiệu, NPC thật sự có tư duy, chỉ không biết ai là hình mẫu cho thầy đồ này.

- Được rồi, đó là một kỹ năng của ta, tên trọc ngươi đã là đệ tử của ta thì cũng sẽ được học, giờ ta nói qua chút về nghề nghiệp của chúng ta để ngươi không quá mơ hồ.

Thầy đồ duỗi lưng.

"Kích hoạt điểm thuộc tính"

Nhân vật: Du Ảnh - chức nghiệp: Thầy đồ.

Đẳng cấp: 10 (35%)

Sức mạnh: 30 (sức tấn công vật lý)

Nhanh nhẹn: 35 (độ linh hoạt, khả năng tránh né)

Tinh thần: 35 (sức tấn công pháp thuật)

Trí lực: 45 (khả năng tìm hiểu, học hỏi)

Thể chất: 40 (cường độ thân thể)

Lực lượng: 25 (sức mạnh cơ thể quyết định khả năng dùng vũ khí)

Nhìn số liệu, Trác khá ngạc nhiên, các điểm thuộc tính đều ngang nhau chỉ duy lực lượng là nhỏ nhất, còn trí lực thì cao nhất. Với những trị số thế này chẳng lẽ nói thầy đồ có thể phát triển toàn diện? Rất có khả năng.

- Được rồi, tập trung vào, đừng ngăn người đứng đó.

Thầy đồ nhắc.

Tất bảng thuộc tính, Trác lấy cái ghế ngồi xuống, nhìn ánh mắt lão này âm âm, hẩn lạnh cả người.

- Nhiều người chỉ biết thầy đồ là người dạy lễ nghi, phép tắc, kiến thức cho con trẻ, nhưng họ không biết để trở thành một thầy đồ không dễ, phải đi nhiều, xem nhiều, học nhiều, đúc kết thật lâu mới được công nhận làm thầy. Đã vậy không ít người cho rằng thầy đồ không có khả năng chiến đấu, họ sai rất nặng, một thế giới đầy nguy hiểm như thế này nếu không có một thân bản lĩnh thì làm sao có thể ra ngoài mà học hỏi. Nói cho tên trọc ngươi biết, bất cứ gã thầy đồ nào, kể cả ta, đều trải qua vô số cuộc chiến, vượt qua rất nhiều nguy hiểm, nếu nói về kinh nghiệm chiến đấu hay kỹ năng bản thân, thầy đồ bọn ta đều ở trên rất nhiều chức nghiệp chiến đấu trên thế giới.

Thầy đồ tự hào nói.

Nuốt một ngụm nước miếng thầy đồ nhìn Trác tiếp:

- Trên đời còn rất nhiều điều ngươi cần phải tự mình tìm hiểu lấy, nếu đã chọn thầy đồ làm nghề nghiệp của mình, trọc ngươi phải chứng minh cho ta thấy ngươi đủ khả năng. Ngươi hãy đi thỉnh giáo những người trong thôn đi.

"Nhiệm vụ khảo nghiệm: để thực sự trở thành một gã thầy đồ cần phải học hỏi rất nhiều, hãy đi trong thôn xem có thể học được những gì sau đó quay lại để thầy đồ đánh giá."

"Phần thưởng nhiệm vụ: đánh giá bình thường - 5000 điểm kinh nghiệm; đánh giá tốt - 10000 điểm kinh nghiệm, tăng một cấp kỹ năng; đánh giá hoàn hảo - 20000 điểm kinh nghiệm, tăng một cấp kỹ năng, dạy thêm một kỹ năng."

- Dạy cho ngươi một kỹ năng phòng thân.

Thầy đồ vung tay lên.

"Học được kỹ năng 'Thầy dạy'."

"Thầy dạy (cấp 0): đông cứng không gian trong phạm vi một mét, duy trì ba giây, làm lạnh một phút."

- Còn vũ khí người tự tìm lấy, bây giờ thì đi đi.

Nói xong, thầy đồ vung chân đá Trác bay thẳng ra ngoài.

"Bịch"

Trác vừa bay ra, hai cánh cửa gỗ tự nhiên bay lên lấp vào chỗ cũ, rất hoàn hảo không một dấu vết.

Thấy vậy Trác không biết nói gì, rõ ràng ngay từ đầu hắn đã bị lừa, nhưng không sao, tìm được một class ẩn có vẻ khá mạnh cũng rất thành công. Không chỉ vậy, hắn bây giờ đã đạt cấp mười còn được thêm một gói quà may mắn phải nói là rất may mắn.

Nhanh chóng đứng dậy, Trác mở túi, một gói quà màu đỏ đang nằm đó.

"Gói quà may mắn (phần thưởng cho nhiệm vụ ẩn đầu tiên): chỉ mở được khi đã chọn chức nghiệp, sau khi mở ra sẽ đạt được một món vũ khí đúng chức nghiệp của mình, có rất nhỏ cơ hội đạt được đẳng cấp truyền thuyết."

Trác vui mừng, được tặng vũ khí, hơn nữa lại là vũ khí theo đúng chức nghiệp, đã vậy còn có rất nhỏ tỉ lệ đạt được đẳng cấp truyền thuyết. Chắc, quá kích thích rồi.

Đang chuẩn bị thử vận may mở quà, bỗng có vô số tin nhắn từ xa liên tục gửi tới, lại có rất nhiều tin xin nói chuyện trực tiếp, Trác kinh ngạc.

"Chuyện gì thế này?" Trác khó hiểu. Chọn vài tin nhắn, Trác xem thử.

"Anh bạn, liên hệ lại với tôi, có chuyện rất gấp."

"Du Ảnh, nếu anh nhận được tin nhắn này xin hãy nhắn ngay cho em, em nhớ anh rất nhiều."

"Cậu đã nhập guild chưa? Nếu muốn cậu có thể vào thẳng guild Tùng Hoa, cậu sẽ được lên thẳng thành viên tinh anh."

"Em yêu anh, gọi cho em 568847xxxx."

"Chỉ cần vào guild chúng tôi cậu sẽ nhận được đãi ngộ tốt nhất."

.....

Một loạt tin nhắn đủ loại Trác không hiểu nổi, nhưng cơ bản các tin nhắn đều mời chào hắn vào guild.

Một tin xin nói chuyện chớp lên, người gửi là Phá Hoại, Trác liền bấm nhận.

- Chú thật là, giấu nghề với cả anh em đây.

Bên ngoài thôn, Phùng cùng một nhóm người đang tập trung giết quái, thấy Trác đã nhận tin của mình liền dừng lại nói.

- Có chuyện gì vậy anh Phùng?

- Chú không biết? Thật bó tay chú, mở bảng xếp hạng lên xem đi.

Trác nghe vậy liền mở bảng xếp hạng, hắn lập tức kinh ngạc. Vị trí số một trên bảng lúc này chính là hắn, hơn người thứ hai Vô Cực một cấp. "Chẳng lẽ tốc độ luyện cấp của những người này chậm đến vậy." Trác nghĩ. Nếu Phùng biết được suy nghĩ của Trác chắc hắn tức đến học máu, mọi người ai cũng đang điên cuồng giết quái cày kinh nghiệm, chỉ có mình Trác đi làm cái nhiệm vụ ẩn, một nhiệm vụ sợ chẳng ai biết, đã vậy còn kêu chậm.

Mà cũng đúng, nếu ở thế giới cũ của Trác thì trong khoảng thời gian hơn nửa tiếng đồng hồ quả thật dư lên cấp 10, nhưng đó là game online bằng máy tính, còn ở đây là thực tế ảo.

- Thế chú làm sao lên cấp nhanh vậy?

Phùng rất tò mò, hắn bây giờ mới chỉ cấp 6, cao nhất trong nhóm.

- Ở trong thôn em vô tình nhận được một nhiệm vụ NPC đưa ra.

Trác nói rất đúng, nếu không phải vô tình bị một đám người chạy đây, hắn thật không thể nhận được nhiệm vụ này.

- Đếch, chú may thật.

Chuyện này thì Phùng biết, trong game luôn có một số nhiệm vụ ngẫu nhiên cho kinh nghiệm rất cao, hắn cho rằng Trác may mắn nhận được loại nhiệm

vụ này.

- Thế bây giờ có cách nào không lên bảng xếp hạng không anh? nhiều người làm phiền quá.

Trác hỏi.

- Trên bảng có lệnh ẩn, chú chọn nó.

- Được rồi, cảm ơn anh.

- Ừm, bây giờ chú đang có đẳng cấp cao nhất sever, phải cố gắng tận dụng, điều này chắc anh không cần nhắc, còn chức nghiệp thì suy nghĩ kỹ rồi hãy chọn.

Phùng nhắc.

- Em hiểu.

Trác đáp. Rồi hai người tắt nói chuyện.

- Đội trưởng, Du Ảnh đã thoát khỏi bảng xếp hạng.

Bên ngoài một khu rừng nào đó, một đội ngũ đang giết quái.

- Thoát khỏi?

Một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi nói, nhìn tên của hắn, rõ ràng là người đứng thứ hai Vô Cực.

- Vậy được rồi, không cần quan tâm.

- Vâng!

- Chị! Cái tên đứng đầu ẩn rồi.

Một cô gái rất xinh xắn nói.

- Chị có quan tâm đầu mà em nói.

Một cô gái khác vô cùng xinh đẹp xuất hiện, chụp lấy cô gái vừa nói xoa xoa hai má nàng.

- A a a, em tưởng chị quan tâm.

- Hắn tên gì?

- Đó chị cũng để ý mà. Á, tha cho em, em nói.

Cô chị ôm lấy cù lét cô em.

- Hắn tên Du Ảnh.

"Du Ảnh, nửa tiếng đã lên cấp mười, người này không đơn giản." Tuy có vẻ không để ý nhưng cô chị vẫn rất quan tâm. Nhìn đẳng cấp của nàng, cấp 9.

- Vậy Du Ảnh là Trác sao?

- Đúng vậy hội trưởng.

Quyên trầm ngâm, nàng thật không ngờ tên trọc đó lại có thể luyện cấp nhanh như vậy.

- Nhưng anh Phùng bảo do anh Trác may mắn nhận được một nhiệm vụ ngẫu nhiên mới lên cấp nhanh như vậy.

Mai nói.

Quyên lắc đầu, nàng không nghĩ vậy.

- Sao vậy Quyên, chỉ là một tên thành viên bình thường may mắn mà thôi, không cần phải để tâm. Có tôi ở đây thì rất nhanh sẽ đưa guild của chúng ta lên cấp.

Một tên thanh niên khá bảnh, cao khoảng mét bảy lăm, cặp mắt đôi khi lóe lên một chút âm trầm, không coi là gì nói.

Không quá để ý đến tên thanh niên này, Quyên bước đi.

"Rồi cô cũng thuộc về tôi mà thôi." Ánh mắt tên thanh niên nhìn về phía Quyên tràn đầy dục vọng.

"Cuối cùng cũng ngừng." Trác thờ phào, các tin nhắn làm phiền quá nhiều, lúc này quên hỏi cách chặn tin nhắn nên phải tự mò.

Không còn ai làm phiền, trác mở túi, nhìn gói quà bất đầu mở. Nếu trúng món truyền thuyết thì quá tuyệt.

"Xoẹt"

Gói quà biến mất, nhìn vũ khí của mình, Trác ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nghề Nghiệp Ăn: Ăn Mày

Một cái roi xuất hiện thay thế gói quà, nếu chỉ vậy cũng chẳng nói làm gì, đằng này nhìn số liệu biểu hiện Trác thật muốn nổi điên.

"Roi Trúc

Đẳng cấp: Kém chất lượng

Sức mạnh: +1

Tinh thần: +1

Yêu cầu: cấp 10.

Vũ khí chuyên dụng cho thầy đồ (thật ra chỉ là một nhánh cây lượm ven đường không đáng giá)."

Bản giới thiệu đã nói rõ ràng, đẳng cấp vũ khí thấp nhất là bình thường, còn cây roi trên tay hắn lúc này lại là kém chất lượng, chuyện gì xảy ra thế này, đã vậy dòng chủ thích cuối cùng như trên người hắn 'nhánh cây lượm ven đường'.

- Đây là vũ khí? Móa! Quà kiểu quái gì, chọc tức nhau à.

Trác nói như rống.

Hai tay cầm hai đầu cây roi, Trác muốn huy cái thứ trên người này đi, cầm cái vũ khí này ra đường người khác thấy không phải cười cho thúi mũi.

"Đình"

"Chúc mừng người chơi Du Ảnh đã may mắn rút trúng vũ khí có tỉ lệ xuất hiện thấp nhất."

- Gì? Tỉ lệ thấp nhất? May mắn? Chọc điên nhau hả?

Trác thực sự rống lên, ngay cả hệ thống còn lên tiếng, sợ hắn chưa đủ tức hay sao. Kê đùi, Trác bẻ mạnh cây roi.

"Vì rút trúng vũ khí có tỉ lệ xuất hiện thấp nhất, nhận được cơ hội thay đổi thuộc tính ngẫu nhiên, lưu ý: không làm thay đổi đẳng cấp vũ khí."

Nghe thông báo kế tiếp của hệ thống, Trác hoảng hồn buông tay ra.

"Phù"

"May mắn không làm nhục mệnh." Trác xoa xoa cây roi.

"Có chấp nhận thay đổi không?" Hệ thống hỏi.

"Chấp nhận." Trác chọn. Cũng may hệ thống còn cho một cơ hội an ủi, nhưng nếu thuộc tính tiếp tục không ra gì thì dù không muốn hẳn cũng phải hủy nó.

Cây roi liền phát sáng, sau vài giây trở lại bình thường.

Hít sâu một hơi, Trác xem.

"Roi Trúc

Đẳng cấp: Kém chất lượng

Sức mạnh: +1

Tinh thần: +1

Yêu cầu: cấp 10

Ấn: vũ khí có khả năng thăng cấp ngẫu nhiên. (Sau khi thăng cấp toàn bộ thuộc tính thay đổi, có tỉ lệ nhỏ giữ lại tính ẩn)

Vũ khí chuyên dụng cho thầy đồ (một nhánh cây lượn ven đường nhưng không bình thường)."

Đánh giá lại một lần, tuy rằng thuộc tính hiện tại có hơi cùi một chút nhưng lại có khả năng thăng cấp ngẫu nhiên, tức là vô tình thỏa mãn một điều kiện nào đó là có thể thăng cấp, nếu may mắn, sau khi thăng cấp vẫn giữ lại khả năng thăng cấp ngẫu nhiên, giả dụ Trác có thể khiến vũ khí thăng cấp liên tục chẳng phải sẽ thăng tới cả huyền thoại sao? Mặc dù khả năng này vừa nhỏ lại vừa mơ hồ, nhưng vẫn có khả năng.

Suy nghĩ một chút, Trác quyết định sử dụng cái roi kém chất lượng này.

Cầm roi đi đánh quái, hic! thực sự mất mặt.

Việc quan trọng bây giờ là làm nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ không nói chi tiết làm như thế nào, chỉ bảo hắn phải đi học hỏi, quả đúng là nhiệm vụ khảo nghiệm, tên như ý nghĩa, chỉ có như vậy sau khi hoàn thành mới cần đánh giá.

Đối với người chơi bình thường, gặp phải nhiệm vụ này kiểu gì cũng chạy hỏi từng NPC khắp thôn để tìm manh mối.

Trác lại không phải, bằng kinh nghiệm cày qua khá nhiều nhiệm vụ truy tìm manh mối, hắn có khả năng suy tính đầu mối khá mạnh, dù đó là game vì tính nhưng không thể thay đổi một điều: game kiểu gì cũng chỉ là game.

Với một tay chơi lâu năm khi gặp nhiệm vụ kiểu này rất dễ đoán ra cách làm, đó là dựa vào hai chữ nhiệm vụ đưa ra "học hỏi". Và cách thực hiện yêu cầu này chính là đi học các nghề nghiệp phụ hay còn gọi là kỹ năng sống.

Nhưng dù cho có học hết tất cả các nghề nghiệp phụ hệ thống đưa ra thì khi trả nhiệm vụ cũng chỉ nhận được mức đánh giá cao nhất là tốt mà thôi.

Mà Trác đương nhiên không phải một tay chơi lâu năm, hắn không thích tốt, hắn xếp hạng ba thế giới mọi thể loại, mục tiêu của hắn là đánh giá hoàn hảo.

Hắn sẽ không đi học những nghề bình thường, mấu chốt của sự hoàn hảo chính là hai chữ bí mật. Cũng giống như chiến đấu thì có chức nghiệp ẩn, học nghề cũng có nghề nghiệp ẩn. Đối với những nghề nghiệp ẩn như vậy luôn có một quy tắc, không dạy cho người chơi bình thường - chỉ dạy cho người chơi mang nhiệm vụ.

Nếu ban đầu hoàn thành nhiệm vụ ẩn đầu tiên mà không nhận được kinh nghiệm khổng lồ cùng gói quà ghi chú thích rõ ràng 'phần thưởng cho nhiệm vụ ẩn đầu tiên', Trác quả thật không dám chắc mọi thứ đều giống như game hắn từng chơi, nhưng nếu đã có, bây giờ lại nhận nhiệm vụ khảo nghiệm với ba mức đánh giá, hắn đã hoàn toàn yên tâm, cách chơi dù thay đổi nhưng điểm mấu chốt không thể thay đổi.

Nhanh chóng bước đi trên con đường đất cứng, Trác phải tìm kiếm những nghề nghiệp ẩn này.

Đã là nghề nghiệp ẩn thì để học được cũng cần kích phát điều kiện, điểm này hắn rất tự tin. Mỗi tội, vì là nghề nghiệp ẩn nên số lượng học được cũng không nhiều chỉ khoảng ba đến bốn nghề là hết cỡ, không chỉ vậy, một khi kích phát thì không thể hủy bỏ chọn lại, nên nếu vô tình học một nghề vô dụng thì rất phí phạm.

Hơn nữa, nếu đã chọn học nghề ẩn sẽ không được học nghề bình thường. Đặc biệt, có một vấn đề khá đau đầu, đó là khi đi tìm kiếm nghề ẩn, luôn có ngẫu nhiên một số nghề cùi bắp xuất hiện, mà điều kiện kích phát lại rất dễ dàng. Nếu may mắn không gặp mà tự mình lựa chọn thì thôi, còn không đành phải chịu vậy.

Loanh quanh qua vài con đường nhỏ, Trác cẩn thận nhìn trước ngó sau, hắn không muốn mình bị mất một chỗ cho một nghề vô dụng.

Núp sau vài căn nhà tranh, Trác quan sát kỹ, xung quanh có khá nhiều người chơi đang đối thoại làm nhiệm vụ, một số người chơi thì bày bán đồ cấp thấp, bên cạnh cũng có khá nhiều NPC đủ mọi nghề nghiệp. Rõ ràng hẳn đi tới chợ rồi.

Đây chính là địa phương cực kỳ nguy hiểm với người muốn chọn nghề nghiệp ẩn như hẳn, đừng nhìn những tên bán hàng rong vô hại kia, với người chơi bình thường thì không sao, nhưng với Trác, đó lại là các nghề nghiệp ẩn, nếu không cẩn thận, nghề đầu tiên của hẳn sẽ là bán hàng rong.

Tuy vậy, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, nơi này luôn có một vài NPC ẩn mang trên mình tuyệt học, chỉ cần Trác cẩn thận là được.

Cẩn ánh mắt của những NPC hàng rong, nếu Trác không nhằm chỉ cần những NPC này thấy hẳn sẽ lập tức mời chào và chỉ một câu mời chào là sẽ kích phát nghề nghiệp ẩn.

Vừa lúc một NPC gần Trác nhất xoay người, hẳn lập tức lao qua. Đã kích phát điểm thuộc tính nhân vật có khác, Trác thấy tốc độ của mình rất nhanh, lần một vòng, Trác dừng lại sau một quầy gỗ không người. Quan sát xem có NPC nào bí ẩn hay không, không có, Trác chuẩn bị đi tiếp.

Cách bên trái hai mươi mét, một người đàn ông trung niên bán mì đang lăn bột, ánh mắt của lão sắc như dao, liên tục liếc qua cái quầy Trác đang núp như thể biết có người ở đó vậy.

Trác chảy mồ hôi lạnh, lão này thật nhạy cảm. Khoảng cách lại khá xa, không dễ dàng thoát được. Rõ ràng hệ thống cố ý đẩy độ khó tìm kiếm lên cao.

Ngay lúc đó một người chơi khá mập đi ngang qua.

"Cơ hội!"

Cẩn trùng chần tằm mắt lão bán mì, Trác nhảy ra, khom người xuống, núp ngay bên hông tên mập. Vừa khom, vừa đi, Trác cùng tên mập càng lúc càng gần lão bán mì, Trác nuốt một ngụm nước miếng, hẳn không muốn bán mì.

Đi ngang qua lão bán mì, Trác thờ phào một hơi, bỗng tên mập chuyển hướng.

"Không ổn!"

Trác hết hồn, không kịp suy nghĩ Trác nhảy thẳng qua bên phải.

- Ai da!

Một giọng nữ vang lên. Không để ý Trác đã va nhăm một cô gái.

Quay lại nhìn, Trác thờ phào, đây là góc khuất.

- Xin lỗi, em không sao chứ?

Cúi xuống, Trác nói. Trước mặt hẳn là một cô bé rất xinh xắn, khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc trên người một bộ da thú, mái tóc buộc sau, cặp mắt to tròn lanh lợi đang xoa xoa cái mũi, nhìn cô bé này có chút gì đó rất giống Ly, cảm giác luôn tràn đầy sức sống.

- Anh trốn đi không nhìn gì cả.

Cô bé oán trách nói.

Xoa xoa cái đầu, coi bộ trực giờ cũng sắp thành tên của hẳn rồi.

- Xin lỗi em, anh không cố ý.

- Em không chấp nhận lời xin lỗi, anh phải bồi thường cho em.

Cô bé lắc đầu, cứng rắn nói.

Bồi thường? Hẳn có gì mà bồi thường, Trác cười khỏ nói:

- Em nhìn anh thì bồi thường được cho em cái gì.

Lúc này cô bé mới chú ý đến người va vào mình, một thân áo vải hệ thống cho, bên hông giắt một nhánh trúc. Bây giờ người chơi nào cũng đều mang trên người một vài món trang bị dù là dở nhất, vậy mà anh này không có đến một món mà mang, chắc hẳn là một người mới chơi.

Nhưng không chấp nhận bỏ qua, cô bé suy nghĩ một lúc rồi vỗ tay to một cái, khuôn mặt vui vẻ rõ ràng đã nghĩ ra cách.

- Vậy bây giờ anh chọn kết bạn với em, khi nào anh lên cấp cao thì em sẽ bắt anh bồi thường.

Cô bé có vẻ rất đắc ý nói.

Chỉ va nhẹ một cái mà dai như vậy, Trác bắt đầu dĩ chọn kết bạn với cô bé.

- Được rồi tạm thời bỏ qua cho anh, một lúc khác em sẽ liên lạc với anh.

Vui vẻ, cô bé đứng dậy vẫy tay với Trác rồi bỏ đi.

Nhìn vào danh sách bạn bè, mục bạn thân, cái này là cô bé ép hấn đưa vào, một cái tên Yêu Hoa đang phát sáng.

"Cô bé này mà Yêu Hoa gì, yêu nữ thì có." Trác thầm nói.

"Rắc"

Không để ý xung quanh, Trác đâm phải một cái chén.

"Không ổn!" Trác sực nhớ mình còn đang tìm kiếm nghề nghiệp ẩn.

Nhưng có lẽ đã muộn, một bàn tay dơ dáy tóm vai hấn, sức lực rất mạnh. Run run, Trác quay người lại, một người ăn mặc nhếch nhác, tóc tai rối bù, đang nhe hàm răng vừa đen vừa vàng cười cười nhìn hấn.

"Đỉnh"

"Kích phát nghề nghiệp ẩn: Ăn mày."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trùm Ăn Mày

Xong, rồi xong, chỉ lo đăng một giây Trác đã kích phát một nghề nghiệp ẩn khủng bố.

Trác hầu như không nhúc nhích được, bàn tay của gã ăn mày bám vào cứ như một chiếc gọng kìm cố định hấn lại. "Ăn mày kiểu gì mà khỏe như vâm thế này." Trác đau đầu.

- Này anh bạn, đập bể cái chén của ta xong định chạy hả.

Gã ăn mày khảy miệng nói.

Trác nhìn tên hiển thị trên đầu tên này "Trùm ăn mày".

"Ừc!"

"Đụng ai không đụng, đụng ngay ông trùm." Trác cười như mếu.

Trong game, NPC nghề nghiệp ẩn khá đa dạng, trừ các NPC ẩn độc hành thì các NPC dạng nghề nghiệp phổ biến được chia khá nhiều đẳng cấp. Không biết ăn mày chia thể nào chứ tên trùm ăn mày này rõ ràng là cấp cao nhất rồi.

Khi đánh quái gặp phải boss chắc hấn ai cũng khoái, nhưng khi chọn nghề nghiệp ẩn mà đụng với lão đại của chúng thì coi như gặp nạn.

Nếu gặp trùm mà học nghề có lợi hơn thì thôi, đằng này tên trùm dạy nghề chẳng khác gì tên lính dạy cả, đã vậy, nếu tên trùm dạy thì yêu cầu hấn đưa ra để hoàn tất khóa học tăng gấp mấy lần so với yêu cầu tên lính đưa ra. Giống như việc so sánh đồ rơi ra khi đánh một con quái bình thường với một con boss vậy.

Nhưng đó là các NPC được lập trình sẵn, còn các NPC ở đây đều có trí tuệ riêng, vì vậy yêu cầu đơn giản hay phức tạp còn tùy tình huống.

Nói kiểu gì thì nói chứ học nghề với tên trùm không dễ dàng, đây là chắc chắn. Trác lấy lại tinh thần, dù gì cũng đã mất một chỗ cho một nghề, không bằng nhân lúc thực hiện yêu cầu làm ăn mày thì tranh thủ tìm các NPC ẩn đặc biệt, cũng may trong lúc học nghề này không được phép học nghề khác, không hấn cũng chịu chết.

- Biết người muốn học nghề của ta nên mới làm vậy, ta cũng không trách.

Thả Trác ra, trùm ăn mày nói.

"Nếu không phải vô ý đâm phải cái chén của người, có quý mới thích học nghề ăn mày." Trác thảm hét, khuôn mặt vẫn cố biểu hiện bình thường.

- Vậy bây giờ anh có thể dạy cách làm ăn mày luôn được không?

Trác hỏi.

Vỗ Trác một phát, trùm ăn mày cười nói:

- Biết cậu rất thích làm ăn mày nhưng cũng không cần phải vội vàng thế, vội lại không kêu ta bằng anh, kêu đại ca.

- Vâng đại ca.

Trác có chút xúc động, thằng này coi bộ quá coi trọng cái nghề ăn mày này rồi.

Rất vừa ý với thái độ ham học hỏi của Trác, trùm ăn mày dạy:

- Trước hết nói sơ về nghề ăn mày để chú biết, đây không phải một nghề đơn giản, để trở thành một gã ăn mày xuất sắc cần phải học tập rất nhiều, làm thế nào một người bình thường khi gặp chúng ta đều cảm thấy thương xót, làm thế nào để xin được nhiều tiền, vân vân, nói chung ăn mày là một môn học hết sức cao thâm, nó giống như một môn nghệ thuật vậy, và chúng ta, những người làm ăn mày là những người nghệ sĩ.

Trác nghe muốn thất thần, giống như hắn không phải nghe cách làm ăn mày mà đang nghe một môn học gì đó rất cao quý, không hổ là trùm ăn mày, dạy nghề cũng tạo nên điều khác biệt.

Ngừng một chút, trùm ăn mày nói tiếp:

- Bây giờ nói về cách đi xin, thế nào là xin đúng, trước hết khi ngửa tay, bàn tay phải nghiêng bốn mươi lăm độ, các ngón tay quặp lại, các cánh tay co lại,....

Trùm ăn mày hướng dẫn Trác rất nhiệt tình, làm mẫu rất nhiều động tác, lại còn chỉ cho hắn cách lựa chọn đối tượng nào để xin nhất.

- Đó là tất cả những gì cần thiết để làm ăn mày, bây giờ cậu phải tập cho quen, để xem..

Dạy xong, trùm ăn mày suy nghĩ.

Bây giờ là phần quan trọng, yêu cầu cuối cùng để hoàn tất khóa học. Trác không mong nó quá khó.

- Được rồi, người đi xin về đây cho ta mười vàng.

- Cái gì!

Trác hoảng hồn, mười vàng tức bằng mười vạn xu, trong thời kỳ đầu của trò chơi đừng nói một vàng, ngay cả năm ngàn xu cũng còn rất khó kiếm nữa là.

- Sao? Ít quá hả?

- Không, không đủ rồi đại ca.

Trác xua tay liên tục. "Kiểu này thì xin đến bao lâu mới xong đây." Trác như muốn khóc.

- Đúng rồi, ừm, đây cầm lấy.

Trùm ăn mày nhìn Trác một hồi, rồi mang ra một bộ đồ.

- Đây là bộ đồ gia truyền của các trùm ăn mày, truyền đến đời ta cũng là đời thứ tám, mà mỗi đời trùm ăn mày chỉ dạy nghề cho một người, người cũng là người duy nhất ta dạy, ta truyền lại cho người, đáng lẽ sau khi người thực hiện xong nhiệm vụ ta mới đưa, dĩ nhiên nếu người không hoàn thành thì ta sẽ lấy lại.

"Nhiệm vụ học nghề: xin đủ mười vàng cho trùm ăn mày. Có vật phẩm hỗ trợ, yêu cầu trong vòng sáu mươi phút phải hoàn thành."

Nhận lấy bộ đồ, nhìn yêu cầu nhiệm vụ, Trác suyt ngã, sáu mươi phút kiếm mười vàng, ăn mày để kiếm vậy sao.

Lại nhìn bộ đồ khá rách trên tay, gọi là bộ chứ thực ra chỉ có mỗi cái áo cùng một cái quần, chính vì thêm nó nên mới phải hoàn thành yêu cầu trong sáu mươi phút.

"Bộ Đồ Ăn Mày (Gia Truyền)"

Đăng cấp: Không có (đã khóa)

Đặc tính: tăng hiệu suất xin tiền, toàn bộ thuộc tính nhân vật tăng lên, tăng độ thương cảm của các NPC, có ngẫu nhiên tỉ lệ nhặt được vật phẩm giá trị.

Yêu cầu: chỉ sử dụng trong thành, trấn, thôn.

Đồ gia truyền của các đời trùm ăn mày, mang lực lượng kỳ lạ. (Khi sử dụng che dấu đặc điểm nhân vật)"

Lại thêm một món nằm ngoài danh sách, nhưng không giống cây roi cùi bắp của Trác, bộ đồ này quá có giá trị, mặc dù không thể mang khi chiến đấu, nhưng không thể nghĩ ngờ đây là đồ vô giá.

Một khung thời gian xuất hiện, thời gian bắt đầu tính.

Không phải lúc vui vẻ, nếu trong sáu mươi phút không hoàn thành nhiệm vụ, thì đừng nói bộ đồ, ngay cả một chỗ trong nghề nghiệp ẩn cũng mất, quá phí phạm. Không chậm trễ Trác khoác ngay bộ đồ vào, lập tức, hắn như trở thành một NPC, toàn thân hơi bản, đầu vẫn trực nhưng cả khuôn mặt lại đen hơn rất nhiều, trên đầu xuất hiện tính danh "Ăn mày", hóa ra đây là che dấu đặc điểm.

- Chào đại ca.

Chào tên trùm ăn mày một tiếng, Trác chạy ngay ra ngoài, trong vòng sáu mươi phút vừa tìm kiếm NPC ẩn vừa xin đủ mười vàng, thời gian quá gấp gáp rồi.

Lướt nhanh ra đường, ăn mày thật sự tiện, dọc đường ai thấy Trác cũng tránh. Nhìn nhanh xung quanh, vẫn không thấy một NPC nào có vẻ bí ẩn, phát hiện phía trước là một NPC có vẻ giàu có, lập tức áp dụng những điều trùm ăn mày dạy, Trác dừng lại.

Lựa chọn một vị trí gần NPC giàu có kia sắp đi tới, Trác ngồi rụp xuống, hai tay co lại, hai bàn tay nghiêng bốn lăm độ, thật sự y như những gì trùm ăn mày dạy.

Vừa lúc gần NPC kia bước tới, Trác cắn răng, khuôn mặt biểu lộ vô cùng cực khổ.

Có vẻ do Trác làm quá giống hoặc do tác dụng của bộ đồ, gần NPC đứng lại, thò tay vào túi móc ra vài xu ném xuống. Chụp lấy, Trác lập tức nói như mếu:

- Cảm ơn ngài, ngài thật là tốt bụng, ngài thật cao cả, thật vĩ đại, ngài thật là tuyệt vời.

Trác thật muốn khóc, đây là lần đầu tiên hắn nói những lời tâng bốc thế này, tất cả đều là tên trùm bày, hắn biết Trác mỗi lần nhận tiền đều phải nói như vậy. May mắn bên ngoài Trác đã thay đổi nếu không dù chết, Trác cũng không làm thế này.

Có vẻ lời tâng bốc của Trác có tác dụng, gần nhà giàu lập tức móc ra một cái túi nhỏ.

- Cho người, ha ha.

Gần nhà giàu rất vừa ý.

- Cảm ơn ngài.

Trác cố gắng nhịn.

Lướt cái túi, Trác mở ra.

"Túi tiền: 400 xu (đã khóa)"

Ách, cộng thêm vài xu ban đầu, Trác có tổng cộng 410 xu, chỉ tiếc nó đã bị khóa lại không thể xài. Coi bộ hệ thống cũng khá đề phòng.

Cứ tiếp tục thế này thì gom đủ mười vàng không quá khó, Trác tươi tỉnh hơn một chút, mỗi tội quá mất mặt.

Đứng dậy, Trác tiếp tục tìm.

Đi qua thêm vài chỗ, xin được khoảng hai vàng, Trác vẫn chưa tìm được một NPC ẩn kỳ quái nào. Nhìn thời gian, Trác còn bốn mươi lăm phút.

Trác nhanh chóng đi qua một nửa khu chợ còn lại. Vừa đi vừa nhìn, bỗng Trác phát hiện một cái gì đó lấp lánh bên gốc một cái cây bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trâu Điền

Tiến lại gần, Trác nhìn xuống, một chiếc vòng tay bằng vàng, khảm một viên ngọc màu đỏ trông rất đẹp mắt, hấn lượm lấy.

"Vòng Ngọc (Trang Trí)

Một chiếc vòng đất tiền, phu nhân nhà bá hộ Ngáo cũng vừa bị mất một chiếc vòng tay, có thể là chiếc này chẳng. Mang trả có thể được thưởng lớn."

May như vậy, mới dạo quanh nửa khu chợ đã lượm được một món trang sức, Trác khá kinh ngạc, chẳng lẽ bộ đồ ăn mày lại khủng như thế.

Chỉ cần lượm được thêm vài chiếc như thế này không phải là hấn có thể hoàn thành nhiệm vụ sao, không cần quỳ lạy, nịnh nọt xin tiền, lại có thể dư thời gian để hấn tập trung tìm NPC ẩn, quá tuyệt.

Một viễn cảnh rất đẹp, Trác bắt đầu chuyên chú hơn, ánh mắt sắc bén hơn.

Mười lăm phút sau, Trác nằm bên đường, coi bộ hấn tính sai rồi, không phải bộ đồ ăn mày khủng mà đó chỉ là may mắn nhất thời. Nãy giờ, hấn tìm mòn cả khu chợ, ngay cả những góc heo hút nhất hấn cũng mò vào nhưng chẳng lượm thêm được món trang sức nào cả. Phí mười lăm phút chạy không, đã vậy lại chẳng phát hiện một gã NPC nào ngon lành.

Còn ba mươi phút, số tiền xin được vẫn là hai vàng, Trác cười khổ, kiểu này hấn phải quỳ lạy cật lực hơn rồi.

Trước hết phải đem trả chiếc vòng lượm được xem có thể kiếm được bao nhiêu đã, hy vọng không quá ít.

Đứng dậy, hỏi thăm vài tên NPC nông dân, Trác đã biết vị trí của nhà bá hộ Ngáo.

Đang chuẩn bị đi, bỗng Trác phát hiện một thân ảnh khá quen mắt tiến lại gần hấn.

"Đây không phải là cô bé yêu nữ sao?" Trác giật mình, chưa nói đến việc vì cô bé mà hấn học trúng cái nghề xin tiền đều này, nếu để nàng nhận ra hấn trong bộ dạng này thật quá mất mặt.

Đã thế bên cạnh cô bé lại có thêm một cô nàng khá bốc lửa, mông tròn, ngực lớn, chân dài, eo thon, khoác trên người một bộ nửa da nửa vải trông muốn nổ mắt, nàng ta rất đẹp, mái tóc buộc ngắn kết hợp với làn da sáng trông khá mạnh mẽ, đi cùng cô bé lộ rõ là một đôi chị em.

"Chết tiệt!" Trác vỗ đầu, đây không lúc ngắm gái, không kịp trốn, log out thì mất mười giây, bắt đắ dĩ Trác liền nằm úp mặt xuống.

- Hừ! Hừ!

- Em đừng hậm hực nữa có được không.

Cô chị cười nói, cô bé yêu nữ đang có vẻ rất khó chịu.

- Nếu em gặp lại tên trọc đó nhất định em phải cho hấn một bài học, rõ ràng đứng đầu bảng xếp hạng lại dám lừa em. Đã vậy em nhắn tin nãy giờ lại không nhắn lại, chị xem có tức không, chị Yên!

Đang kể lại, cô bé quay sang thấy chị mình đang che miệng cười rất vui vẻ thì kêu lên.

- Chị dám cười em hả.

Cô bé lao tới.

- Được rồi, chị không cười nữa, hì hì.

Yến ráng nhịn.

- Đây là lần đầu chị thấy em âm ỉc như vậy đó Tâm ạ.

Yêu Hoa tên thật là Vũ Hồ Tâm, nàng chơi game cũng được một thời gian, nhưng lại lần đầu bị người khác qua mặt, mặc dù đã thêm bạn với nhau nhưng Tâm vẫn không chịu được. Bên cạnh Tâm là chị ruột của nàng tên Vũ Kim Yến, hai chị em không hay chơi cùng nhau, nhưng nhân dịp nghỉ hè ở thành phố hai chị em mới có dịp bên nhau thế này. Nhưng đừng nghĩ họ là con gái mà coi thường, đẳng cấp của họ cũng khá cao, cô em cấp 14, cô chị cấp 15, không đơn giản.

- Ủa, một tên ăn mày trọc đầu.

Hai chị em đi ngang qua Trác, Tâm nhìn thấy thì lập tức đề ý.

"Hồng, quên che cái đầu." Trác lo lắng.

- Cứ nhìn thấy ai trọc là em lại tức.

- Thôi Tâm, họ cũng biết suy nghĩ, em đừng có nói lớn như vậy.

Yến nhắc.

- Sao gã này lại quen mắt như vậy?

Không để ý đến lời cô chị, Tâm nhìn Trác kỹ hơn.

Trác chảy mồ hôi, lời của cô bé này giờ hắn cũng nghe được, cảm giác cô bé ngày càng gần, nếu để nàng phát hiện chắc hẳn Trác phải chịu một trận đau khổ.

Không rồi trí, canh đúng lúc cô bé tới gần nhất, Trác vừa méu vừa lao tới, dĩ nhiên khuôn mặt vẫn cúi xuống, hắn không tin chỉ đen đi một ít mà có thể qua được mắt cô bé này.

Cảm giác chạm trúng một đôi chân thon mịn, Trác sáng khoái, "không ngờ chân cô bé cũng đã như vậy nha", Trác thầm nghĩ, nhưng lại rống lên:

- Cô ơi, cô cho tôi vài xu cô ơi, cô là thiên thần, cô như ánh sáng, tôi biết cô tốt lắm mà cô ơi.

Ở bên cạnh Tâm ngây người, nàng không ngờ NPC lại liều mạng như vậy nha, dám xông lên ôm chân chị nàng, đặc biệt là chị nàng có một biệt danh Sát Diễm, đúng vậy, chị nàng là một trong ba la sát. Người ta gọi chị nàng như vậy không đơn giản chỉ vì chị nàng là một người đẹp cao thủ, một phần do thân hình nóng bỏng của chị, phần còn lại là tính cách. Chị nàng có tính cách rất mạnh bạo, Tâm đã nhiều lần chứng kiến cảnh chị nàng đá bay không biết bao nhiêu người muốn tiếp cận, thân hình hấp dẫn, tính cách như lửa, đó là Sát Diễm.

Mặc dù bây giờ chỉ là một NPC nhưng hành động lại rất trực tiếp, Tâm không đành lòng nhìn thảm cảnh sắp xảy ra.

Phía Yến, bị tên ăn mày ôm bắt ngờ, miệng không ngừng than, đã thế khuôn mặt đen bản của hắn lại liên tục cọ cọ, biệt danh của nàng không phải chỉ để cho hay.

- Ngóe!

Quả nhiên, Trác bị một chỗ ngay lưng, đã thế lại chưa tỉnh ra, vẫn còn ráng bám, ngay lập tức, hắn ăn thêm một cước ngay hông.

- Ngao!

Trác bay một khoảng, rất là đau.

Lúc này hắn mới nhìn thấy, hóa ra ôm nhầm.

- Đi thôi Tâm.

Yến mất hứng.

- Dạ! hi hi, ráng chịu nha ăn mày.

Tâm cười trên sự đau khổ của người khác, có vẻ tại cái đầu trọc của tên ăn mày này mà việc hắn bị đánh khiến nàng cảm thấy thoải mái. Tâm không biết là nàng cười đúng người.

Quăng lại một túi tiền nhỏ, Tâm đuổi theo Yến.

Cũng may cảm giác đau rất nhanh biến mất, Trác xoa xoa thắt lưng, chịu đấm ăn xôi, giờ hắn mới hiểu. Ít nhất cô bé kia cũng rất tốt, còn cho hắn một ít tiền, Trác lượm lấy.

"Túi tiền: 1000 xu."

Mở ra, Trác muốn khóc, người so với người thật tức chết mà, hắn phải mò mẫm lục kiếm tiền, còn cô bé tiện tay quăng cho hắn là cả ngàn xu. Cũng may xu này không khóa, hắn cũng được an ủi phần nào.

Vội lại nghe cô bé nói đã gửi tin nhắn cho hắn, sao hắn không biết nhỉ, Trác khóa nhận tin chỉ có tác dụng với bạn bè bình thường mà thôi. Khó hiểu, Trác mở khung bạn bè.

Trong mục bạn thân ngoài cái tên Yêu Hoa còn một cái tên Phá Hoại, vì đề phòng guild đưa nhiệm vụ nên Trác cẩn thận cho Phùng vào. Lúc này, rõ ràng bên cạnh mấy cái tên nhấp nháy vài cái bì thư, đây là biểu hiện có tin nhắn.

Hóa ra ban đầu lúc mò mẫm, Trác vô tình ấn cả nút không thông báo, nhìn bên Yêu Hoa có năm tin, bên Phá Hoại một tin, xóa ngay mấy cái tin nhắn

Yêu Hoa gửi, Trác mở tin của Phùng.

"Nhiệm vụ của guild, cậu nộp năm trăm xu, gom đủ thì gửi qua tin nhắn lại cho tôi."

Nhiệm vụ đầu tiên, may mắn Trác cũng vừa xin được một ngàn xu không khóa, Trác lập tức lấy năm trăm xu gửi lại cho Phùng. Tắt đi, Trác đi về phía nhà bá hộ Ngáo, hắn chỉ còn hai tám phút để hoàn thành nhiệm vụ.

Phùng đang đứng trước một NPC, thấy Trác gửi tin nhắn cho mình, Phùng khá ngạc nhiên không biết có chuyện gì. Mờ ra, thấy Trác gửi năm trăm xu, Phùng lại càng ngạc nhiên, hắn vừa thông báo cho Trác chưa đầy mười phút Trác đã kiếm đủ, tốc độ gì thế này. Phùng bắt đầu chú ý hơn tới Trác, luyện cấp nhanh, kiếm tiền lại càng nhanh, lần này bảo Trác ngẫu nhiên kiếm được Phùng nhất định không tin.

Trác vẫn không biết hắn được đưa vào tầm ngắm chỉ vì ôm nhầm chân.

- Sao vậy chị?

Tâm nhìn chị mình có vẻ trầm tư nên hỏi.

- Không có gì.

Yến lắc đầu. Nàng rất khó hiểu, bình thường ở trong khu vực an toàn mà tấn công các NPC dân chúng sẽ bị hệ thống cảnh cáo, nhưng sao lần này nàng không nghe âm thanh nhắc nhở vang lên. Tạm thời bỏ qua vấn đề này, Nàng tiếp tục việc của mình.

Đứng trước một cái cửa khá to, trên nóc in một cái bằng rõ bự với một chữ Ngáo, Trác buồn cười, thằng bá hộ này sợ người khác không biết hắn Ngáo hay sao ấy nhỉ.

"Rầm! Rầm!"

Giọng cửa hai phát, một gã người giúp việc nhìn như chuột, trên đầu có chữ Ất mở cửa.

Nhìn tên ăn mày, gã giúp việc Ất khó chịu:

- Có việc gì?

Đạch, vừa nghe giọng thằng này Trác đã thấy nóng máu.

Cố nhịn vì tiền thưởng, Trác móc ra một xu dúi vào tay gã giúp việc Ất.

- Mày vào gọi giúp bá hộ Ngáo là có người đến đưa đồ.

Cầm lấy đồng xu, Ất không để ý cách xưng hô của Trác, hắn xoa xoa đồng xu không nói gì.

"Móa, mày ngon." Cẩn rắng, Trác móc thêm một xu.

Ất vẫn im lặng.

"Thằng đần." Trác thăm chửi, móc thêm ba xu, ráng nặn một nụ cười:

- Anh vào nói giùm em, em chỉ có nhiều đây.

Ất gật đầu vừa ý, nói:

- Chờ chút.

Nói xong Ất đi vào.

"Mất toi năm xu, thằng Ất mày chờ đấy." Vừa tức cái thái độ, vừa điên cái cách đòi tiền của Ất, mặc kệ hắn là NPC, kiểu gì Trác cũng phải trả đũa.

Một phút sau, Ất đi ra, Trác còn hai lăm phút.

Khinh khinh nhìn Trác, Ất nói:

- Muốn gặp bá hộ chứ gì, nếu vậy vào giúp tao giết con trâu, sau đó tao đưa mày đi gặp.

Xúc động muốn chộp cặp mắt của Át, Trác cố giữ bình tĩnh, thời gian đã ít mà còn bị thằng này dụ, đấu tranh tư tưởng rất nhanh, Trác cắn răng chấp nhận.

Khoái trá, Át dẫn Trác vào, vòng vèo qua mấy con đường, không thể không nói nhà tên bá hộ này rộng thật, Át dẫn Trác dừng trước một cái sân nhỏ.

- Đứng đây, khi nào con trâu thả ra thì mày giết nó, dao đây.

Át nói, rồi đưa cho Trác một con dao lớn.

"Dao Mỏ Trâu

Đẳng cấp: Bình thường

Sát thương vật lý: + 55

Sức mạnh: + 5

Dao của nhà bếp, dùng xong phải trả."

Còn cho mượn vũ khí, Trác tạm chấp nhận.

Nhìn tên Át đi ra, đóng lại cái cửa đen không biết làm bằng gì, Trác đánh giá khoảng sân hắc đứng, sân hình vuông cạnh khoảng mười mét, bốn phía bao quanh bởi bức tường đá dày cao khoảng hơn năm mét. Công nhận khu giết Trâu cũng công phu ghê.

"Mở trạng thái chiến đấu."

Hệ thống thông báo.

Lập tức hai thanh hp, mp xuất hiện ở một góc.

"Du Ảnh - HP: 500 - MP: 100"

"Kích hoạt kỹ năng 'Thầy dạy' (cấp 0): đông cứng không gian phạm vi một mét, duy trì ba giây, làm lạnh một phút, tiêu hao năm điểm mp."

"Hử? Hóa ra cần vào trạng thái chiến đấu mới kích hoạt kỹ năng." Trác nghĩ.

"Ừm! Ừm!"

Tiếng thở nặng nề vang lên, giật mình Trác quay đầu lại, lập tức có xúc động muốn đâm thẳng Át, đây là cái mà nó gọi là trâu đây.

Trước mặt Trác, một con quái vật màu đen cao hơn hai mét, dài phải ba mét, cả thân tỏa ra một đám khí, có thể thấy từng mạch máu khắp thân nó, trên đầu là hai cái sừng cong vòng bằng cái cổ tay, ánh ánh tia sáng.

Trên đầu con quái vật là một hàng chữ đỏ.

"Trâu Diên (Hóa Yêu - Cuồng) - Cấp: 15"

"Ưc!"

Trác nuốt nước miếng, chân vô thức lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người Vs Trâu Diên

Bốn mắt nhìn nhau, hai đỏ, hai đen, Trác không có chút nào sợ hãi, đây chỉ là trò chơi mà thôi. Điều hắn lo lắng là dây với con trâu diên này sẽ không đủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ.

Cái cảm giác đối mặt với con quái vật thể này cũng không phải dễ dàng tiếp thu, nhất là một kẻ lần đầu chơi game thực tế ảo như Trác. Nó quá chân thật

đi, Trác có thể cảm nhận cả hơi thở nồng nặc của con trâu đang cách xa hắn mấy mét.

Cũng nói thêm về từng loại quái vật, quái mà có chữ lục là quái bình thường, chữ lam là quái tinh anh, chữ cam sẫm là boss, chữ đỏ như con Trâu Diên trước mặt Trác là trạng thái cuồng nộ của quái tinh anh, chữ màu nâu đỏ là boss thủ lĩnh, phía trên vẫn còn mấy loại nữa nhưng hiện tại Trác chỉ biết có thế.

Bình thường, một con quái tinh anh cần hai người cùng cấp mất kha khá sức mới có thể tiêu diệt, còn con Trâu Diên trước mặt Trác là tinh anh cuồng, độ khó không nói cũng biết, đã vậy lại là cấp mười lăm, nhìn Trác, hắn chỉ là cấp mười, chưa kể trên người không có một món trang bị nào ra hồn ngoài bộ đồ ăn mày.

"Ừm!"

Con Trâu Diên rống lên một tiếng lao tới phía Trác.

Phản ứng rất nhanh, Trác nhảy sang một bên. So với trước đó thì tốc độ của Trác nhanh hơn nhiều.

Con trâu cũng không chậm, ngay lúc Trác vừa tránh, chiếc đuôi to bự của nó cũng quét sang.

"Rầm!"

- 200

Va mạnh vào tường, Trác mất gần nửa thanh hp. Đó chỉ là đuôi con Trâu Diên, nếu ăn thẳng cặp sừng bảo đảm Trác gục ngay lập tức.

Không để Trác kịp thở, con trâu lao tới, cặp sừng chia thẳng

"Không ổn!" Trác thầm kêu, hắn không có một lọ thuốc hồi máu nào nên 40 là số hp cuối cùng của hắn, mất dù chỉ một điểm cũng là mất luôn.

- Thầy dạy!

Trác sử dụng kỹ năng, con Trâu Diên cách hắn chưa đầy một mét.

"Vũ khí không phù hợp!"

Hệ thống nhắc nhở.

"Chết tiệt!" Trác kêu thầm, tay cũng không chậm, rút ngay cái roi trúc bên hông.

- Thầy dạy!

Cặp sừng cách Trác chưa đầy năm cm liền dừng lại, không chỉ vậy cả cái đầu cùng cặp chân trước đang giơ lên của con trâu cũng đứng sững giữa không trung, đây chính là đông cứng không gian.

- 65

- 5

Trác chỉ có ba giây, tận dụng thời cơ, Trác dùng con dao cùng cây roi đánh thẳng vào đầu con trâu, rồi ngay lập tức dựa vào tường lao ra xa nhất có thể. Nhìn lại, phần thân trước con Trâu Diên đứng cứng ngắc, hơn nửa phần thân sau đang lắc qua lắc lại liên tục, phạm vi một mét nên chỉ có thể, nếu không dựa vào tường lách ra thì sẽ ăn phải cái đuôi của nó, Trác phán đoán rất chính xác.

Thanh máu của con Trâu Diên hiện lên, một con số nằm giữa "2930".

Nhìn thấy con số Trác choáng váng, hắn đánh hai phát chỉ khiến nó mất bảy mươi máu, con dao còn đỡ còn cây roi hắn lắc đầu, đánh chỉ ra năm máu, chưa kể đến để đánh trúng, Trác phải chờ một phút cho kỹ năng làm lạnh mới có cơ hội, kiểu này đánh cho hết hai bốn phút còn lại cũng chẳng chết con trâu. Mặt khác có khi lại chết trước ấy chứ.

Mà giờ có chết đi thì thời gian còn lại cũng chẳng đủ hoàn thành nhiệm vụ. Không bằng cố gắng hết sức xem có thể hạ gục nó trước khi hết giờ hay không.

"Ừm!"

Ba giây đã hết, Trác cách con trâu cũng được bảy mét, nhìn về phía Trác, con Trâu Diên điên cuồng lao tới, tốc độ so với trước còn nhanh hơn.

Quay người, Trác chạy thục mạng.

"Ừm!"

"Hãy da!"

Trác hét lên cho sung sức, tiếc rằng đây là trò chơi, có hét to đến mấy thì tốc độ cũng chỉ có thế, được cái không thấy mệt.

Con trâu đuổi đến ngay sau Trác, phía trước Trác là bức tường.

"Hãy"

"Àm"

Không dừng lại, Trác đập thẳng vào bức tường, đằng sau, con trâu cũng lao thẳng tới.

Có điểm tựa, Trác thuận thế lộn ngược ra sau, còn con Trâu Diên đâm dính hai cặp sừng vào bức tường.

"Ừm! Ừm! Ừm!"

Trác hạ xuống ngay trên lưng con trâu, con trâu rống diên cuồng, chiếc đuôi quất lên liên tục, cặp chân sau nhảy lên muốn hất Trác xuống.

Rất may bức tường khá cứng, con trâu nhất thời không thể gỡ ra, tân dụng cơ hội, một tay ôm chặt lấy mình nó, một tay cầm dao Trác đâm thẳng vào.

"Vô hiệu"

"Vô hiệu"

"Vô hiệu"

Tấn công vô hiệu, da trâu quá dày, Trác đâm không hiệu quả.

Quay tay, Trác chuyển sang chém.

- 65

- 55

- 50

- 60

....

Thấy có hiệu quả, Trác chém diên cuồng, tiếc rằng tốc độ xuất chiêu không tăng, máu lên rất đều.

"Ừm!"

Không lắc nữa, con Trâu Diên lùi lại, cuối cùng cũng rút ra.

- Thầy dạy!

Trác xuất chiêu, tiện tay chém thêm một phát, hấn đập vào người con trâu nhảy ra. Không nhìn lại, Trác dùng hết sức chạy đi.

Máu con Trâu Diên còn 2535.

Ba giây hết, có lẽ con trâu đã rất diên, cặp mắt long lên, một luồng khí đen từ cặp chân trước tỏa ra. Nhìn về phía Trác, con trâu rống lên một tiếng quái dị, hai chân trước giờ lên dậm xuống.

"Àm! Àm!"

Mặt đất như rung lên.

"Không ổn!" Ngay dưới chân Trác mặt đất như muốn nổ ra. Trác dậm mạnh chân lấy đà.

"Xoẹt"

Một cây gai đất nhọn đâm thẳng từ dưới đất lên.

- 67

Trác tránh vấp kịp nhưng không hoàn toàn, cây gai đâm sượt qua.

"Rầm"

Con Trâu Diên lao tới, nó đâm vỡ cả cây gai đất.

Có vẻ đã đoán trước hành động của con trâu, vừa chạm đất Trác liền lăn sang một bên.

Nếu đổi lại là người khác có lẽ đã cạn máu mà chết rồi, bởi ở một cấp thấp như thế này, điểm thuộc tính chưa cao thì nhân vật chưa được linh hoạt, nhưng Trác lại khác, thân thủ của hắn rất tốt nên trong trò chơi hắn vẫn giữ được sự linh hoạt vốn có, điểm thuộc tính có tăng cũng chỉ giúp hắn càng thêm nhanh nhẹn mà thôi. Bên cạnh đó kinh nghiệm chơi game cũng như thực chiến phong phú khiến hắn luôn có những phán đoán chính xác, nếu so với người khác thì Trác lợi hại hơn rất nhiều.

"Àm"

Tiếp tục húc vào tường, nhưng đã có kinh nghiệm, con trâu liền lùi lại rút cặp sừng ra.

Trác lúc này cũng chạy ra được một khoảng.

Có vẻ tuyệt chiêu của con trâu cũng cần thời gian làm lạnh, nó không tiếp tục sử dụng mà nhắm Trác húc tới.

- Thầy dạy!

Vừa làm lạnh xong, Trác lập tức sử dụng.

Lần này có vẻ bình tĩnh hơn, Trác dùng hết sức đâm thẳng vào mắt con trâu thay vì chém.

"Trí mạng"

- 650

Một dòng chữ xanh bay lên, Trác đánh ra tổn thương gấp mười lần, thanh máu của con trâu tụt đi còn gần một nửa.

Trác không đắc ý mà tiếp tục chạy đi.

"Rống"

Con mắt còn lại của con trâu hóa đen, toàn thân khí đen tỏa ra rất nhiều, có vẻ lần này con trâu hóa khủng thật rồi.

"Àm! Àm! Àm!...."

Vô số gai đất mọc lên, con trâu hầu như không nhìn, nó tấn công loạn xạ, khoảng sân gần như bị lấp kín.

Khí trên thân dần dần mất đi, từng cây gai bắt đầu vỡ ra. Đối diện con Trâu Diên, Trác đứng dựa vào tường, hắn vẫn chưa chết, nhìn thanh hp, Trác chỉ còn bảy máu.

Tuy vậy Trác không có chút nào lo lắng, trên mặt lại nở một nụ cười. Tiến tới trước một chút, Trác chống hông về phía con trâu hô lớn.

- Hú hú, con Trâu Diên, ngon tới đây.

"Ừm!"

Tốc độ con trâu không biết tăng lên gấp mấy lần, như một tia chớp lao thẳng tới.

"Không phải chứ, nhanh như vậy!" Trác hoảng hồn, hắn cứ tưởng vừa rồi con Trâu Diên này đã dùng hết sức, coi bộ hắn tính sai rồi.

Trác cong người chạy thẳng vào tường.

"Àm"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Trúng Quả. Nhiệm Vụ Thất Bại?

"Trí mạng"

"Cường kích"

-1885

Hai dòng chữ một xanh một vàng bay lên, ngay sau đó là một số thương tổn cực lớn.

Bụi lắng xuống, thân ảnh của Trác và con Trâu Diên hiện ra, cả hai đều dính sát vào tường.

Nhìn cặp sừng đâm sát bên hông, Trác chảy cả mồ hôi. Hắn mà chạm một giây thôi là toi rồi.

Lại nhìn sang con trâu, trên trán nó lúc này có thêm một cái cán dao màu lam, phần lưỡi dao không nghi ngờ gì đang nằm trong đầu nó.

Trác thở nhẹ một hơi, hắn đã thành công. Ban nãy sau khi suýt chết dưới chiêu gai đất của con trâu, Trác rất nhanh cầm con dao gắn vào bức tường, tất nhiên chỗ gắn chính là cái lỗ mà sừng con trâu tạo nên chứ hắn cũng chẳng có thời gian đâu mà khoét một cái lỗ, lợi dụng đặc tính chỉ húc thẳng của con trâu, Trác tiến lên dụ nó, ngay khi nó lao tới Trác chỉ việc chạy thẳng tới vị trí con dao sao cho đầu con trâu đối diện đúng với lưỡi dao là được. Trác tính toán, một chiêu này phải khiến máu con trâu giảm còn ít hơn một phần ba, nhưng không ngờ tốc độ cùng sức mạnh của con trâu tăng lên quá cao, nên khi đâm vào tường thay vì chỉ đâm nửa sừng nó lại đâm lún cả sừng, dẫn đến ăn nguyên cả con dao chỉ để mỗi cán.

"Xoẹt"

1000 exp

Hai chân sau con Trâu Diên khụy xuống, Trác nhận được một ngàn điểm kinh nghiệm, từ phía con trâu bắn ra vài món đồ. Thoáng cái Trác lên thêm mười phần trăm, hắn bây giờ đạt cấp 10 - 45%.

Kinh nghiệm không quá quan trọng, quan trọng là giết con Trâu Diên này thì lượm được cái gì.

Ngồi xuống, thứ đầu tiên Trác cầm lên là một miếng thịt.

"Thịt Trâu Diên (2)

Trâu diên nhưng thịt bình thường, mang trong người huyết thống yêu thú, là mỹ vị."

Vứt miếng thịt vào túi, Trác cầm lên một thanh kiếm.

"Gió Thu

Đẳng cấp: Bình thường

Sát thương vật lý: +105

Nhanh nhẹn: +10

Tốc độ xuất chiêu: +5%

Tăng 2% tỉ lệ đánh ra bạo kích.

Yêu cầu: Cấp 15

Đẳng cấp đáng lẽ phải cao hơn nhưng do sơ suất khi rèn khiến thanh kiếm chỉ đạt bình thường."

Nha, nha, nha, trúng mánh, nhìn thuộc tính của thanh kiếm cũng đủ nhận ra nó là cực phẩm, trong giai đoạn đầu của trò chơi thì món vũ khí này là cả một gia tài. Công sức của Trác đã được đền đáp xứng đáng, hắn định bán nó sao? Tất nhiên là không rồi, hắn sẽ đem thanh kiếm này nộp lại cho guild để nhận nóng một khoản đã, có tiền trong túi mới dám ra ngoài chứ.

Nhìn món cuối cùng, Trác thật sự muốn cười to lên, đây là đồ dành cho hắn.

"Sách kỹ năng 'Quất roi' (Thầy Đồ)."

Không thấy yêu cầu cụ thể, là kỹ năng giai đoạn đầu của Thầy Đồ, Trác ấn vào học tập.

Quyển sách lóe sáng rồi biến mất. Trác bật khung kỹ năng.

"Kỹ năng 'Quất roi' (cấp 0): Sát thương 30~45, đánh ra ba roi liên tiếp, làm lạnh năm giây, tiêu hao 10 điểm mp.

Cuối cùng Trác cũng học được một chiêu tấn công.

Trác thật sự thỏa mãn, lúc này cánh cửa đen cũng mở ra, tên Át ló đầu vào.

- Giết có con trâu sao lâu thế.

Át khinh thường nói.

Móa, tâm trạng vừa thoải mái được một chút, nghe giọng thẳng này Trác lập tức thấy bức bối. Lần này không chơi nó một bả là không chịu được, chính tại thẳng này mà hần suýt chết, mặc dù lợi ích cũng khá lớn nhưng có đền mới vượt cấp giết quái mà toàn thân trống trơn thế này.

- Có chuyện gì vậy?

Có lẽ động tĩnh chiến đấu khá lớn nên thu hút một số người khác tới, nghe cái giọng hách dịch này không nghi ngờ gì là bá hộ Ngáo rồi.

Đúng như vậy, một gã NPC với khuôn mặt nhọn, dưới cằm có chùm râu dê, quần áo là lượt xuất hiện, trên đầu là dòng chữ 'Bá hộ Ngáo'.

- Dạ thưa ông, chỉ giết một con trâu thôi ạ.

Thấy chủ, Át khom mình rất ư là lễ phép nói.

- Giết trâu?

Đưa mắt nhìn về phía con trâu chết, bá hộ Ngáo lập tức há hốc mồm hết lớn:

- Cục cung, cục cung!

Chạy thẳng tới xác con Trâu Diên, bá hộ Ngáo rống lên:

- Là thẳng nào đã giết cục cung của tao, cục cung của tao mới được sinh ra còn chưa phát triển mà thẳng nào đã giết nó.

Trác chảy mồ hôi, thẳng bá hộ Ngáo này có sở thích thật quái dị, mà lão nói con Trâu Diên này chưa phát triển? Trác cảm thấy mình thật may mắn, lại nhìn thẳng Át há mồm muốn nói gì đó, Trác chụp ngay:

- Bá hộ oi bá hộ, là thẳng Át giết cục cung của ngài đấy, tôi vừa thấy rõ ràng.

- Thằng Át!

Bá hộ Ngáo bạo rống.

- Không phải đâu ông, là thẳng ăn mày kia giết đấy.

Át hoảng hồn, thì ra hần lấy nhầm trâu rồi.

- Bá hộ xem, tôi một thân nghèo đói tật nguyên thể này thì sức đâu mà giết cho nổi, nếu quả thật giết được nó tôi đã chẳng phải ăn mày.

Thân phận ăn mày lập tức hiện rõ tác dụng, Trác còn co quắp cánh tay lại cho thêm phần chân thật.

- Bay đâu, lời thẳng Át ra thiên d... nó.

- A a a a a a a.

Một hồi rống lên thảm thiết.

Tuy là trò chơi nhưng nghe tên Át kêu Trác cũng thấy thốn, coi như trút được nỗi bức đi.

- Thế mày đến đây làm gì?

Bá hộ Ngáo quay sang Trác hỏi.

Cầm chiếc vòng ra, Trác nói rõ mục đích.

Một lát sau, bên ngoài cửa nhà bá hộ Ngáo, Trác cầm trong tay một cái túi.

"Túi tiền: hai vàng (đã khóa)."

Coi bộ giá trị của cái vòng đó rất lớn à, chỉ đem trả lại mà Trác được trả tới hai vàng.

Chết, này giờ hần quên nhìn thời gian, hiện chỉ còn mười bảy phút. Còn phải kiếm tới sáu vàng, không ổn.

Vội vàng chạy đi, nếu không nhanh lên Trác sẽ thất bại.

Mười lăm phút sau.

- Ô! Tên ăn mày này trông tội nghiệp quá.
- Đúng vậy, tôi thấy hần vừa co người vừa lăm bầm rất đáng thương.
- Hần lăm bầm cái gì?
- Cái gì mà không đủ, hai phút, năm giây, rồi ồ lên như quyết định cái gì đó, xong lại xụ xuống.
- Tội quá, là NPC ăn mày lại còn bị điên.

Vài người, cả NPC lẫn người chơi đi ngang qua đều quăng lại cho vài xu. Còn tên ăn mày này đương nhiên là Trác rồi, hần bị điên sao? Không phải, Trác chỉ đang ngồi kiểng kê thành quả, lúc buột miệng nói lại bị người nghe thấy nên mới vậy. Hiện tại thời gian sắp hết hần chỉ xin được hơn sáu vàng, có vẻ không thể hoàn thành nhiệm vụ học nghề rồi. Trác tính bán thanh kiếm đi nhưng ngắm lại thấy không đáng, vậy mới có vụ hần ồ lên. Bây giờ mà bán cũng chẳng kịp, đành thôi buông tay vậy, tiếc nhất là bị mất bộ đồ ăn mày.

Lượm nốt những đồng xu dưới đất, tiền thì kiểu nào cũng là tiền, đằng nào cũng thất bại chẳng biết số tiền đã khóa có được mở không hay là bị tước luôn. Còn ba mươi giây, Trác nhìn đường đi về phía tên trùm ăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: May Mắn Hoàn Thành

"Nhiệm vụ thất bại."

Hệ thống lên tiếng.

- Chú mày làm ta thất vọng quá, có mười vàng xin cũng không xong.

Trùm ăn mày lắc đầu.

Trác cười khò, vậy là đi tong một nghề.

- Trả ta bộ đồ.

Trùm ăn mày gờ tay.

Dù rất không muốn Trác cũng đành chịu.

- Cả tiền chú mày xin được nữa.
- Cái gì! Đại ca, nhiệm vụ thất bại thì sao phải giao lại.

Trác vót vát chút quà an ủi.

- Thế chú mày có đưa không thì bảo.

Trùm ăn mày nhếch miệng.

- Đại ca cho em lý do.
- Chú mày không đưa chứ gì.

Trùm ăn mày không quan tâm, hấn đứng dậy.

Trác vô thức lùi lại, không phải thằng này muốn cường bạo đấy chứ.

Trùm ăn mày tiến một bước, Trác lùi hai bước, trùm tiến hai bước, Trác lùi ba bước, bỗng tên trùm biến mất ngay trước mặt Trác rồi xuất hiện ngay sau lưng hấn, trên tay tên trùm lúc này có thêm một túi tiền.

Quay lại, thấy tên trùm một tay cầm bộ đồ ăn mày, một tay cầm một cái túi nhỏ cười tùm tùm nhìn Trác, hấn lập tức mở túi mình ra.

Số vàng khóa đã biến mất, trong túi Trác chỉ còn hơn năm trăm xu không khóa.

"Thằng này là ăn mày hay là siêu trộm." Trác giật mình, chút niềm an ủi cũng mất, không còn gì để nói, hấn quay người rời đi.

- Khoan đã!

Đi được hai bước, nghe tên trùm kêu, Trác đứng lại, không phải tên trùm định trấn luôn hơn năm trăm xu cuối cùng của hấn đấy chứ.

Nghĩ vậy, Trác lập tức co giò phóng ngay, nếu cả số tiền còn lại cũng mất vậy công sức ngửa tay xin tiền này giờ chẳng hóa là không.

- Chờ chút, cho ta hỏi cái!

Trùm ăn mày chạy gọi với theo.

"Ngu sao đứng." Trác khinh bỉ.

- Bớ người ta, ăn mày giết người, ăn mày cường bạo.

Bây giờ mặc kệ nghề ăn hay nghề hiện rồi, với Trác năm trăm xu bây giờ là quan trọng nhất, vừa hết, Trác vừa lao ra chỗ đông người, dĩ nhiên đông ở đây cũng phải ít NPC một chút.

- Mấy thằng bay túm nó lại!

Có lẽ vì ở nơi đông người, tên trùm không chạy nhanh được, hấn hô lớn.

Xung quanh lập tức hơn chục gã ăn mày xuất hiện, nào có vẻ ốm đau yếu ớt bệnh tật như lúc xin tiền, đứa nào đứa nấy mạnh khỏe cường tráng hùng hổ rượt theo Trác.

- Ối!

- Á!

- Cái quái gì vậy!

- NPC nổi loạn!

- Ai da! Đừng...chạy nữa...dẫm chết...tôi...rồi..Hự! Hự!

.....

Cả khu lập tức trở nên lộn xộn, Trác bật mạng chạy phía trước, hết né trái lại tránh phải, phía sau một đám ăn mày dí theo một đường thẳng, kẻ bay người nằm, kéo theo một đồng lớn tiếng chửi.

"Chỉ có năm trăm xu thôi có đáng không." Trác run cả người. Nếu bị túm lại sợ ngoài năm trăm xu, cả thân chắc cũng bị lột sạch.

Lúc này, NPC lính tuần cũng xuất hiện, cả đám ăn mày liền toán loạn tản ra, Trác nhìn thấy cũng thờ nhẹ một hơi, sắp thoát rồi.

"Bốp"

- Hự!

Không nhìn phía trước, Trác va mạnh vào ai đó, nhưng người té lại là Trác.

- Ta bảo chờ chút.

Trùm ăn mày xuất hiện một cách bất ngờ.

- Còn có năm trăm xu lão cũng muốn trấn, có còn tình người không.

Trác buồn bực nói.

- Ai bảo ta muốn tiền của chú mày.

- Thế lão rượt tôi làm gì, cả người tôi còn gì đáng giá đâu...đừng nói...lão...thích...tôi...Đại ca, tha em, em chỉ thích phụ nữ, em không có xu hướng đấy.

Trác giật mình, run run nói.

Trùm ăn mày xanh mặt.

- Móa! Tâm lý của tao bình thường nha mày.

Thấy nhiều người xung quanh bu lại, trùm ăn mày bất đắc dĩ bịt mồm Trác lại, lúi húi đi vào một góc yên tĩnh.

- Đại ca kêu em làm gì.

Trác yên tâm hơn một chút, miễn không cần tiền với cần người là được rồi.

- Lúc này trên bộ đồ ta ngửi thấy mùi yêu thú, chú mày vừa đi săn về à?

Trùm ăn mày có vẻ khá háo hức.

"Người thấy? Lão là chó há." Thầm nghĩ, Trác đáp:

- Vô tình đụng phải một con Trâu Điện nên đánh luôn.

Trác trả lời.

- Trâu Điện? Con này khó chơi lắm, chú mày giết được nó há?

Trùm hơi nghi ngờ.

- Chỉ là một con còn nhỏ, miễn cưỡng giết được.

- Chú mày có thịt của nó không? Lâu lắm ta chưa ăn thịt yêu thú, nếu chú mày cho ta một miếng, ta đồng ý truyền lại nghề cho, cả bộ đồ ăn mày nữa.

Trùm ăn mày chảy nước miếng nói.

"Kích hoạt lại nhiệm vụ học nghề: cho trùm ăn mày một miếng thịt Trâu Điện."

Trác kinh ngạc, không phải chứ? Nhiệm vụ thất bại vẫn còn kích hoạt lại được, đúng là không thể tin được, NPC có suy nghĩ đúng là tốt hơn hẳn.

- Sao? Được không?

"Ngu sao không." Trác mở túi ra, cầm lấy một miếng thịt Trâu Điện đưa cho trùm ăn mày, hắn vẫn còn một miếng.

"Hoàn thành nhiệm vụ, học được nghề 'Ăn mày'."

Hệ thống lên tiếng.

- Khà! Thơm thật, đúng thịt yêu thú, nhiều lần muốn mua mà không mua được, tốt lắm, bộ đồ ăn mày đây, chú mày giờ là một thành viên của gia đình ăn mày, hãy cố gắng đi tới cuối cùng trở thành một tên trùm, nếu có ngày đó nhớ trở lại đây gặp ta.

Đưa lại bộ đồ cho Trác, trùm ăn mày dặn thêm vài câu rồi đi mất.

Cất đi bộ đồ ăn mày, Trác khá vui vẻ mở khung nghề nghiệp ra.

"Ăn mày

Đăng cấp: Ăn mày - Độ thuần thực: 0/50000.

Kỹ năng: ăn xin."

Có cả kỹ năng, cũng đúng, bình thường nếu học những nghề khác như thợ rèn, thợ may,... thường cũng học được kỹ năng tương ứng như đào khoáng, lấy da,... Nhưng đây là ăn mày mà kỹ năng lại là ăn xin, rõ vớ vẩn.

Trác lại nhớ khả năng móc túi của tên trùm, hay là tùy đẳng cấp khác nhau mà kỹ năng khác nhau, rất có khả năng, nếu như vậy hắn trúng mất rồi.

Ít nhất phải biết được độ thuần thực tăng lên thế nào, trước đó cần phải tìm kiếm những nghề nghiệp ẩn còn lại cái đã. Nhưng Trác thấy rất khó hiểu, tại sao lúc này trong chợ hán không hề thấy một NPC bí ẩn nào, chẳng lẽ ở đây khác.

Lo suy nghĩ, Trác không hề phát hiện một ông già ngồi khuất một góc sau lưng đang nhìn chăm chăm vào hán.

Cầm lên một cục đá, ông già nhắm thẳng vào Trác.

- Trúng chắc.

Ông già thì thầm.

"Vút"

Viên đá bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Phù Sư

"Hử!"

Cảm nhận được vật gì bay tới đằng sau, Trác lập tức quay người lại.

"Bốp"

- Á! Mất tôi!

Viên đá đập thẳng vào mắt Trác, khá đau, phản xạ nhanh không phải lúc nào cũng tốt.

- Khục! Hà hà.

Buông tay, Trác nhìn về nơi phát ra tiếng cười, một ông già râu bạc mang trên mình một bộ quần áo sờn rách, trên tay ôm một cái gậy cười nhìn hán. Bất ngờ nhất trên đầu ông lão là một hàng dấu chấm hỏi.

"NPC ẩn!" Trác bất ngờ, lúc tìm thì tìm không thấy còn lúc ngồi vật vờ lại phát hiện một gã.

- Nhóc!

Ông già vẫy tay.

Khóe miệng Trác hơi giựt giựt, từ lúc đăng nhập tới giờ các NPC chính mà hán gặp hầu như đều thuộc loại ba trợn thì phải, gã nào gã nấy nói chuyện với hán rất tự nhiên lại còn có chút hách.

Dù sao cũng là NPC cần tìm, Trác đi tới.

- Ông vừa chơi tôi?

Trác hỏi, hán không có chút gì gọi là lễ phép cả.

Gật đầu, ông già nói:

- Lão đây chỉ muốn gọi nhóc quay lại.

- Ông gọi hay tính chơi chết thẳng nhóc này đây.

Trác hơi bức, dù đau ít thì cũng là đau, chẳng ai muốn mình bị đau cả.

- Hề hề, lão lừa tay.

Nhìn mặt lão già này rõ ràng là cố ý chứ lừa tay gì.

- Thế ông cần gì?

Trác vào đề, NPC tự động bắt chuyện là rất hiếm, nhất là một NPC ẩn, không cần biết ông già này làm nghề gì Trác quyết định học, còn điều kiện để kích phát, hẳn đã có vài cách. Mà nếu trong tay hẳn có thứ mà ông già này cần thì lại càng dễ.

- Lúc này lão thấy nhóc đưa cho gã ăn mày kia một miếng thịt yêu thú phải không?

Con mắt ông già sáng lên.

"Lại thịt, mấy miếng thịt này đáng giá như vậy?" Trác ngạc nhiên. Không cần biết ông già này cần gì, có là được rồi, bây giờ Trác cần làm ông già này kích phát nghề nghiệp.

- Đúng vậy.

Trác đáp.

- Cậu cho lão một miếng được không?

Ông già đổi cách hô Trác là nhóc thành cậu.

- Lý do.

Trác thần nhiên.

- Hà hà, lý do sao? Người khác thấy lão còn sợ không kịp tiếp đãi, vậy mà nhóc không có một tia giác ngộ nào.

Ông già đổi giọng, lắc đầu nói.

- Ông nhìn ông thế này có khiến cho tôi tin được không.

Trác nói có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra hẳn đang mừng thầm, hẳn đã đi đúng hướng.

- Hừ! Đó là do lão thích thế, nói cho nhóc biết lão đây là....

- Khoan!

Không để cho ông già nói hết, Trác cắt ngang.

- Ông là ai tôi không quan tâm, cho tôi lý do khiến tôi phải cho ông miếng thịt, chỉ thế thôi.

- Thằng nhóc....

Ông già đỏ mặt, đang định lên tiếng dạy dỗ thì Trác đã quay mặt đi, ngồi xuống, có vẻ như lơ đi ông già. Ông già không biết nói gì.

Đây là mục đích của Trác, phải khiến ông già muốn nói lên thân phận của mình rồi ngay lúc đó cắt ngang không để cho ông già nói ra, đó là bước một, mục đích rất đơn giản, cho ông già thấy dù ông là ai cũng kệ, hẳn không quan tâm. Cách này làm ông già cảm thấy thân phận của ông không quá quan trọng, buộc ông già phải chú ý đến chính Trác hơn là miếng thịt trong tay hẳn.

Bước hai mới quan trọng, bước này cần có chút may mắn, đó là hy vọng miếng thịt Trâu Điền trong tay Trác đủ sức hút với ông già mới thành công, nếu đủ thì việc tiếp theo là chờ ông già mở miệng bắt chuyện trước là được, còn nếu không đủ, vậy đành tạm biệt ông già này vậy.

Bây giờ Trác chỉ việc ngồi chờ.

Trong lúc chờ, Trác mở khung bạn thân ra, chọn tên Phá Hoại xin nói chuyện.

- Có chuyện gì không Trác?

Bên kia Phùng đã chọn xong chức nghiệp cho mình là Dao Cuồng, đang ở cùng một nhóm người, có vẻ là làm nhiệm vụ.

- Em có một món vũ khí cấp mười lăm, đẳng cấp bình thường, thuộc tính khá tốt định chuyển lại cho guild.

Trác nói, dĩ nhiên lúc này ông già NPC không thể nghe được.

- Cấp mười lăm! Tốt lắm, chú gửi qua luôn cho anh, để anh xem thuộc tính thế nào.

Phùng vui mừng, hiện tại đồ cấp mười lăm chưa có nhiều đa số đều là cấp mười, bởi đồ cấp này đánh quái cùng cấp bình thường sẽ không rơi ra, chỉ có một số ít quái tinh anh cùng boss cấp này mới có thể tìm được, ngoài ra chỉ có thể săn quái cấp cao một chút. Chưa nói về độ khó của việc giết quái cấp

độ này, riêng việc mò tủa độ xuất hiện của chúng cũng là cả một vấn đề, vì vậy dù cho vũ khí Trác đưa nếu không quá tốt cũng đã rất tuyệt rồi.

"Tĩnh"

Tin nhắn gửi kèm đồ vật của Trác, mở ra, Phùng xem là một thanh kiếm.

Thở dài một hơi, nhóm này của Phùng không chọn chức nghiệp dùng kiếm nếu không có thể ưu tiên rồi, nhất là thuộc tính của thanh kiếm này gần như thuộc về đẳng cấp tốt, quá đáng giá.

- Được rồi, anh đã gửi tin nhắn cho Mai, buổi trưa chú gặp em nó lấy một khoản, hải, anh hâm mộ chú mày thật đấy, mới ngày đầu đã lĩnh một mớ rồi.

Phùng tấm tắc.

Nghe vậy, Trác cười cười không nói.

- Anh hỏi nhỏ chút, chú giết quái gì mà kiếm được vậy?

- Quái chữ đỏ cấp mười lăm.

Trác thành thật.

- Cái gì!

Phùng giật mình.

- Đã trả xong nhiệm vụ đội trưởng.

Một thành viên trong nhóm Phùng lên tiếng.

- Thôi, anh còn phải làm nhiệm vụ, gặp chú sau.

Trò chuyện chấm dứt, Trác vừa lòng, vậy là trưa nay hẳn có thể rảnh rỗi rồi.

Phùng đang rất đau đầu, với thực lực của Trác rõ ràng đủ để tiến vào nhóm thành viên tinh anh, nhưng nếu để Trác đi thì có vẻ tự đẩy nhóm Phùng mất đi một tay chủ lực. Chưa kể nhóm tinh anh đã bị hội trưởng khóa sổ, tạm thời không nhận thêm.

Hay đưa Trác vào nhóm chỉ đạo trực tiếp của hắn, cũng không được, Trác đã chọn chức nghiệp rồi, với lại Trác chưa hẳn thích hoạt động theo nhóm, đa số cao thủ đều như vậy. Nhưng nếu hoạt động bình thường thì lương lại thấp, mặc dù theo tiến độ hiện tại Trác dư khả năng sẵn trang bị nộp cho guild, thực lực đủ giết cả quái chữ đỏ - tinh anh cường cơ mà.

"Đành vậy, để sau thử nói với hội trưởng xem thế nào." Phùng lắc đầu, không nghĩ nữa.

Quay lại với Trác, hắn vẫn đang chờ, gần mười phút qua rồi, ông già này vẫn không có động tĩnh gì. Chẳng lẽ hắn đã thất bại? Nếu vậy thật là xui xẻo, kiếm một NPC ăn không để chút nào.

Đúng lúc Trác muốn rời đi, thì ông già lên tiếng:

- Được rồi, lão đây sẽ nói lý do cho cậu, chỉ là....

- Khoan!

Trác vui mừng quay lại cắt ngang lần hai, quá may mắn, miếng thịt đã đủ sức nặng.

- Bây giờ tôi không cần lý do, nếu cho ông miếng thịt thì tôi được gì?

Mất Trác lóe lên, đây là trọng điểm, thử xem ông già này có đưa ra yêu cầu truyền nghề không, nếu không thì, hải-!

Bị cắt ngang lần nữa ông già mặt càng đỏ, nhưng nghe được câu tiếp theo của Trác, ông già cũng hiểu được. Bắt đầu đưa tay sờ người, có vẻ đang kiểm thử gì đó trao đổi.

"Không phải chứ? Minh xui như vậy." Nhìn hành động của ông già, Trác thất vọng.

Rút tay ra khỏi người, ông già nhìn về phía Trác, thở dài nói:

- Lão chẳng có gì để đổi, chỉ có một thân nghề nghiệp gia truyền, nếu muốn lão sẽ truyền lại cho cậu.

"Đỉnh"

"Kích hoạt nghề nghiệp ẩn: Phù sư."

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ba Loại Phù

"Phù sư? Nghe tên là thấy không tầm thường rồi." Trác vui mừng.

- Được rồi, nhóc đưa miếng thịt đây. Còn nữa, từ giờ nhớ gọi lão là sư phụ.

Ông già nói.

Gật đầu, Trác lấy miếng thịt Trâu Điền đưa cho ông già.

- Ừc! Mấy tháng rồi toàn ăn thịt thường, bây giờ mới được chạm đến một miếng thịt yêu thú.

Ông già nuốt một ngụm nước miếng tràn đầy thèm thuồng nói.

"Thịt yêu thú đáng giá như vậy?" Trác thật sự khó hiểu.

Chợt trên tay ông già xuất hiện một tờ giấy màu vàng, cầm miếng thịt đặt trên tờ giấy, ông già hô khẽ một tiếng.

"Xèo"

Tờ giấy biến mất, một ngọn lửa bao trùm nướng chín cả miếng thịt. Ngọn lửa dần tắt, miếng thịt đỏ hồng ban đầu đã biến thành vàng urom, mùi thơm từ miếng thịt bắt đầu tỏa ra.

"Ừc!"

Trác chảy nước miếng, mùi thơm quá hấp dẫn, có mùi sườn nướng phết gia vị, lại có một chút gì đó cay cay, mặn mặn, thêm một chút ngọt, chỉ mới ngửi mùi mà đầu lưỡi cứ như đã nếm được vài vị. Đây không đơn giản là ngon rồi.

Nhìn ông già chia năm xẻ bảy miếng thịt, Trác lau nước miếng nói:

- Sư phụ, cho con thử một miếng được không, một miếng nhỏ cũng được.

- Thằng nhóc nguoi chưa ăn bao giờ?

Ông già ngạc nhiên.

Trác lắc đầu.

- Đây, vậy thử đi.

Chia nhỏ một miếng đã nhỏ, ông già đưa cho Trác.

Nhìn miếng thịt chỉ bằng một nửa của một đốt ngón tay út, Trác hơi giựt khóe mắt, lão già này keo thật, dù gì cũng nhờ hắn mà lão mới có mà ăn đó.

Hậm hực thế thôi, Trác cũng không nói gì, hắn bỏ miếng thịt vào mồm. Đầu lưỡi vừa chạm đến miếng thịt, hương vị thịt nướng lập tức tràn ngập miệng Trác, cảm giác rất khó tả, không hề ướp chút gia vị nào nhưng miếng thịt lại tràn đầy những vị khác nhau, nhai một miếng, ư! vị của sườn non, lại trơn mềm như thịt lợn, nhai đứt miếng thịt, vị cay mặn hòa quyện vào nhau bên cạnh đó vị ngọt như một dòng nước êm dịu tràn qua hai vị kia khiến chúng càng thêm nổi bật. Nhai nhai nhai vẫn nhai, mỗi lần nhai là một lần cảm nhận khác nhau, Trác còn cảm thấy như có vị của thịt thỏ ướp cay, nhẹ nuốt xuống, cả cổ họng co lại liên tục, cứ như cố gắng giữ lại chút hương vị cuối cùng.

Quá tuyệt vời, cảm giác thật đã, lần đầu tiên Trác được ăn một miếng thịt ngon đến thế, thịt chỉ là ảo nhưng hương vị lại rất thật.

Nhìn mấy miếng thịt trên tay ông già, tuy thèm nhưng Trác không có hành động gì, ném một lần là được rồi, có cần thì kiểm sau.

Thấy Trác không xin thêm, ông già vừa ý, trẻ ngoan.

- Thịt yêu thú có giá lắm hả sư phụ?

Nhìn ông già cẩn thận cắt mấy miếng thịt còn lại, Trác nhìn không được hỏi.

- Thế thịt này nhóc lấy ở đâu?

Ông già hỏi lại, khá bất ngờ việc một người có thịt yêu thú mà không biết giá trị của nó.

- Con giết con Trâu Điền mà có.

- Nhóc giết? Không thể nào.

Ông già không tin.

- Mà hình như nó chưa trưởng thành đâu sư phụ.

Trác nói thêm.

- Hèn gì, vậy đến khi nào nhóc gặp một con yêu thú bình thường sẽ hiểu.

Ông già gật đầu sáng tỏ.

Trác cười khỏ, hỏi không bằng không hỏi luôn cho rồi.

Không nói tiếp về miếng thịt, ông già vào đề:

- Bây giờ lão sẽ nói qua một chút về nghề này.

Bắt kêu sư phụ mà khi xưng lại xưng lão, bó tay ông già.

- Thứ nhất Phù sư không thể chiến đấu, cái này chắc hẳn nhóc đã biết, thứ hai, khi học nghề này mọi phương pháp chế tạo phù nhóc phải tự kiểm, lão chỉ cho nhóc vài cách chế phù đơn giản thôi.

"Ặc! Quá keo." Trác kêu thầm.

- Về cách sử dụng cũng đơn giản, nhớ khi dùng không được để phù rời tay, nếu không phù sẽ mất hiệu lực. Mỗi lá phù khi dùng thường duy trì ba mươi giây, ngoài ra nhóc có thể khiến một lá phù hao hết trước thời hạn.

Nói thêm một số thường thức cơ bản, ông già chốt:

- Bây giờ nhóc ra ngoài thôn đi về phía đông giết Bò Một Sừng, lấy hai mươi lăm cái sừng của nó về cho lão, ngoài ra bên bìa rừng Âm có mọc một loại cỏ gọi là Mạn Tiêu, hái cho lão cũng hai mươi lăm cây.

"Nhiệm vụ học nghề: kiểm đủ hai mươi lăm cái sừng của Bò Một Sừng, hái đủ hai mươi lăm cây Mạn Tiêu."

- Nhóc bây giờ là một gã Phù sư học đồ tạm thời, sau khi hoàn thành thì sẽ là một gã học đồ chính thức.

Ông già vuốt vuốt chòm râu nói.

Lần này thì đi đánh quái, còn tốt hơn gấp mấy lần so với đi ăn mày, Trác cũng thoải mái.

- Ở đây lão có vài cách chế tạo phù, cho nhóc chọn ba cái.

Cầm trên tay mấy tờ giấy trắng, ông già nói.

Có quà đi kèm, Trác vui vẻ lại gần. Ông già cầm tổng cộng chín tờ giấy trắng, trắng hoàn toàn, Trác ngạc nhiên:

- Sao không có chữ nào sư phụ?

- Sự lựa chọn ngẫu nhiên, nhóc chọn xong thì sẽ có chữ.

Ông già bảo.

Còn vụ này nữa, kiểu này thì biết cái nào tốt cái nào dở cơ chứ. Nhìn qua nhìn lại, Trác chọn đại ba tờ.

Đúng như ông già nói, Trác vừa chọn xong trên mặt giấy lập tức có chữ, ba tờ lần lượt ghi 'công thức phù lửa', 'công thức phù tránh lửa', 'công thức phù ép'.

- Ô, nhóc cũng may đó chứ, nguyên liệu mấy lá phù này có thể mua ngay tại tạp hóa với hiệu thuốc, không cần kiếm đâu xa. Thôi được rồi, sau khi kiểm đủ những thứ lão nói thì quay lại đây, giờ đi đi.

Ông già giục.

Trác đứng dậy, chào ông già một câu rồi đi ngay.

Còn ba tờ công thức Trác chọn học rồi, bây giờ cần đi chuẩn bị một số đồ cần thiết, nhất là nguyên liệu chế phù, Trác rất háo hức muốn biết công dụng của mấy lá phù này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hết Buổi Sáng

Lướt nhanh qua tiệm tạp hóa cùng hiệu thuốc, Trác mua một trăm bình hồi hp, năm mươi bình hồi mp loại nhỏ mất ba trăm xu, mua nguyên liệu chế phù mất chín mươi xu gồm giấy tinh, đá lửa, cỏ trộn, hoa sợ lửa, bột co mỗi thứ giá chỉ một xu, cần ba loại tài liệu cho một loại phù Trác mua đủ chế tạo mười tám mỗi loại. Chuẩn bị xong Trác chỉ còn một trăm ba mươi hai xu.

Cả người chỉ có độc mỗi cây roi Trác xoa đầu, đúng là nghèo thật à.

Trác quay lại chợ, game không thiết lập NPC bán trang bị nên hắn đành đưa mắt về quầy hàng của người chơi khác, hi vọng đủ tiền làm một bộ, đồ cùi thôi, ít ra cũng nâng cao chút khả năng sống sót.

- Bán bao tay tăng sức đây!

- Nhấn hiếm! Nhấn hiếm!

- Kỹ năng Phách cước, Bạo quyền, Cung thủ đủ cả!

- Thuốc hồi máu! Thuốc hồi máu! Giá rẻ hơn tiệm thuốc, vừa hồi máu còn bổ thận, dùng một chai sinh lực tràn đầy, ông uống bà khen đề!

- Áo đây! Áo đây! Áo mưa đây!

- Tên đây! Đầu nhọn đuôi to, tăng thêm phát lực bảo đảm bán xa!

.....

Trác chảy mồ hôi, có những thằng đang rao bán cái gì thế.

Dạo một lúc, Trác vẫn chưa mua món nào. Đa số đều quá đắt, nếu mua hắn chỉ có thể mua hai loại trang bị là hết cỡ.

Đi tới vài quầy cuối cùng, chợt Trác thấy một dòng quảng cáo.

"Bao cổ tay, quần, áo, đai, giày tất cả một trăm xu, có tiền đừng vào."

Ngoài dòng chữ này ra, trên quầy không bày một món trang bị nào, Trác vui vẻ, cuối cùng cũng tìm thấy. Nhìn chàng trai cúi đầu ngồi sau quầy, Trác lên tiếng:

- Anh bạn! Có bán đồ không?

Chàng trai ngẩng đầu lên, khuôn mặt trông khá bình thường, nhìn qua cũng cỡ tuổi Trác.

- Đọc chưa?

Chàng trai chỉ vào dòng chữ hỏi.

- Đọc rồi!

Trác đáp.

- Hiểu?

- Hiểu!

- Có tiền không?

- Không!

- Dư?

- Vừa đủ!

Là hỏi xoáy đáp xoay đây mà.

Có vẻ vừa ý với câu trả lời của Trác, chàng trai xin giao dịch.

Chọn đồng ý, khung giao dịch hiện ra, Trác nhìn tên của chàng trai trên góc, 'Đùng Hối'. Ách, tên quá kỳ.

Giao dịch rất nhanh, mất một trăm xu Trác đã có năm món trang bị.

Lại nhìn qua Đùng Hối không nói một câu đã đi mất.

Lắc đầu, Trác tranh thủ mặc đồ vào. Tất nhiên năm món này không phải đồ tốt, tất cả là đồ cấp mười bình thường, ngoài hai dòng thuộc tính chuẩn thì không có bất cứ một thuộc tính thêm vào nào, là đồ mặc cho có nên mới có giá một trăm xu.

Hà hà, bây giờ trừ khi Trác cho người khác xem còn không đồ ai biết một thân trang bị của hắn toàn là đồ rơm.

Lại để thanh hp và mp hiện lên, số liệu đã có chút thay đổi, hp đạt 210, mp đạt 140. Trác bật bảng thuộc tính nhân vật.

Nhân vật: Du Ảnh - Chức nghiệp: Thầy Đồ.

Đăng cấp: 10 (45%)

Sức mạnh: 44

Nhanh nhẹn: 43

Tinh thần: 48

Trí lực: 45

Thể chất: 50

Lực lượng: 25

Thuộc tính trên cơ bản đều tăng, tuy không nhiều cho lắm.

Chuẩn bị xong, Trác hướng ngoài thôn đi tới.

Càng đi gần ra ngoài, số lượng người chơi cũng tăng dần lên, độ huyên náo không thua gì trong chợ. Nhìn quanh đại đa số người chơi đều đang tìm kiếm, tạo tổ đội hoặc trò chuyện trao đổi tin tức.

Có thể thấy số người chơi lẻ vẫn còn rất nhiều.

Trác cũng được vài người mời vào nhóm, tất nhiên hắn từ chối hết. Cả thân toàn đồ lèo người thể này nhập đội để rồi bị đá ra hà, chưa kể bây giờ cũng gần mười giờ, hắn còn phải về làm bữa trưa như đã hứa với bà Loan, đến chiều lên thì may ra.

"Tiến vào Rừng Thưa."

Ra khỏi thôn, Trác đi vào khu rừng phía trước thì nhận được thông báo.

Trong này cũng có khá nhiều nhóm đang giết quái, Trác không vội tìm Bò Một Sừng hay đến Rừng Âm, hắn đi sâu vào rừng, chọn một chỗ vắng vẻ không quái không người thì dừng lại.

Mở túi ra, chọn ba loại tài liệu cho từng loại phù, Trác bắt đầu chế tạo. Qua một lúc, trên tay hắn xuất hiện một xấp giấy màu vàng hình chữ nhật nhỏ, trên mặt lần lượt ghi 'lửa', 'tránh lửa', 'ép'. Xác suất của việc chế phù có lẽ là một trăm phần trăm, Trác không thất bại lần nào.

Cầm ba loại phù trên tay, việc Trác muốn làm bây giờ là thử nghiệm tác dụng của chúng vì vậy mới tìm một chỗ vắng vẻ, dù sao đây cũng là nghề ẩn, giấu kín vẫn hay hơn.

Trác chọn lấy phù lửa.

"Phù lửa: Khi dùng sẽ phát ra ngọn lửa, chỉ cháy tại chỗ không thể lan ra, nếu dùng nướng thịt thì thịt sẽ chín rất nhanh."

Đây là phù? Hộp quẹt dạng giấy kiêm lò nướng di động chứ phù gì, Trác hơi giựt khóc mắt.

"Phát"

Trác thầm niệm.

Lá phù biến mất, một ngọn lửa đỏ cam bốc lên bao quanh bàn tay của hắn.

Lượm dưới chân một cành cây Trác đưa vào ngọn lửa, cành cây cháy ngay lập tức. Vứt cành cây xuống, ngọn lửa liền tắt. Đúng là cần phải tiếp xúc trực tiếp.

Gom một đồng cành lá khô, Trác đưa bàn tay lửa vào, bắt ngò, chỉ có phần tiếp xúc với tay của hắn cháy, phần còn lại không hề bắt lửa mà co lại do chịu tác động của sức nóng, không lan hóa ra là vậy.

Hết ba mươi giây, ngọn lửa trên tay Trác biến mất.

Trác cầm hai loại phù còn lại.

"Phù tránh lửa: dùng lên vật nào vật đó sẽ không sợ lửa, chỉ tác dụng với vật chết."

"Phù nén: ép mọi thứ lại trong một diện tích nhất định, hình dạng thay đổi nhưng bản chất không đổi."

Trác tiếp tục cầm lên một cành cây, khẽ niệm một tiếng, phù tránh lửa biến mất. Lại lấy một tấm phù lửa, Trác nắm cành cây trong tay rồi phát lửa. Cành cây bốc cháy, nhưng không giống như lúc này là bị đen đi, lửa cháy trên cây rất bình thường, ngay cả những chiếc lá tuy cháy nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

Phù tránh lửa hết giờ, phù lửa vẫn còn vài giây, cành cây lúc này mới thật sự bị cháy, lá trên cành lập tức thành tro.

Chỉ còn lại phù nén chưa thử, Trác dùng ngay, một màn sáng mờ chập chòn trên tay hắn. Cầm một nắm cành lá, Trác vứt vào màn sáng, ngay lập tức số cành dài hơn nửa mét ban đầu liền co lại tồn tại trong bàn tay hắn.

Ngạc nhiên, Trác tiếp tục lượm cây dưới đất vứt vào, cơ hồ vô hạn, hắn vứt vào bao nhiêu thì bị nén lại bấy nhiêu, diện tích thủy chung không vượt khỏi lòng bàn tay Trác.

Hết thời gian, số cành lá bị nén lập tức bung ra, chỉ khác không một cái cành cái lá nào còn nguyên vẹn, tất cả đều nát vụn.

Bây giờ tạm thời Trác đã hiểu rõ tác dụng của ba loại phù này. Ý nghĩa tuy không lớn nhưng còn xài được.

Nhất là Trác vẫn còn đang suy nghĩ, theo như ông già nói thì Phù sư không thể chiến đấu nhưng lại không nói rằng phù không có lực sát thương. Ví dụ như phù lửa, nếu đã có thể đốt đồ vật thì tại sao không thể đốt quái, chỉ là muốn đốt thứ gì đó buộc phải tiếp xúc mà thôi.

Tiếp tục lấy ra một tấm phù lửa, cần thử xem có phải chỉ cần tiếp xúc là có thể đốt mọi thứ không.

Trác lại gần một cái cây khá lớn.

Lửa bốc lên, Trác đưa tay ấn vào thân cây, không có gì xảy ra, lửa không bắt vào cây mà chỉ cháy trên tay hắn.

Trác bỏ tay xuống, trên thân cây lúc này xuất hiện một dấu bàn tay màu đen, tuy không cháy nhưng chịu ảnh hưởng là không tránh khỏi.

Vậy không có chuyện chỉ cần tiếp xúc là đốt được, còn tùy vào hình dạng, chính xác hơn là diện tích đối tượng. Nếu diện tích nhỏ cầm được trong tay thì lửa có thể đốt cháy toàn bộ, còn quá lớn chỉ có thể tác dụng với sức nóng của nó.

Tiếp theo cần xem phù lửa có gây ra sát thương hay không.

Nhìn thời gian, lúc này đã hơn mười giờ, nếu không về ngay thì muộn mất. đành vậy, Trác nghĩ thoát.

"Xác nhận rồi khỏi trò chơi?"

"Xác nhận."

"Vui lòng chờ mười giây."

"Bạn đã rời khỏi."

Trước mắt tối đen, Trác hoàn thành logout. Đưa tay gỡ mũ xuống, buổi sáng đi làm đầu tiên của hắn kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bực

Trong phòng, trừ Trác ra tất cả mọi người vẫn ở trong game. Trác đứng dậy đi lại phía Phùng.

Cảm thấy có người gọi, Phùng ngắt kết nối tạm thời rồi gỡ mũ xuống.

- Có chuyện gì Trác?

Phùng hơi ngạc nhiên.

- Bây giờ em về chiều em lên.

Trác nói.

- Chú về sớm vậy, còn chưa tới giờ nghỉ trưa.

Nhìn đồng hồ, Phùng hơi ngoài ý muốn.

- Vậy chú về đi, lần sau không cần báo với anh, trên ghế của chú có một tấm thẻ tên, khi nào đi đâu rút nó ra là được.

Phùng chỉ vào một vị trí trên ghế nằm nói.

- Vậy em đi đây.

Gật đầu, Trác quay lại ghế của mình rút thẻ tên ra.

- À! Anh gửi tin nhắn cho Mai rồi, chú qua phòng nó mà lấy tiền.

Phùng chợt nhớ hô lên.

- Rồi!

Phát tay chào Phùng, Trác đi tới phòng quản lý.

"Cốc! Cốc!"

- Cửa không khóa.

Được phép, Trác mở cửa bước vào. Phòng quản lý cũng không quá rộng, chừng mười lăm mét vuông, ngoài một chiếc bàn làm việc màu trắng gần cửa thì trong phòng chỉ có hai chiếc ghế nằm, Mai đội mũ ngồi trên một cái.

Trác phát hiện chiếc mũ của Mai không giống với những chiếc mũ trong phòng lớn, nó có phần tinh xảo hơn, bề ngoài khá đẹp mắt, phần che mắt có vẻ là một tấm nhựa đen thay vì kim loại như chiếc mũ khác. Đã vậy, trên tường, đối diện mỗi chiếc ghế còn có hai cái màn hình lớn. Có thể thấy đài ngộ giữa nhân viên và quản lý rất chênh lệch.

- Anh Trác!

Mai tháo mũ ra, hơi bất ngờ.

- Giờ anh về, nghe anh Phùng bảo muốn lấy tiền thì qua chỗ em.

Trác cười cười nói.

- Anh về sớm thế, đợi em một chút.

Mai đứng dậy đi tới chiếc bàn, khẽ ấn chỗ nào đó, bàn phím ảo nổi lên. Mai nhập vài ký tự, ngay sau đó, trên tường xuất hiện một cánh cửa nhỏ.

Lấy ra vài tờ tiền, cánh cửa biến mất, Mai cầm đưa cho Trác.

- Cửa anh đây.

Nhận lấy, Trác đếm qua là mười nghìn. Hắn hơi bất ngờ nhìn Mai, chỉ một món vũ khí mà đưa nhiều như vậy, có ý gì đây, không phải khoái hắn rồi đó chứ.

Thấy ánh mắt Trác nhìn mình có chút mập mờ, Mai trừng mắt.

- Anh nghĩ bậy cái gì đó, thanh kiếm anh đưa có thuộc tính khá tốt, hơn nữa hội trưởng theo chức nghiệp dùng kiếm nên mới thưởng thêm cho anh.

Ra vậy, Trác xoa đầu.

- Anh về đây.

Trác chào cô nàng.

- Anh phải quét thẻ tên lên khe nhận cửa mới mở đây nhé.

Mai nhắc.

Giờ tay ý bảo đã rõ, Trác đi thẳng.

Ra khỏi công ty, Trác bước nhanh đến trạm tàu. Hôm qua ít nhiều hắn cũng đi dạo một vòng tìm hiểu hoàn cảnh nên bây giờ tạm coi như quen thuộc.

Đường phố ở đây khá rộng và sạch sẽ, dĩ nhiên nó không dành cho xe cộ mà chỉ dành cho người đi bộ. Còn chỗ của các phương tiện giao thông là bầu trời cùng dải đường kéo thẳng trên không.

Khác với thế giới cũ, ở đây rất ít nhà cao tầng, đa số đều là nhà cấp bốn với đủ loại hình dạng. Người đông nhưng đất thừa.

Không khí ở đây rất trong lành, không hề thấy một chút khí thải ô nhiễm nào, ban đêm còn có thể ngắm sao rất rõ, tất cả đều nhờ nền khoa học kỹ thuật tiên tiến cùng ý thức của con người nơi đây. Nếu so sánh với thế giới trước Trác cũng thấy xấu hổ.

Chỉ trong năm phút, Trác đến trạm tàu. Phương tiện công cộng là tàu từ chạy trên đường bắc ngang thành phố.

Trạm có khá nhiều người, Trác nhìn qua, hết chỗ ngồi, đành đứng vậy.

- Đây, anh ngồi đi.

Một người đàn ông trung niên đứng dậy nhường chỗ.

- Cảm ơn chú.

Chắc chú này có việc phải đi, nghĩ vậy Trác không ngượng ngừng ngồi xuống.

- Con đừng nhìn.

Người phụ nữ bên cạnh Trác ôm con mình quay sang chỗ khác.

Trác nhìn quanh, mọi người hầu như đều né tránh ánh mắt của hắn. Lại nhìn ông chú nhường chỗ cho hắn, đang đứng.

"Cái quái gì thế?" Đừng nói mọi người nghĩ hắn là côn đồ nhá.

- Chú ngồi đi.

Trác đứng dậy.

- Không, tôi không sao, anh cứ ngồi đi.

Ông chú xua tay liên tục, giọng nói không vững.

Thật nghĩ hắn là côn đồ rồi, Trác cười khở.

Không nói thêm, Trác đẩy ông chú ngồi xuống.

- Không...tôi không...

Ông chú run run.

- Hừ?

Trác hừ nhẹ, dữ tợn nhìn ông chú.

Có vẻ sợ, ông chú im lặng.

Trác bắt đầu đi, bề ngoài tuom tất với áo sơ mi quần tây, tuy hần không đồng thùng nhưng với khuôn mặt bánh bao nam tính thể này nghĩ sao mà bảo hần giống côn đồ. Chẳng lẽ vì cái đầu trọc? không có tóc cũng là cái tội hả?

Hon nữa an ninh ở đây rất tốt, luôn có cảnh sát đi tuần, không có chuyện côn đồ hay tội phạm hoạt động công khai được. Nhưng nhìn biểu hiện của người ở đây chứng tỏ họ đã từng gặp phải chuyện liên quan đến những kẻ như vậy.

Đúng là không có gì bảo đảm một trăm phần trăm cả.

"Tí"

Tiếng tàu tới.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trác miễn cưỡng đi lên đầu tiên.

Quét vé xong, chọn khoang xa một chút, Trác tìm chỗ ngồi xuống.

"Phù"

Trác thở nhẹ, ở đây mọi người nhìn hần rất bình thường, xem ra tùy chỗ mới có việc như vậy.

Từ đây về tới đường N35 khoảng mười phút, với tốc độ của tàu thì như vậy cũng khá xa, chưa kể phải dừng liên tục.

Qua vài trạm, đã có người đứng và tăng dần lên, không đông đến mức chật chỉ hơi nhiều.

Đang nhìn ra bên ngoài, chợt Trác bị thu hút bởi một người. Điều khiến Trác chú ý là người này thường di chuyển qua chỗ đông người, trong khi chỗ thoải mái hơn lại không đi.

Người này có vấn đề.

"Móc túi." Trác hô thầm.

Mỗi lần gã di chuyển Trác nhìn thấy tay hần thò vào túi quần hoặc túi xách người khác. Động tác của gã rất nhanh, không nói người bị hại, ngay cả người ngồi đối diện cũng không nhìn thấy. Tiếc rằng gã không qua nổi mắt Trác.

Trác đứng dậy, không phát hiện thì thôi đã phát hiện thì... hắc, có trách thì trách gã xui xẻo.

Tới gần, Trác mới nhìn rõ mặt tên móc túi, khuôn mặt hơi rậm, thoát nhìn chừng mười ba mười bốn tuổi, Trác ngạc nhiên, tội phạm nhí à.

Kệ nhỏ hay lớn gì cũng tóm hết.

Thằng bé vẫn chưa nhận ra có người đang tới gần, nó áp sát người tiếp theo. Kéo nhẹ khóa túi người này, thằng bé nhanh như chớp dứt tay vào, lập tức một chiếc ví nhỏ được cầm ra. Vui mừng chuẩn bị giấu vào người bỗng một bàn tay chụp lấy cánh tay của nó.

- Ngừng được rồi đấy nhóc.

Thằng bé xanh mặt, bị bắt rồi.

Ngẩng đầu lên, một anh trai với cái đầu trọc sáng loáng cười như không cười nhìn nó.

Cặp mắt thằng bé khá trong, Trác không ngờ người có cặp mắt này lại là một tên trộm nhát. Trong mắt nó, ngoài sự sợ hãi Trác còn thấy sự kinh ngạc, giống như không tin có người phát hiện được hành động nó đang làm.

- Được rồi anh trai, đừng giỡn nữa, chút em chia cho.

Nhìn Trác như nghĩ đến cái gì, thằng bé nhẹ nhõm nói.

Trác trừng mắt, bị một tên nhóc xem như đồng đạo.

- Nhóc đoán sai rồi, anh đây không phải người như nhóc.

Trác sáng giọng.

Thằng bé nghe vậy thì lập tức sợ hãi trở lại.

Chợt vài tiếng hô vang lên.

- A! Ví tôi đâu rồi!

- Tiền của tôi!

- Cà ví tôi nữa!

.....

- Thằng nhóc....

Trác đang định nói lớn thì một bàn tay thon dài bắt lấy cánh tay hắn.

- Đồ móc túi, trả lại ví cho ta.

Giọng nói rất êm tai, khiến người nghe thoải mái, tiếc rằng Trác lúc này lại không cảm thấy như vậy mà còn có chút bức bối. Bị xem là côn đồ xong giờ lại tưởng là móc túi. Ai mà nhìn được cơ chứ.

- Cô gái cô xem lại đi.

Trác quay lại nói ngay.

Thân cao chừng mét bảy, mang trên người một chiếc áo khoác màu lam mỏng, bên dưới là một chiếc váy màu đen dài tới gối. Bộ ngực nhô cao tuy không lớn nhưng rất đầy đặn, phía trên là chiếc cổ nhỏ trắng ngần đeo lên một chiếc vòng cổ màu bạc. Khuôn mặt xinh đẹp với chiếc mũi thẳng xinh xắn, đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn, nhất là cặp mắt đen láy cùng đôi mi cong khiến người đàn ông nào cũng nổi lên ham muốn chiếm hữu. Toàn thân cô gái toát ra vẻ khuê tú, rõ ràng là một vị tiểu thư con nhà giàu.

Hơi sững sờ, Trác lập tức bình thường trở lại, gì chứ con gái xinh đẹp thì hôm nay hắn gặp tới hai người, đó là chưa kể đến Uyên ngày nào cũng thấy, nên tạm thời Trác có khá định lực trước người đẹp.

Bất ngờ khi thấy có người nhìn mình mà không hề tỏ ra khác thường, lấy lại bình tĩnh, cô gái hơi tức nói:

- Thế cái gì bên túi anh kia.

"Bên túi?" Nhìn sang Trác liền tái mặt. Một chiếc ví màu vàng nhạt nằm lộ ngay đó.

- Chúng có rành rành còn chối.

Cô gái có chút coi thường.

- Tên móc túi đây mọi người ơi!

Không để cho Trác kịp nói, cô gái hô lớn lên.

Trác thật sự tức giận, ít ra phải để hắn giải thích chứ, chưa gì làm lớn lên.

Mọi người lúc này đã tập trung quanh Trác với ánh mắt bất thiện.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lăn Gặp Đầu Tiên

- Trả những cái bóp đây!

Một người bị mất lên tiếng.

- Nhanh đem ra!

- Mau lên!

Vài người nhao lên phụ họa, số khác hàm hàm nhìn Trác.

Cô gái có chút đắc ý, nhiều người thế này xem hấn còn cứng rắn được không, tang vật ngay đây mà vẫn dám hung dữ nhìn nàng, cho biết tay.

- Tôi không lấy.

Trác bình tĩnh nói, con tức giận tạm thời biến mất, thằng nhóc móc túi còn trong tay hấn, hấn chẳng có gì phải sợ. Tay nắm lấy thằng nhóc hơi siết chặt lại, dám chơi anh mày à, cần cho một bài học, nhưng công nhận tay thằng nhóc nhanh thật, đặt cái bóp vào túi mà hấn chẳng hay biết gì cả.

Thấy tay hơi đau, thằng bé le lưỡi, lỡ chơi đại với ông anh này rồi. Đưa tay còn lại ra sau lưng, thằng bé làm một ám hiệu, chớp mắt nhìn ông anh đầu trọc, vẻ sợ hãi trong mắt thằng bé biến mất.

Cảm nhận được sự thay đổi tâm trạng thằng nhóc, Trác lấy làm kỳ, bỗng hấn phát hiện một đứa bé đội mũ áp sát nó, Trác cười cười, hóa ra còn đồng phạm, được lắm, để anh mày tóm luôn cả ồ.

- Hừ! Thế sao cái bóp của tôi lại ở trong túi anh?

Cô gái đã buông tay ra, nói.

Bốn gã mặt mũi bặm trợn bên cạnh thấy người lên tiếng là một cô gái xinh đẹp liền tỏ vẻ, bước tới nói:

- Thằng kia, khôn hồn thì trả ví lại cho mọi người rồi biến đi.

Lạnh lùng nhìn cô gái, quay sang mấy thằng cô hồn này, chợt Trác phát hiện đứa bé đồng phạm với thằng nhóc móc túi đang lén lút tiếp cận những người bị mất nhẹ nhàng trả lại từng cái ví, động tác không hề thua thằng nhóc. Trác thầm gật đầu, cũng khôn đấy, đã vậy tạm tha cho nó lần này.

- Có ai nhìn thấy tôi lấy không? Hay chỉ nghe người này nói rồi lừa theo?

Trác nhàn nhạt chỉ vào cô gái nói.

Những người vây quanh bối rối.

Một gã trong bốn đứa cô hồn nhếch mép:

- Thế sao cái bóp của cô này trong túi mày?

- Đúng vậy, cậu giải thích thế nào đây.

Vài người bắt bớ.

Trác lấy cái bóp ra.

- Cái này? Hóa ra là của cô à, tôi vừa lượm dưới đất lúc nãy cứ tưởng đồ vứt đi của ai đó chứ.

Trác nói đều, dùng hai ngón tay cầm một góc nhỏ của cái bóp trả cho cô gái, cứ như trên tay hấn là cái gì đó gớm lấm vậy.

- Anh...

Cô gái không nói được gì, khuôn mặt đỏ lên vì tức giận.

Không để ý đến nàng, Trác nói tiếp:

- Không lẽ cứ lượm đồ dưới đất lên liền bị coi là móc túi? Mọi người không nghĩ vậy chứ.

Người người nhìn nhau không lên tiếng, đúng vậy nha.

- Khoan đã, tất cả đừng bị thằng này lừa, chính mắt tôi thấy hấn lấy.

Lại đám cô hồn này, chúng ăn no rừng mỡ hà, bịa đặt láo toét, nhìn ánh mắt của chúng hoàn toàn tập trung lên người cô gái, Trác hiểu ra.

- Mà có bằng chứng không?

Trác trầm giọng.

- Hừ! Để tui tao soát người là biết ngay có hay không.

Soát người? Để tui mày soát thì không có cũng biến thành có. Trác đưa mắt về phía đứa bé đồng phạm, lúc này đã biến mất, có vẻ đã trả lại hết.

- Muốn soát cũng được thôi..

Nghe được Trác đồng ý cho soát, đám cô hồn vui mừng, nha, có cơ hội lấy lại mặt mũi cho người đẹp rồi, kiểu này xong không phải càng dễ tiếp cận nàng? Vài gã giấu sẵn trong tay mấy cái ví muốn đi lên soát, lập tức Trác nói tiếp:

- Nhưng trước khi soát phiên mọi người kiểm tra túi mình kỹ lại một lần nữa, chắc gì đã thật sự mất.

Nghe Trác đưa ra ý kiến, tất cả không cho là đúng nhưng vẫn làm theo.

- Ủa? Ví của tôi đây!

- Của tôi cũng ở đây!

- Lúc này tìm không thấy mà!

....

Những tiếng hô vui mừng liên tục vang lên.

- Cô thấy chưa.

Trác không quên nhắc khéo chọc tức cô gái bên cạnh.

Cô gái xấu hổ cúi mặt xuống, trong mắt vẫn còn vẻ tức giận, nàng không tin đồ của mọi người vẫn còn trong túi, rõ ràng là tên này sắp xếp.

- Chưa xong đâu, của bọn tao vẫn chưa thấy.

Nói xong, ba gã tiến lên. Một gã đưa tay bắt lấy Trác.

Trác khinh thường, là bọn mày tự tìm lấy.

Rất nhanh, Trác đưa tay chụp lấy cánh tay của gã xông tới, chân phải quét mạnh, đá ngã gã.

"Rắc"

- Á!

Gã vừa ngã xuống, Trác lập tức xoay mạnh cánh tay, bẻ sang một bên, tay gã lập tức trật khớp.

"Bịch"

Một cái ví màu nâu rơi ra.

- Hừ! Mày bảo ví bị mất sao lại ở trên tay thế kia.

Trác lạnh giọng.

- Chết tiệt! Anh em phê nó.

Bị lộ bài, ba gã còn lại tức giận xông lên.

Mọi người hoảng sợ tránh ra, thoáng cái xung quanh trở nên trống trải.

Chứng kiến ba gã mặt mũi hung dữ lao tới, chưa kể khoảng cách quá gần, cô gái cạnh Trác run run không dám di chuyển.

Thằng bé móc túi lại càng sợ, tay giựt liên tục muốn thoát ra nhưng tay Trác như chiếc kim vậy, càng giãy càng cứng, nó méo mặt: "anh chịu thì chịu một mình đi, em sợ bị đánh lắm."

Những người lùi lại phía xa nhìn ba gã cô hồn đều tội nghiệp chàng trai đầu trọc, không không bị đánh một trận, đã thế bên cạnh lại còn một cô gái xinh đẹp cùng một thằng bé vạ lây. Nhiều người không nỡ nhìn, che mắt lại.

Ai cũng nghĩ rằng Trác chết chắc rồi, nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại.

Ngay khi ba gã lao đến, Trác vươn tay kéo cô gái ra sau, vừa lúc đó một quả đấm cũng bay tới mặt hắn. Nghiêng nhẹ sang bên né cú đấm, chớp thời cơ, Trác vung mớ bàn tay chường thẳng vào mặt gã.

Không âm thanh, gã đầu tiên trợn mắt ngã xuống.

Hai gã còn lại tấn công gần như đồng thời, chúng chưa kịp xác định tình trạng gã đi trước.

Trác rất bình tĩnh, nhìn một gã đá quét sang, bằng tốc độ không tưởng, từ trên, hắn cốc mạnh xuống mắt cá gã.

- Á!

Gã ôm chân ngã xuống, mắt cá như bể ra.

Cúi gập người xuống tránh quả đấm ngang của gã còn lại, thuận thế Trác móc từ dưới lên, Trác cười mỉm, hắn muốn thử cú này lâu lắm rồi.

Bóp một tiếng, cú đấm của Trác trúng ngay cằm gã, chưa dừng lại ở đó, như bị một lực cực mạnh tác động, gã cô hồn bay thẳng lên, va mạnh lên trần tàu rồi té xuống ngất đi.

Tất cả mọi người như không tin vào mắt mình, từ đầu tới cuối chàng trai kia không hề di chuyển, chỉ dùng một tay liền đơn giản hạ gục ba thằng, thêm thằng đầu tiên nữa là bốn, tốc độ rất nhanh chưa đầy một phút. Nhất là quả đấm móc cuối cùng, lực lượng thật đáng sợ. Đã thế khóe miệng lại cười mỉm, bất tri bất giác ai cũng lùi lại thêm vài bước.

"Tĩnh"

Tàu dừng lại ở trạm.

Tay vẫn giữ lấy thằng bé, Trác đi xuống, không để ý những người trên tàu, tới nơi rồi.

Nhìn theo dáng Trác, cô gái có chút thất thần.

- Tha cho em đi mà.

Thằng bé dấy dựa nấn nì, bên cạnh đó trong mắt nó lóe lên vẻ ngưỡng mộ, rõ ràng bị thân thủ của Trác hút hồn rồi.

- Hờ hờ, nhóc nghĩ sau khi chơi anh một vỏ như vậy thì anh sẽ đơn giản thả nhóc sao? Chưa kể còn vụ móc túi nữa.

Trác cười cười nói.

- Cả nhóc nữa, ra đây!

Trác quay ra sau hô lên.

Đứa bé đội mũ từ chỗ núp bước ra.

- Anh biết rồi à.

Thằng bé gãi đầu.

- Lại đây.

Trác vẫy tay.

Buông tay thằng nhóc, nhìn đứa kia lại gần, ngồi sát thằng nhóc, nắm tay nó lên tiếng:

- Anh không sao chứ?

Giọng nói thanh thúy rất trẻ con, là một bé gái, Trác bất ngờ.

- Anh không sao, hôm nay hơi xui gặp phải anh trọc này.

Gỡ chiếc mũ xuống, mái tóc ngắn xõa xuống, khuôn mặt cô bé vô cùng xinh xắn, làn da hơi rám càn khiến cô bé càng thêm dễ thương.

Trác không ngờ một cặp anh em thế này lại đi móc túi.

- Giới thiệu với anh, em tên Đỗ Huy Tú, đây là em gái em Đỗ Kim Ngân.

Tú nói.

- Hai đứa mấy tuổi?

- Em mười ba, em gái em mười hai.

Hơi lắc đầu, Trác hỏi tiếp:

- Anh hỏi thật, sao hai đứa lại đi làm mấy trò này?

Thở dài một hơi, Tú tỏ vẻ cụt non nói:

- Hài! Cuộc đời xô đẩy anh ạ, nhiều lần muốn bỏ nhưng không được, nó như ăn sâu vào máu rồi.

"Cốp"

- Ái da!

Trác gõ đầu Tú.

- Ba xạo với anh hả.

- Không được đánh anh em.

Ngân ôm lấy tay Trác, nói.

Mỉm cười xoa đầu cô bé, Trác bảo:

- Được rồi anh không đánh nữa.

Quay sang Tú:

- Không muốn nói thì thôi, thế nhà hai đứa ở đâu?

- Xa lắm anh ạ, đi bộ phải mất mấy tiếng, đi tàu khoảng ba mươi phút, đi xe thì hơn chút...

Thấy ánh mắt hung dữ của Trác, Tú lè lưỡi không nói nữa.

- Thôi được rồi, muốn dấu thì dấu đi, giờ anh phải về, hai đứa cũng về đi, lần sau để anh bắt được nữa là đuổi đến tận nhà.

Trác đứng dậy, giả bộ đe dọa.

- Anh chưa cho tụi em biết tên mà.

Tú túm lấy tay Trác.

- Anh tên Trác.

- Họ tên đầy đủ.

- Hừ hừ, Trần Quý Trác, được chưa.

Trác giả vờ giờ nắm đấm, lập tức tay còn lại bị kéo xuống, là Ngân, Trác cười, anh em thương nhau thật.

- Nói thật ngoài anh trai em, anh là người giỏi võ nhất em thấy.

Tú cố kéo lại.

- Em có anh trai?

Trác ngạc nhiên.

- Anh trai em hơi bị giỏi đấy nhá.

Tú khoe.

- Anh em làm nghề gì?

Trác nghi ngờ anh nó là đầu não khiến chúng như vậy.

Thấy ánh mắt bất thiện của Trác, Tú rút cổ, đánh trống lảng:

- Chết thật, muộn quá rồi Ngân ơi, trời sắp mưa nữa, về ngay ba mẹ lo.

Nói rồi chụp lấy tay Ngân chạy mất.

Trác cười khỏ nhìn bóng dáng hai đứa đi về trạm tàu, không biết có cơ hội được gặp lại không.

Quay người, đút tay vào túi, Trác hoảng hồn, mười nghìn trong túi hán đâu mất tiêu rồi. Lục lại, vẫn không thấy, chợt nhớ lúc thằng Tú túm lấy hán hỏi tên.

- Thằng nhóc! Đừng để anh gặp lại!

Trên tàu, Tú cười khoái trá.

- Cuối cùng cũng có thu hoạch.

- Anh làm vậy lỡ lần sau anh Trác bắt được em không cần đâu đó.

Ngân ngồi bên trách.

- Hi hi, nhìn anh Trác có vẻ giàu mà, nhà ở khu N35 thì chẳng có ai nghèo đâu, có mười nghìn anh ấy chẳng quan tâm đâu.

Lườm anh trai mình một cái, Ngân nhìn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiếp Tục

Trác ảo não, thế là mất tiêu mười nghìn, chỉ vì vẻ ngây thơ của thằng nhóc mà hán chủ quan. Đáng ra khi ở bên cạnh nó hán phải luôn cảnh giác cao độ mới đúng.

Đâu phải giàu có gì cho cam, hức, Trác tưởng hôm nay có thể trả lại số tiền mà hán mượn cô Loan hôm trước rồi dư lại một chút tiêu vặt, ài, thằng nhóc, anh nhớ kỹ này rồi.

Qua chốt kiểm tra, đi thêm một lúc, đứng trước cổng nhà bà Loan, Trác thấy kỳ lạ, đi ra đi vào toàn bằng xe từ chỉ khi tập thể dục mới đi bộ vậy mà cái cổng được làm rất lớn, đã thế khi dùng chỉ dùng cổng nhỏ kế bên. Cách nghĩ của người giàu thật khó hiểu.

- Anh Trác!

Vừa vào nhà, Trác đã nghe tiếng Ly kêu lên.

- Em về rồi à.

Trác cười nói. Đang nghỉ hè, Ly không có việc gì làm thường hay ở nhà hoặc qua nhà dì, cũng ở trong khu này.

- Trưa nay ăn món gì anh?

Ly háo hức hỏi.

- Anh thấy em mập lên rồi đó.

Trác trên.

- Mập thì đẹp chứ sao.

Ly hơi hếch chiếc mũi nhỏ lên.

- Được rồi, em thích ăn món gì?

Trác khá vui vẻ, chút xót khi mất mười nghìn bị hấn vứt ra khỏi đầu.

- Hi hi, gì cũng được.

Ly ôm lấy tay Trác kéo hấn vào bếp.

Chuẩn bị xong món xào, thấy có một con gà trong tủ lạnh, Trác lấy ra.

- Em thích ăn thịt gà kho không?

Ly ngồi nhìn một bên nghe Trác hỏi liền đáp:

- Thịt dai lắm, em không thích.

- Bỏ lạnh rồi sao còn dai được nhỉ, hay nấu canh?

Trác hơi khó hiểu, chắc thịt gà ở đây khác.

- Thế thì thịt mềm quá.

Ly không vừa ý.

- Em kén quá đi.

Trác lắc đầu nói.

Nghĩ một hồi, Trác lấy nồi, đã có món phù hợp với kiểu của Ly. Bởi vì thịt gà vẫn còn giữ được độ dai, Trác quyết định làm món gà nấu lại. Làm món này cũng đơn giản, đầu tiên luộc gà sau vớt ra để nguội, tiếp theo rưới sơ nước sôi cho thịt ảm lên rồi tiếp tục bỏ vào nồi luộc lần nữa. Gọi là luộc lần hai chứ thật ra là nhúng nước sôi hai đến ba phút rồi lấy ra. Làm thế sẽ khiến thịt gà bớt dai, trở nên xốp dễ cắn. Cách này là Trác tự nghĩ ra, không biết có đúng hàng không.

Gần mười hai giờ bà Loan mới về, thức ăn cũng vừa xong.

Không khí trên bàn ăn khá rôm rả, kết thúc là tiếng khen không ngớt của Ly với món gà nấu lại.

Nhìn cảnh này bà Loan cũng âm thầm gật đầu, cảm giác của bà về Trác không sai, một chàng thanh niên tốt.

Một tiếng sau, Trác có mặt ở công ty. May mắn lần này không gặp chuyện gì.

- Ăn cơm chưa Bác?

Trác gặp Bắc ngay trước cửa phòng. Nhìn bộ dạng này chắc chắn vừa đi gặp con bé Mai xong lại bị lợ.

- Ăn rồi anh!

Bắc lạc quan, bị phốt liên tục vậy mà chưa từ bỏ, khả năng bám dính rất cao, tiếc rằng đầu óc không chịu suy nghĩ gì cả, cứ tẩn công thô thiển kiểu này còn lâu mới của được con nhỏ.

Để tìm thời gian anh em trao đổi, dù gì cũng cùng nhóm giúp đỡ chút là điều nên làm, tất nhiên Trác chỉ đưa ra ý kiến dưới cái nhìn khách quan, chứ đều cô đơn như nhau cả kinh nghiệm đầu mà truyền.

- Nhân vật theo chức nghiệp gì Bắc?

Trác hỏi thăm, Bắc không phải thành viên chỉ định nên được chơi tự do.

- Em chọn Phách Cước.

Bắc làm tư thế giờ chân.

- Anh thì sao?

- Khi nào gặp cậu sẽ biết.

Trác mặt mờ.

- Không phải là chức nghiệp ả đấy chứ?

Bắc tỉnh ý.

Trác giật mình, đầu óc nhạy thế, vậy mà mãi không cưa được đứa con gái, đây là người thông minh và kẻ ngu ngốc chỉ cách nhau một đường chỉ sao.

Trác gật đầu thay cho câu trả lời.

- Thật hả? Anh may thế, vậy guild mình có hai người chọn được chức nghiệp ả rồi.

Bắc tấm tắc.

- Hai người?

- Đúng vậy, cả anh và hội trưởng.

Cô nàng cũng may mắn quá đi chứ, Trác thầm nói.

- Có biết hội trưởng chọn được chức nghiệp gì không?

Vừa đi vào phòng Trác vừa hỏi.

- Em nghe Mai bảo là Pháp Kiếm.

Bắc đáp.

Pháp Kiếm? Tên hoành tráng thế.

- Tới rồi hả Trác.

Phùng đang ngồi nói chuyện với mấy người trong nhóm thấy Trác đi tới, hô.

Chào tất cả thoáng một cái, Trác cảm thấy ánh mắt của họ nhìn mình có chút kỳ lạ, hâm mộ, ghen tị đủ cả, hân hạnh lắm, chuyện gì thế này.

- Hề hề, giờ chú nổi tiếng rồi sướng nhé. Bây giờ ai cũng nói về chú.

Phùng khều khều nói.

- Hèn gì em thấy tất cả nhìn mình hận không thể lao lên cắn xé.

Trác cười, hẳn cũng nghĩ đến chuyện thế này, chỉ không ngờ mọi thứ có vẻ hơi quá thì phải.

- Thế theo chú nếu một cao thủ đứng trước mặt mình, hơn nữa lại cùng phe thì chú sẽ làm gì?

Phùng tán gẫu.

- Chắc giống mọi người lúc này.

Trác xoa đầu.

- Đấy, anh cũng thế, nếu không ở trong nhóm chỉ định anh cũng muốn bắt chú lại.

- Anh Trác chút kéo tụi em theo với nhá?

Bắc mon men. Vừa nãy dính tụi Mai nên hẳn quên mất vụ này, nếu thế việc anh Trác chọn được chức nghiệp ả chắc cũng không phải may mắn, Bắc nhận định như vậy.

- Tạm thời không được, anh đang làm nhiệm vụ, chưa ra ngoài.

Trác nói, không phải hẳn khó khăn, có nhiều người dĩ nhiên rất tốt nhưng hẳn chưa tìm đủ nghề nghiệp ả, đánh quái cũng chỉ nhất thời, hơn nữa hẳn không nghĩ kỹ năng hiện tại đủ để kéo người, đồ lại cùi, tụi này lại mất công qua.

- Ài, thế mà em cứ tưởng, vậy khi nào xong anh cho tụi em theo với nhé.

Bắc hơi hụt hẫng rồi rất nhanh nhò.

- Tốt, miễn sau đó đừng quá thất vọng là được.

Trác đáp ứng.

- Vào game thôi, nhóm khác đi trước cả rồi.

Phùng nhắc.

Ngồi dựa xuống, lấy mũ, Trác bắt đầu công việc buổi chiều.

"Bắt đầu đăng nhập."

Âm thanh máy móc vang lên. Mỗi chiếc mũ đều có chức năng lưu tài khoản nên khi đăng nhập lại liền trực tiếp vào game, không cần mất công nhập lại.

Trác xuất hiện trong rừng, lần thứ hai tiến vào Trác vẫn không mất cái cảm giác háo hức, không thể không nói nó quá thần kỳ.

Hít sâu một hơi, việc tiếp theo cần làm là kiểm tra xem phù có sức sát thương hay không.

Còn bảy tám phù lửa, bây giờ phải tìm một con quái để thử.

Đi vài mét Trác bắt gặp một con lợn rừng cấp mười chữ lục, tức quái bình thường.

Rút roi, Trác tiếp cận con lợn rừng từ phía sau, chỉ còn cách hơn một mét con lợn vẫn không hay biết gì, mũi chúi xuống đất dụi dụi.

"Thầy dạy!"

Tiếp cận đủ gần, Trác thảm hô.

Cảm nhận điều bất thường, con lợn ngẩng đầu lên nhưng chưa kịp làm gì lập tức cứng đờ thân lại, con lợn không quá lớn, từ đầu đến đuôi chừng bảy tám chục cen, 'Thầy dạy' đủ sức bao trùm.

"Quát roi!"

-43

-48

-54

Ba bóng roi quát liên tục, ba dãy thương tổn bay lên đồng thời, kỹ năng này gây thương tổn từ 30 đến 45 điểm, cộng thêm điểm thuộc tính nhân vật nên coi như cao.

Thanh máu con lợn hiện ra, con số còn 355.

Chưa hết thời gian, Trác lập tức dùng phù lửa, ngọn lửa cháy trên tay, Trác áp thẳng vào mõng con lợn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kết Hợp

-60

-74

Hết ba giây, Trác lùi lại, trên mặt có chút vui mừng. Quả nhiên phù có lực sát thương, thương tổn cũng rất cao, nhưng máu mất không nhanh, tốc độ chỉ bằng lúc đánh bình thường.

Trên mõng con lợn, vết lông cháy đen hình bàn tay in rất rõ.

"Khụt"

Con lợn rừng quay lại, móng chân đập sâu trên đất húc tới phía Trác.

Tốc độ con lợn khá nhanh.

"Oanh"

-30

Con lợn húc thẳng vào cây nhưng Trác cũng không kịp tránh, hấn mất chút máu.

Vùng roi, Trác đánh thẳng vào con lợn, cũng chọi cứng, lại thêm một đòn 'quất roi', con lợn rừng lập tức tụt máu chỉ còn chưa đầy một trăm. Vòng qua thân cây né công kích của con lợn, năm giây làm lạnh rất nhanh, Trác tiếp tục 'quất roi'.

"Éc!"

Máu về không, con lợn lăn ra chết.

+100 exp

Không thấy roi đồ, quái bình thường chỉ có kinh nghiệm.

Không vấn vương, Trác rời đi, biết phù có khả năng sát thương là tốt rồi, vậy hấn đã có thêm một chiêu công kích nữa.

Tiếc rằng tính thực dụng của phù không cao, nó như một chiêu thêm vào khi dùng kỹ năng 'thầy dạy' mà thôi, nếu mất đối mặt mà dùng phù tấn công quả thật chịu chết.

Phải có cách nào đó xóa nhược điểm này chứ, Trác suy nghĩ.

Lấy ba loại phù đặt trên tay, hấn xem lại một lần, phù tránh lửa, phù lửa, phù nén, mỗi loại một công dụng.

Chợt lóe lên, Trác có một ý tưởng. Cất đi phù nén, cầm cây roi trên tay, tay còn lại là phù tránh lửa, lá phù biến mất, Trác dùng nó lên cây roi. Tiếp theo là phù lửa, lửa bốc lên bao quanh cây roi.

Được rồi, Trác gật đầu, cây roi lửa hình thành. Ý tưởng của hấn rất đơn giản, cho lửa cháy trên roi rồi dùng nó đánh quái, sức nóng của lửa kết hợp với vũ khí có thể tăng lực sát thương hay không.

Chạy tới con lợn rừng cách đó không xa, Trác không rón rén tiếp cận mà đối diện tiến tới, ba mươi giây không dài phải tận dụng.

Thấy có người, con lợn kêu một tiếng húc tới.

Canh đúng khoảng cách, Trác nghiêng nhẹ người né tránh, cây roi lửa đồng thời đánh tới.

-57

"Thành công." Trác vui mừng, một roi bình thường hấn chỉ đánh ra mười đến hai mươi điểm thương tổn, nhưng bây giờ lại tăng đến năm mươi bảy điểm chứng tỏ ý tưởng của hấn sử dụng được.

Con lợn húc huyệt, còn đà lao tới, Trác áp sát ngay phía sau.

"Quất roi!"

-96

-107

-93

Con lợn tụt máu còn chưa đầy trăm rưỡi.

-38

Một cú đá hậu, Trác mất máu. Lách qua bên, hấn tiếp tục đánh.

"Éc!"

+100 exp

Con lợn ngã ra đất.

Chưa đầy mười giây Trác đã hạ gục con lợn.

Trác thật muốn cười lớn, không biết chức nghiệp khác thế nào nhưng đánh quái ngang cấp một cách nhanh như vậy hẳn tin tưởng không mấy ai có thể vượt qua.

Chuyển cây roi sang tay trái, phù lửa dùng sau, hẳn không muốn vô ý làm hỏng món vũ khí duy nhất của mình.

Lấy ra một bình máu Trác cho vào miệng, hai con lợn hai lần mất máu. Một bình máu nhỏ hồi một trăm điểm, thoáng cái Trác đầy máu trở lại.

Công tác chuẩn bị hoàn tất, đến lúc làm nhiệm vụ.

Phía đông Rừng Thưa là Đồng Cỏ Cao, Bò Một Sừng ở đó.

"Tiến vào Đồng Cỏ Cao."

Mất một lúc Trác đi tới nơi.

So với Rừng Thưa thì ở đây có vẻ ít người hơn, vài bãi quái chỉ có một đến ba nhóm chiếm giữ so với ba bốn nhóm một bãi quái bên đó.

Dạo một vòng Trác biết tại sao, đây là khu quái cấp mười lăm đến hai mươi, trong khi đa số người chơi chỉ từ cấp mười hơn một chút nên ít người là điều dễ hiểu.

Vào sâu hơn, Trác đã tìm thấy nơi ở của Bò Một Sừng.

Thân hình vàng óng, cao khoảng mét rưỡi, dài hơn hai mét, trên đầu có một cái sừng cong nhọn hoắt. Con nào con nấy đều đang ngụp đầu xuống gặm cỏ.

Rất may mắn đám bò này không tụ lại, mỗi con đều cách nhau khá xa, nếu Trác làm cẩn thận có thể xử từng con mà không bị chú ý.

Còn năm tám phù, theo tính toán có thể giết được năm con, chưa kể đây là Trác vượt cấp giết quái.

Ai! Lúc này quên mua quyền trục về thôn, kiểu này còn phải mất công chạy về. Trong túi chỉ còn ba mươi hai xu, mua nguyên liệu chế phù sợ cũng chẳng đủ nữa là quyền trục.

Tiền, tiền, cái gì cũng cần tiền, hức, chắc chút đi ăn xin để kiếm chút tiền.

Nằm xuống đất, nhờ vào những ngọn cỏ cao hơn nửa mét này che chắn, Trác từ từ tiếp cận con bò đầu tiên. Tuy chỉ là quái chữ lục nhưng chúng đều từ cấp mười lăm trở lên, hẳn không muốn mạo hiểm.

Thấy đủ gần, Trác dừng lại nhẹ nhàng tránh gây động, dùng hai tấm phù, cây roi lửa được tạo thành.

Quỳ lên, Trác lao tới.

"Quất roi!"

Phù đầu bằng chiêu mạnh nhất.

"Bạo kích"

-493

-504

-516

Có vẻ rất may mắn, Trác đánh ra bạo kích. Chỉ một chiêu, con bò không kịp kêu, gục xuống.

+600 exp

Quái mười lăm bình thường chỉ được năm trăm điểm kinh nghiệm cho người chơi cùng cấp, vì vượt cấp Trác được thêm một trăm điểm kinh nghiệm.

Thêm hai trăm điểm kinh nghiệm của hai con lợn, Trác lên được tám phần trăm đạt cấp mười năm mươi ba phần trăm. Nếu duy trì tốc độ này hẳn rất nhanh lên cấp.

Chỉ tiếc không tận dụng hết thời gian của tấm phù, còn hơn hai mươi giây. Giờ Trác lại thấy tiếc tại sao mấy con bò lại cách nhau xa vậy.

- A!

Một giọng kinh ngạc ngay đằng sau Trác vang lên. Âm thanh rất thanh thúy, rõ ràng là giọng nữ.

Trác giật mình quay lại, thực tế ảo cũng có điểm bất lợi đó là không thể quan sát ba trăm sáu mươi độ, kiểu này lỡ bị địch nó tiếp cận đằng sau thì hỏng.

Cách Trác không quá xa, một cô gái với chiếc áo choàng xanh lục nhạt bao quanh người, mái tóc đen được búi trên đầu, ngũ quan xinh xắn, nhất là đôi mắt tròn long lanh rất hút hồn, một tay cầm trượng, tay kia đang che miệng, tiếng hô vừa rồi chắc hẳn là của nàng.

Trác thở nhẹ một hơi, làm tưởng chuyện gì.

Thấy Trác không có địch ý, cô gái từ từ tiến lại.

Không biết nàng muốn gì, Trác khó hiểu.

- Em xin lỗi!

Cô gái mở đầu như vậy, giọng nói có chút rụt rè, mắt không dám nhìn thẳng.

- Không có chuyện gì.

Trác cười khò, chỉ là tiếng hô hán cũng không để bụng.

- Anh có cần con kia không?

Cô gái chỉ về xác con bò nhẹ hỏi.

- Không.

Trác lắc đầu.

- Vậy... vậy cho em được không ạ?

Cô gái cúi đầu.

Ai! Trác xoa đầu, nói chuyện mà không nhìn thẳng, hán đáng sợ vậy hả. Hơn nữa hán đã bảo không cần cái xác, nàng thích lấy thì lấy việc gì phải hỏi.

- Được rồi, cô cứ lấy.

Trác bất đắc dĩ trả lời.

Nhận được câu trả lời, cô gái có chút vui mừng, cảm ơn Trác một tiếng rồi chạy tới xác con bò.

Trác ngạc nhiên, cô gái này muốn làm gì vậy.

Cô gái lấy ra một con dao bắt đầu đâm xuống xác con bò. Qua một lúc, cái xác biến mất chỉ còn lại một cái sừng cùng vài miếng thịt.

Trác đập đầu một cái, hán quên mất vụ này, quái bình thường rất ít roi đồ mà hán muốn có sừng của mấy con bò thì chỉ có hai cách, một là săn quái tinh anh, hai là có kỹ năng lấy da lột thịt như cô gái trước mặt. Cách một hơi khó thực hiện, do quái tinh anh cũng khá hiếm, một khu vực chỉ có một tọa độ có, chưa kể sức tấn công và máu chúng lại khá cao, rất tốn thời gian. Vậy chỉ còn cách thứ hai, nhưng hán đã chọn học nghề ẩn thì những kỹ năng nghề nghiệp bình thường không thể học được. Còn cách cuối cùng là nhờ cô gái này giúp đỡ.

- A!

Là tiếng của Trác, này giờ hán quên bỏ cây roi ra, phù tránh lửa hết thời gian trong khi phù lửa vẫn còn tác dụng, lập tức cây roi biến thành đen thui.

Trác hoảng hồn mở thuộc tính cây roi.

Roi Trúc (Hư hỏng nặng)

Tạm thời không thể sử dụng.

- Món vũ khí duy nhất của tôi!

Trác rống lên. Chợt nhớ còn chưa nhờ cô gái, hán quay sang phía nàng.

Cô gái vừa nghe Trác rống thì hết hồn, lại thấy hán quay sang phía mình với ánh mắt kỳ lạ. Nàng hoảng sợ ngồi bệt xuống, hai tay hai chân khua liên tục.

cố gắng lùi lại.

Trác tiến tới, hần vừa định lên tiếng thì cô gái đã sợ hãi kêu lên.

- Anh muốn gì! Đừng...đừng lại đây!

"Cái gì thế này." Trác khó hiểu, hần có làm gì nàng đâu.

- Cô...

Trác chưa nói xong cô gái van xin.

- Xin...anh đừng...đừng làm thế!

- Không phải, tôi...

- Đừng...xin anh!

- Tôi...

- Không...đừng...lại đây!

- A A A A A.

Trác nổi điên, phải để hần nói với chứ.

Thấy Trác nổi bão, cô gái bắt đầu muốn khóc, nàng muốn logout nhưng nhất thời quên mất nên làm thế nào. Thấy Trác tiến lại gần, nàng liền chảy nước mắt.

Ánh mắt âm trầm, Trác phóng tới.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Vũ Khí Thăng Cấp

Cách tốt nhất xử lý những người không ổn định như cô gái này là gì? Rất đơn giản, uy hiếp, đe dọa.

Trác chính là làm như vậy. Hần phóng tới, một tay bịt mồm cô gái, tay kia giơ cái vũ khí đen thui của mình lên, giọng nói đầy đáng sợ:

- Im lặng nghe tôi nói được chứ?

Cô gái đăm lệ gật đầu.

- Mặc dù đây chỉ là trò chơi nhưng tôi không ngại thử một lần cảm giác đó đâu, cô hiểu?

Cô gái gật đầu liên tục, nước mắt ngưng chảy, thay vào đó là sự sợ hãi.

- Tôi không nói giỡn, nhớ đấy.

Trác gằn giọng.

Hần buông tay ra, cô gái thành thật im lặng không chút cử động.

Thấy vậy Trác thở nhẹ một hơi.

- Được rồi, tôi không có ý gì cả, cô không phải lo lắng, tôi chỉ muốn tỏ đội với cô mà thôi.

Trác giải thích.

- A!

Cô gái kêu lên một tiếng, bàn tay vỗ vỗ bộ ngực, trên mặt lộ rõ vẻ nhẹ nhõm.

- Em xin lỗi!

Cô gái đỏ mặt cúi đầu. Nàng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, tuy tính cách hơi có xu hướng đối nội không đối ngoại nhưng nàng cũng rất thông minh, nghe Trác giải thích, suy nghĩ lại hành động lúc nãy nàng liền hiểu ra người sai là mình, nàng quá hấp tấp.

- Cô hiểu là được rồi.

Trác gật đầu.

- Nhưng em chỉ mới cấp mười, sợ không giúp được gì cho anh.

Cô gái nhỏ nhẹ nói.

- Cấp mười? Cô là chức nghiệp gì?

Trác hơi ngạc nhiên, cấp mười mà vào khu quái cấp mười lăm, kiểu này chỉ có làm nhiệm vụ, giống hần.

- Em chọn Diệu Tiên.

À, chức nghiệp thiên về hỗ trợ.

- Vậy thì càng tốt.

- Nhưng em chỉ có một kỹ năng tăng cường khả năng phòng thủ.

Cô gái nói.

Trác hiểu tại sao cô gái này không có tổ đội mà một mình tiến vào đây rồi. Diệu Tiên cấp mười, không có sức chiến đấu không nói, đã thế lại không có kỹ năng đáng giá nhất là hồi mị hoặc hạp, tiến vào khu quái mười lăm có ma nó mới chịu tổ đội.

- Không sao, tôi không quá quan tâm, chúng ta tổ đội chủ yếu là cần kỹ năng lóc thịt của cô.

Trác nói, đồng thời phát ra lời mời nhập nhóm.

Chọn chấp nhận, cô gái hơi liếc Trác nói:

- Đó không phải kỹ năng lóc thịt là kỹ năng tận thu.

- Tôi tưởng là lột da?

Thấy cô nàng chủ động lên tiếng, Trác chớp thời cơ bắt chuyện, chủ yếu tăng chút quen thuộc.

- Không phải, lột da chỉ thu được da, tận thu có thể lấy những bộ phận giá trị hơn.

Cô gái hăng hái, khuôn mặt cũng ngẩng lên, hai dòng nước mắt chưa khô khiến nàng vô cùng dễ thương, Trác nhìn có chút thất thần.

Cô gái đỏ mặt cúi xuống.

Trác tự cảnh tỉnh, hần bị sao thế này, tự nhiên ngẩn người như thế. Nhìn tên cô gái hiển thị trên khung đồng đội 'Ánh Dương', tên cũng hay đó chứ.

- A!

Lại tiếng hô kinh ngạc của Ánh Dương.

- Anh cũng cấp mười?

Ánh Dương ngạc nhiên.

- Tôi nói mình không phải cấp mười bao giờ.

Trác cười khỏ, coi bộ cô nàng dễ bộc lộ cảm xúc nhỉ.

- Tại em thấy anh một chiều hạ gục con quái cấp mười lăm nên cứ tưởng cấp anh phải cao lắm.

Ánh Dương vẫn chưa dám nhìn thẳng Trác.

- Ánh Dương này, cô nhìn thẳng tôi nói chuyện được không?

Ánh Dương chậm chậm đưa mắt về phía Trác.

- Tôi đáng sợ vậy hả?

Nàng gật đầu.

- Tại sao vậy?

Ánh Dương chỉ lên đầu Trác.

- Lại tại cái đầu, có phải tôi muốn nó thế đâu.

Trác khóc không ra nước mắt. Chỉ vì cái đầu lằng này mà hắn chịu bao uất ức.

- Hi hi.

Nhìn biểu hiện của Trác, Ánh Dương che miệng cười khẽ.

- Thế cô đến khu quái mười lăm này làm gì?

Trác hỏi thăm.

- Em đến làm nhiệm vụ, thu thập hai mươi cái sừng của Bò Một Sừng.

Ánh Dương nhìn thẳng nói, nàng cảm nhận được Trác không phải người xấu, tuy bề ngoài có hơi đáng sợ một chút, nhưng ít nhất ở Trác nàng thấy được vẻ tự nhiên khi nhìn nàng, điều mà nàng không mấy khi gặp ở người khác.

Nếu Trác biết cái nhìn của Ánh Dương về mình chắc chắn nhắm mắt thâm trầm nói: "không phải tôi tự nhiên mà vì tôi thường xuyên đối mặt với người đẹp nên sinh ra định lực rất mạnh, có thể nói là chai lỳ."

Nhưng Trác không biết, điều này vô tình khiến Ánh Dương có chút hảo cảm với hắn.

- Tôi cũng vậy, cần hai mươi lăm cái, vậy bây giờ tôi phụ trách giết quái cô phụ trách thu nhập, khi nào đủ thì thôi.

Trác đáp.

Tất nhiên Ánh Dương rất vui, cuối cùng cũng có người tổ đội giúp nàng.

- Bây giờ tôi phải về thôn sửa vũ khí, cô chờ được không?

Trác giờ giờ cái vũ khí đen thui của mình lên.

Ánh Dương gật đầu.

Không chân chừ, Trác xoay người tính đi ngay.

- Anh định đi bộ về hay sao?

Thấy cử động của Trác, Ánh Dương khó hiểu.

- Tôi không có quyền trực.

Trác bắt đầu dĩ nói.

- Vậy...em có mấy quyền, nếu anh cần thì cứ lấy.

Trên tay nàng xuất hiện một quyền trực màu xám tro.

- Cảm ơn cô.

Trác cười, không khách khí tay đưa ra nhận lấy, vật phẩm đưa một bên nên không cần chọn giao dịch.

- À! Nếu không phiền chúng ta kết bạn luôn được chứ.

Nói, Trác đưa yêu cầu kết bạn với Ánh Dương.

Thấy nàng chấp nhận, Trác không nói nhiều, lập tức sử dụng quyền trục.

Nhìn Trác biến mất, trong mắt Ánh Dương có chút cảm kích, nàng cũng đi ra chỗ khác xem có tìm được ai bỏ xác lạ không, ít nhất nàng chỉ có thể làm thế cho đến khi Trác quay lại.

Nhìn cái giếng giữa thôn, Trác quay về. Mở khung bạn bè, chọn tên Phá Hoại, Trác xin nói chuyện hẳn định mượn Phùng mấy trăm xu, hy vọng được.

- Có gì không Trác?

Giọng Phùng vang lên.

- Anh có thể cho em mượn ít xu được không?

Trác hỏi ngay.

- Nhiều không? Nếu nhiều thì anh phải hỏi mượn guild.

Phùng rất sáng khoái.

- Khoảng bốn trăm xu anh.

- Vậy được, anh chuyển qua cho chú ngay.

- Cảm ơn anh.

- Không cần cảm ơn, anh em cả mà, lúc trả nhớ thêm anh chút tiền lãi là được.

Phùng vui đùa.

- Lúc có em trả ngay.

Trác cười đáp.

Nhận được bốn trăm xu, đã đủ tiền mua nguyên liệu chế phù, bây giờ phải sửa vũ khí. Trác đi lại chỗ thợ rèn.

Thợ rèn là một người đàn ông trung niên, thân hình lực lưỡng, thân trần đang hi hục đục vũ khí.

- Có gì không?

Thấy Trác, thợ rèn hỏi.

- Phiền chú sửa giúp cái vũ khí này.

Trác đưa cây roi tới trước.

- Mày giống mặt ta đó hả!

Vừa xem cây roi đen của Trác, thợ rèn hằm mặt lại.

Trác khó hiểu, sửa vũ khí thì lại thợ rèn mà.

- Qua bên chỗ thợ mộc bên kia kìa, đây đục sửa vũ khí chứ không phải xây cất căn gỗ.

Thợ rèn nói, rồi không thèm để ý tới Trác. Một số tên người chơi bên cạnh cũng cười thầm trình gà của hắn.

Trác xoa đầu, hóa ra nhầm chỗ, vũ khí tự nhiên phải đến thợ mộc.

Thợ mộc là một gã thanh niên người đầy sẹo đang bào gỗ.

- Có gì không anh bạn?

- Nhờ anh sửa giúp tôi món này.

- Đợi một chút.

Cầm lấy cây roi đen, thợ mộc đi vào nhà.

Đi ra, trên tay gã cây roi đã trở lại bình thường.

- Không cần tiền đâu.

Đưa lại cây roi cho Trác, thợ mộc phát tay, đồ kém chất lượng sửa rất đơn giản.

- Cảm ơn anh.

Trác nói, thật may mắn.

"Thỏa mãn điều kiện ngẫu nhiên: Vũ khí hư hỏng được sửa chữa, bắt đầu thăng cấp."

Vừa cầm lấy cây roi, hệ thống liền thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thăng Cấp

- Sao anh?

Mai hỏi.

- Trác hỏi mượn bốn trăm xu, anh đã gửi qua.

Phùng đáp.

- Hội trưởng đã coi trọng Trác đến vậy sao không phá lệ cho cậu ấy vào nhóm tinh anh? Ở vòng ngoài đãi ngộ có phần không đúng với thực lực của Trác.

- Em cũng không biết ý hội trưởng thế nào, anh cứ mặc vậy đi, chỉ cần chú ý hỗ trợ thoág một số yêu cầu của anh Trác là được.

Mai lắc đầu đáp.

- Nghe em bảo là hội trưởng tự đưa Trác vào làm?

Phùng tò mò.

- Đúng vậy.

- Chẳng lẽ là cao thủ hội trưởng mời tới? Chắc không phải, làm gì có cao thủ nào nhận đãi ngộ thế này, hay có lẽ là cao thủ nhưng có gì đó với hội trưởng nên chấp nhận ỉn mình? Chắc, chắc có khi nào là bồ của hội trưởng không nhỉ?

Phùng vuốt cằm suy luận.

"Bốp"

- Ui!

- Anh mà nói bậy về hội trưởng là em không tha cho đâu đó, tin em mách hội trưởng không?

Mai trừng mắt.

- Đừng, đừng, anh không nói nữa.

Phùng xoa tay liên tục.

Không thể chờ lâu hơn, Trác xem ngay thuộc tính của cây roi.

Roi Trúc

Đăng cấp: Bình thường

Sát thương vật lý: +78

Sát thương pháp thuật: +64

Sức mạnh: +5

Tinh thần: +5

Đặc hiệu: Có 5% gây ra hôn mê.

Yêu cầu: Cấp 10

Ân: Vũ khí có khả năng thăng cấp ngẫu nhiên. (Sau khi thăng cấp toàn bộ thuộc tính thay đổi, có tỉ lệ nhỏ giữ lại tính ân)

Vũ khí chuyên dụng cho Thầy Đồ, một cây roi bình thường nhưng không thua gì một món vũ khí đẳng cấp cao nào.

- Ya!

Trác hô lớn, quá may mắn, chỉ cần nhìn qua thuộc tính là biết đỉnh trong đỉnh rồi, tăng sát thương vật lý lẫn pháp thuật không nói đã thế lại còn một dòng đặc hiệu. Nhìn qua số liệu có vẻ hơi thua thanh kiếm cấp mười lăm mà hắn đưa cho guild nhưng tổng thể đã rất tốt, nhất là dòng quan trọng nhất dòng ân không biến mất, quá đã.

Thấy sau gáy hơi nhột nhột, Trác liếc quanh. Vô vàn ánh mắt như nhìn một thằng không bình thường tập trung vào hắn, có vẻ hắn biểu hiện hơi quá thì phải.

- Hừ?

Trác sừng sộ. Lúc này cái đầu của hắn đã phát huy tác dụng, e sợ một thằng vừa điên vừa côn đồ, mọi người lơ đi không nhìn nữa.

Cười khoái trá, Trác rời đi.

Cầm trong tay sáu mươi tám phù lửa, năm mươi tám phù tránh lửa, Trác dùng hết ba trăm ba mươi xu, hắn chỉ còn một trăm xu. Cộng mấy tám phù còn lại, hắn có sáu mươi bốn tám phù lửa, năm mươi bảy tám phù tránh lửa, chín tám phù nén.

Không chần chừ, Trác hướng Đồng Cỏ Cao chạy nhanh đến.

"Cô ở chỗ nào?"

Tối nôi, Trác pm trên khung tổ đội cho Ánh Dương.

"Em ở tọa độ 52846.29469.41"

Ánh Dương pm lại.

Game không thiết trí bản đồ nhỏ nhưng vẫn để vị trí tọa độ để tiện cho đồng đội, bạn bè tìm nhau.

Nhập vào ô định vị, một đạo sương mù kéo nhẹ ra, Trác đi theo hướng sương mù.

Lát sau, Trác đã nhìn thấy Ánh Dương.

- Nãy giờ cô làm gì vậy?

Trác thấy cô nàng có chút vui vẻ liền hỏi thăm.

- Hi hi, em tìm thấy một chỗ nhiều quái lắm.

Ánh Dương nói.

- Cô thấy gì sao?

Trác chỉ vài hướng.

- Có, quái.

Ánh Dương không hiểu ý Trác.

- Nhiều không?

- Nhiều.

- Vậy cô còn đi tìm làm gì.

Trác dùng ánh mắt bó tay nhìn nàng.

- Không phải, ý em không phải như vậy.

Ánh Dương hơi dỗi.

- Em chưa nói xong. Em tìm thấy một chỗ có nhiều quái mà toàn quái tinh anh.

Ánh Dương đắc ý, ý nghĩa của nó nàng vẫn biết.

- Cô có guild sao?

Trác triệt để bó tay.

Ánh Dương lắc đầu.

- Cô và tôi cấp mấy?

Trác hỏi từ từ.

- Cấp mười.

- Chúng ta có mấy người?

Trác hỏi như dự trẻ nít vậy.

- Hai mà.

Ánh Dương rất phối hợp.

- Cô có thể đánh quái sao?

Ánh Dương lắc đầu.

Đập tay vào trán, Trác không biết nói gì, dẫn đến đây rồi mà còn chưa hiểu, ban đầu nhìn cũng có vẻ thông minh sao giờ khờ khờ thế.

Bất đắc dĩ, Trác định nói luôn nhưng vừa mở miệng đã bị Ánh Dương chen vào:

- Em biết anh muốn nói gì rồi, ý anh bảo chỉ với hai người chúng ta không thể đánh được chứ gì.

- A A A A A A A.

Trác hét lớn.

Ánh Dương giật mình.

- Cô muốn trêu ngươi tôi có phải không.

Trác tức không ra hơi.

- Hi hi, em đùa chút thôi.

Ánh dương không có chút nào sợ hãi mà ngược lại còn rất vui vẻ, hóa ra nãy giờ nàng giả vờ.

- Cô hiểu là được rồi, tìm mấy con quái riêng lẻ mà đánh, đánh đám không nổi đâu.

Biết cô nàng trêu mình, Trác chẳng muốn nói.

- Nhưng em vẫn chưa nói xong.

Ánh Dương nín kén.

- Làm xong nhiệm vụ rồi nói.

Trác phát tay, người đi trước.

Phía sau, Ánh Dương đi theo.

Vẫn áp dụng chiến thuật cũ, rón rén tiếp cận, roi lửa quất ngay, lần này vũ khí thăng cấp lực sát thương tăng cao, Trác càng dễ dàng xử lý từng con.

Ánh Dương nhìn Trác giết quái không nói lời nào, nàng thật không tin Du Ảnh mới chỉ cấp mười, lực sát thương quá cao, so với những người cấp mười làm còn cao hơn. Chưa kể độ linh hoạt cùng phương pháp đánh đầy kinh nghiệm, nàng lúc này đã nhận định Trác là một gã cao thủ ẩn mình, vì một lý do nào đó không thích biểu hiện ra ngoài, bởi trong những cao thủ hiện tại nàng không hề thấy Du Ảnh, hay vì hắn là một người cô đơn không người thân từ đó không thích tiếp xúc, chỉ biết tìm niềm vui trong game.

Nhìn cô nàng thần thờ lết lại bẻ sừng từng con bò, đầu thì nghĩ một nẻo tay thì bẻ một hướng, Trác lắc đầu. Nếu hắn biết suy nghĩ của Ánh Dương lúc này chắc hắn sẽ mắng to: "tôi còn người thân đây nhá, chưa kể bạn bè tôi cũng rất nhiều, đừng trù ẻo", tiếc rằng hắn không biết.

Vừa giết xong con bò thứ ba, Trác phát hiện khung kỹ năng của mình lóe sáng, hắn bật lên.

Trong đó chỉ có hai kỹ năng, lúc này kỹ năng quất roi đang phát sáng, Trác chỉ vào.

"Quất roi (cấp 1-2%): Sát thương 45~55, đánh ra ba roi liên tiếp, làm lạnh 4.5 giây, tiêu hao mười điểm mp."

Hóa ra kỹ năng thăng cấp, Trác vui mừng. Chỉ không biết sao thầy dạy không tăng chút phần trăm nào, tìm hiểu sau vậy.

Ba mươi lăm phút sau.

- Đủ rồi!

Ánh Dương cầm một cái sừng hô lên.

Trác thở ra một hơi, cuối cùng cũng xong. Nhìn đẳng cấp của mình lúc này, cấp mười một năm mười sáu phần trăm, cấp mười một cần mười lăm ngàn điểm kinh nghiệm, chỉ do tổ đội nên kinh nghiệm chia nửa không thì bây giờ hắn cũng cấp mười hai.

Đáng nhất là kỹ năng quất roi của hắn đã đạt cấp bốn, sát thương 80~90, làm lạnh chỉ còn ba giây.

Nhìn qua Ánh Dương cũng đạt cấp mười một, kỹ năng không biết có tăng chút cấp nào không nhưng thấy độ phòng thủ của hắn cũng cao lên một chút.

Có thêm năm điểm thuộc tính, Trác cộng ba điểm vào sức mạnh, hai điểm vào thể chất.

- Đủ rồi, em chưa nói xong về chỗ quái tình anh.

Ánh Dương nhớ đến.

- Rồi nói đi.

Trác cười khò, cô nàng nhớ dai thật, hắn tưởng quên rồi chứ.

- Ở đó em còn thấy một cái bảo rương.

Ánh Dương đắc ý.

- Bảo rương?

Trác thật sự bất ngờ.

- Sao? Anh có định đến đó không?

Ánh Dương vừa ý trước biểu hiện của Trác, nàng không muốn nói ra ngay là vì vậy.

"Bảo rương, quái tình anh." Trác đắn đo. Lại nhìn thuộc tính của mình lúc này, Trác làm ra quyết định:

- Liều ăn nhiều, đi!

Ánh Dương vỗ tay hoan nghênh, lập tức nàng đưa tọa độ cho Trác.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bảo Rương

"Ưc"

Nuốt một ngụm nước miếng, nhìn đám Sói Hai Đuôi chữ lam cấp mười tám lượn lờ trước mặt, Trác thấy mình quyết định hơi vội.

Núp sau tảng đá, đếm tổng cộng mười sáu con quái, gần cái rương màu xám tro có thêm một con Sói Ba Đuôi cấp hai mươi, con nào con nấy bị khoảng mét rưỡi, Trác hơi lạnh gáy.

Xem địa hình xung quanh chủ yếu là cỏ cao cùng mấy tảng đá lớn, chỉ thế.

- Anh nói là liều ăn nhiều đó nhá.

Ánh Dương ngồi núp cạnh Trác nhỏ giọng nói, âm thanh rõ ràng kèm theo chút đắc ý.

"Tình hình này không cần thận mà liều là chỉ có húp cháo chứ ăn gì." Trác ảo não, hẳn không đến mức nghĩ rằng có thể đủ sức đấu với mấy con quái này. Nhất là sói, tốc độ rất nhanh.

Nhìn qua Ánh Dương tay che miệng cười khẽ, ánh mắt Trác lóe lên, nàng cũng phải bỏ sức chứ.

Bỗng dưng thấy lạnh lạnh, Ánh Dương ngẩng đầu lên, một đôi mắt mờ ám nhìn nàng.

- Tôi có nhiệm vụ cực kỳ quan trọng giao cho cô.

Trác cười nham hiểm.

- Hiểu rồi chứ?

Trác hỏi Ánh Dương sau khi nói kế hoạch của mình.

Ánh Dương chớp đôi mắt nói:

- Em chưa hiểu!

"Tóc"

Trác gõ nhẹ lên đầu nàng.

- Đừng giả vờ.

Mối quan hệ giữa hai người hiện tại có thể gọi là quen thuộc, tuy chưa đến mức thân thiết nhưng cứ chi đã không còn quá câu nệ.

Ôm đầu, Ánh Dương bĩu môi nói:

- Anh chẳng ga lăng chút nào.

- Ga lăng đến cái răng cũng chẳng còn.

Trác nhe răng cười.

- Được rồi, đừng làm biểu lộ mất hứng thế, nếu mở rương thành công tôi chia cho cô sáu phần.

Trác tung một miếng bánh ngọt.

- Bảy mươi!

Ánh Dương chụp ngay, lại còn tăng thêm.

- Sáu mươi.

- Bảy lăm.

Ánh Dương mở to đôi mắt cầu khẩn.

- Năm mười.

Trác không để ý mà còn hạ xuống.

- Sáu mươi thì sáu mươi.

Ánh Dương mất hứng lờ mờ Trác, nhất là thấy vẻ mặt thờ ơ của hắn, nàng chỉ muốn xông lên cầu cho một phát. Nếu so sánh Ánh Dương ban nãy với Ánh Dương bây giờ quả thật rất khác nhau, nàng cũng có chút bất ngờ khi thấy chính mình có thể tự nhiên trước một người mới quen như vậy.

Ánh Dương lấy pháp trường ra, khề niệm:

"Tăng Kháng"

Hai đạo ánh sáng chiếu lên người của Ánh Dương và Trác.

Một thuộc tính bổ sung được thêm vào. "Tăng Kháng: tăng khả năng phòng thủ vật lý, giảm 25 điểm thương tổn nhận phải, thời gian duy trì 15 phút. "

So với ban đầu thì tăng được mười lăm điểm, chứng tỏ kỹ năng cũng có tăng cấp.

Ánh Dương cúi người di chuyển sang chỗ khác.

Nhiệm vụ của Ánh Dương rất đơn giản đó là làm mờ nhử. Nàng phải dụ mười sáu con sói cấp mười tám chạy đi, tạo điều kiện để Trác thêm dễ dàng tiếp cận cái rương.

Tại sao tại là nàng mà không phải Trác đi làm mờ nhử? Rất đơn giản, do tốc độ di chuyển. Tốc độ của Ánh Dương là mười bốn điểm trong khi Trác chỉ có mười ba. Mỗi người chơi ban đầu có mười điểm tốc độ, sau khi chọn chức nghiệp sẽ tùy chức nghiệp mà tăng lên. Như chức nghiệp Thầy Đồ tăng lên ba điểm là cao rồi, như chức nghiệp khác chỉ tăng một đến hai điểm, chức nghiệp Diệu Tiên của Ánh Dương chỉ tăng hai điểm, cộng thêm đôi giày có hai điểm tốc độ nữa là mười bốn, so với đôi giày trắng của hắn quả thật là đồ vứt đi.

Tuy chỉ hơn một điểm nhưng cũng đủ làm nên chênh lệch.

Nhìn đám sói di chuyển qua lại cực gần có thể thấy chúng hoạt động theo bầy, Trác tin tưởng Ánh Dương có thể một lần kéo cả lũ đi.

Tất nhiên chỉ kéo đi thôi chưa đủ, quan trọng nàng phải giữ được một khoảng thời gian tương đối để Trác hành động. Chưa kể phạm vi di chuyển của mấy con sói này không quá rộng, nếu kéo đi quá xa sẽ lập tức quay lại, đây là thiết trí cơ bản của quái không thể thay đổi, chỉ có đặc thù boss mới ngoại lệ.

Với vài tảng đá lớn nằm xung quanh nếu biết tận dụng tốt Ánh Dương có thể làm được, Trác cũng nhắc nhở nàng về vấn đề này, hắn chỉ cho nàng cách vừa núp vừa đánh, tuy lực sát thương rất yếu nhưng Diệu Tiên có thể công kích từ xa, đầu tiên Ánh Dương phải khiêu khích đám sói, sau đó nhanh chóng núp, ngay lúc đám sói định quay về nàng nhẹ nhàng công kích hấp dẫn thù hận rồi căn chuẩn thời điểm chạy sang tảng đá khác, cứ thế lặp lại. Việc này không đơn giản, nó đòi hỏi khả năng nắm bắt cùng tính toán khá cao. Lúc nói thấy nàng cũng gật gật tỏ vẻ chắc ăn, không biết ờ không, nếu không được đánh phải bỏ đi, chờ đến lúc cấp cao quay lại hoặc chấp nhận lỗ đem bán tọa độ.

Việc đối phó con sói cấp hai mươi còn lại là của Trác, ngay sau khi Ánh Dương thành công kéo đám sói vòng ngoài đi hắn sẽ lập tức xông lên.

Nhìn ra bên ngoài, hy vọng Ánh Dương làm được.

Di chuyển về phía đối diện, Ánh Dương nắm chặt cây trường, thở mạnh một hơi, "cố lên" nàng tự động viên bản thân.

Ánh Dương đứng bật dậy, hô lớn:

- Bọn sói đói!

Một quả cầu ánh sáng bắn ra từ cây trường bay trúng một con sói gần đó.

"Gào...Hú!"

Con sói bị trúng kêu lên. Mười lăm con sói còn lại quay đầu, mười sáu cặp mắt hung dữ chăm chăm vào nàng.

- A!

Không cần biết đã khiêu khích được chưa, Ánh Dương hét lớn bỏ chạy đến tảng đá gần nhất.

"Hú! Hú! Hú!"

Cứ như ăn phải thuốc kích thích, mười sáu con sói hú lên đuổi theo.

"Tốt lắm!" Trác có chút vui mừng, hấn liền nhảy ra khỏi tảng đá, chạy hết tốc độ đến chỗ con Sói Ba Đuôi cấp hai mươi, tay vung hai tấm phủ, cây roi lửa hình thành.

Đối mặt với quái tinh anh cấp hai mươi, cơ hội sống sót của Trác gần như bằng không, có chăng là chết sớm hay muộn mà thôi, không có gì có thể tận dụng Trác chỉ có thể liều mạng. Nếu may mắn, sống sót và có được bảo rương, nếu không còn phải nói sao? tất nhiên là về thành gặt lúa.

"Gừ"

Phát hiện có người tới gần, đang nằm con sói liền đứng lên, cặp răng nanh nhe ra dữ tợn.

-143

Trác vừa tới gần, con sói lập tức tấn công, tốc độ của Trác không thể so được, móng vuốt con sói đánh trượt qua hấn lập tức mất hơn nửa máu, đó đã trừ đi hai mươi lăm điểm nhờ thuộc tính tăng kháng, hp hiện tại của hấn là hai trăm hai mươi. Chỉ đánh trượt mà máu mất như vậy, nếu trúng trực tiếp một chiêu là đủ kết liễu cái mạng này.

Đã cảm sẵn bình máu trên tay, Trác uống ngay, hấn hồi lại một trăm máu.

-121

"Quát roi!"

-67

-78

-64

Con sói tiếp tục đánh tới, Trác nghiêng người né, vẫn trượt qua, hấn đồng thời xuất chiêu. Vì đẳng cấp chênh lệch cùng khả năng phòng thủ của con sói mà thương tổn Trác đánh ra giảm hơn một nửa so với bình thường.

Thanh hp của con sói hiện lên "4799".

Lấy đà cực nhanh, Trác lao tới ngay sau con sói.

"Thầy dạy!"

-34

Con sói cứng lại, Trác đánh một roi rồi chạy ngay đến tảng đá gần bảo rương.

Hấn chỉ có ba giây từ khi xuất chiêu, mất một giây đánh, còn hai giây chạy. Tiếp tục lấy ra lọ máu, mỗi một lần dùng cách nhau ba giây, vừa rồi hấn chỉ còn năm mươi sáu điểm hp, quá nguy hiểm.

Hồi lại một trăm máu, Trác cũng chạy kịp đến tảng đá.

"Gừ!"

Con sói quay người xông đến, tốc độ thật sự rất nhanh.

Lấy tảng đá làm chuẩn, Trác bấm tay quay một trăm tám mươi độ, chính xác né được một kích.

"Quát roi!"

-66

-65

-69

"Xoẹt"

-144

Vừa tấn công Trác lại ăn phải một vuốt, một trăm năm sáu điểm hp vừa tăng chỉ còn mười hai điểm.

Ánh mắt Trác bây giờ hết sức tập trung, dậm chân nhảy lên, Trác quay vòng trên tảng đá, một lọ hp tiếp tục dùng.

-111

Con sói cũng nhanh chóng chạy quanh, Trác nhảy vẫn hơi chậm. Hắn chỉ còn một máu.

- Quất roi!

Trác hét lớn.

-66

-77

-55

"Hôn mê"

Ngay sau điểm thương tổn, hai chữ xám bay lên. Năm phần trăm hôn mê, dòng đặc hiệu của cây roi ngay lúc này đã phát huy tác dụng.

Trác vui mừng, nhưng hắn không có thời gian chậm trễ, nhìn dòng thời gian, hắn chỉ có sáu giây sói hôn mê.

"Thầy dạy!"

Thời gian dừng lại, Trác có thêm ba giây.

Cái rương ngay bên cạnh, Trác chạy đến ngay, mất một giây.

Tay muốn mở rương, một thanh tiến độ hiện lên, phần trăm bắt đầu chạy, thời gian lại giảm một giây.

"1%.....8%.....17%.....25%....."

Qua hai giây, hắn chỉ còn năm giây.

".....46%.....58%.....68%....."

Thêm một giây.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Về Thôn

".....76%.....85%.....89%....."

Chỉ còn ba giây, Trác có chút khẩn trương, uống một bình máu khôi phục thêm một trăm điểm hp, sau khi mở được rương tranh thủ lúc thời gian hôn mê vẫn còn hắn phải chạy ngay, nhưng nhìn thanh tiến độ càng về sau càng chậm Trác sợ không kịp.

".....93%.....95%.....99%.....100%"

"Bảo rương được mở."

Không quan tâm đến hệ thống thông báo, cũng không nhìn xem trong rương có gì, ngay khi nắp rương bật mở Trác quơ tay vơ hết rồi bật người chạy đi.

Con sói vẫn chưa tỉnh, Trác thậm chí cảm thấy may mắn, hắn lựa chọn những chỗ đá lớn chạy tới, chỉ cần che dấu tốt hắn sẽ thoát.

"Gừ! Hú ú ú ú!"

Tỉnh lại, nhìn bảo rương bị mở, con sói tru lên giận dữ, nhích nhích cái mũi, con sói nhắm hướng Trác vừa đi.

Nằm sấp dưới bãi cỏ, ngay góc lõm vào một tảng đá, Trác uống thêm một bình máu, hp của hắn tạm thời khôi phục đến hai trăm điểm.

"Cuối cùng cũng làm được." Trác có chút nhẹ nhõm. Trên khung trò chuyện nhóm, Ánh Dương nhắn: "Em về thôn rồi." Chỉ đơn giản một câu, không hỏi xem Trác có mở được rương hay không, rõ ràng nàng vẫn có chút tin tưởng vào hắn.

Thầm gật đầu, Ánh Dương làm rất tốt, ít nhất về mặt kỹ thuật cũng rất khá, nếu không Trác cũng chịu không làm gì được.

"Chết tiệt!" Trác vỗ lên đầu mình một cái, hắn quên mua một thứ cực kỳ quan trọng quyền trục về thôn. Hắn cách vị trí bảo rương không quá xa, đám sói cũng sắp quay lại, bên ngoài con sói mạnh nhất đang tìm hắn, thoát kiểu nào đây.

Ngay khi Trác đang lo lắng tìm cách giải quyết, một cái mũi xám xanh xuyên qua lớp cỏ, một hàm răng nanh sắc nhọn kèm vài giọt nước dãi nhỏ giọt hiện lên trước mặt Trác. Một khuôn mặt sói vô cùng quen thuộc.

Trác giật mình, cười gượng tay:

- Yo, anh sói!

Không biết có nghe hiểu hay không, khoe miệng con sói khẽ nhếch, Trác như nghe được con sói nói: "mày xong rồi!"

Một phút sau, thôn Cây Liễu.

Thân ảnh Trác hiện ra. Còn tại sao chắc không cần phải nói, hắn được anh sói miễn phí đưa về thôn.

Người chơi sau khi chết sẽ được phục sinh tại nơi ghi nhớ, chỉ có mang trên mình đạo cụ đặc biệt hoặc có kỹ năng hồi sinh mới có thể sống lại tại chỗ. Ít nhất hệ thống còn bán ra một loại đạo cụ tại tạp hóa gọi là quyền trục nhớ, chỉ cần bỏ nó trong túi thì sau khi chết người chơi có thể dùng quyền trục này truyền tống lại vị trí ban đầu, tạo điều kiện cho người chơi tránh mỗi lần chết là mỗi lần chạy, điều kiện là lúc chết quyền trục phải có ở trong túi nếu không sẽ không được.

Khi chết, ngoài việc giảm kinh nghiệm, người chơi còn có nho nhỏ khả năng rớt đồ, có thể là đồ đang mặc hoặc đồ trong túi, cái này là hên xui. Nếu muốn đồ đang mặc không rớt thì đến chỗ thợ khóa khóa lại, tất nhiên sau khi khóa đồ không thể giao dịch hơn nữa tùy vào chất lượng món đồ mà trả tiền khóa, nên nếu là món không quá quan trọng chẳng ai khóa làm gì.

Nhìn hai mươi phần trăm kinh nghiệm ra đi, chưa kể gần tám mươi bình hp cũng bay ra năm chục bình, Trác tiếc gần chết, được cái không có thêm món nào rớt, may mắn trong xui xẻo.

Lại một chỗ tương đối vắng vẻ, Trác nhắn cho Ánh Dương tới, đồ lượm được hắn cũng đã xem qua, tuy chết một mạng nhưng đáng giá, mặc dù trong số này không có món nào hắn có thể dùng ngay.

- Anh Du Ảnh!

Thanh âm khá thanh thúy, từ xa Ánh Dương vừa thấy Trác đã kêu ngay.

Cảm giác được nhiều người nhìn mình Ánh Dương có chút xấu hổ, nàng tại sao lại hô to như vậy, bình thường có thể đâu.

Trác cũng bất đắc dĩ, cô nàng bị gì ấy nhỉ vừa thấy mình đã vui vẻ đến thế không phải là thích hắn rồi đấy chứ, chắc chắn. Trác xoa đầu nghĩ theo hướng tích cực.

- Ai! Xong đời cô gái này rồi.

Vài người nhìn cô gái chạy vào chỗ vắng hơi khuất, đã thế phía đó lại còn một gã trọc đầu nhìn khá hung dữ, không khỏi thờ dãi tiếc hận.

- Không phải hệ thống có chức năng bảo vệ kèm theo cho người chơi nữ hả? Lo gì bị...

Một người chưa quá hiểu nghi vấn.

- Ngụ nè!

Một gã khác vỗ đầu tên vừa hỏi.

- Chức năng là bị động, dùng hay không là tự quyết định, mày nhìn cô gái coi, chắc chắn, rõ ràng là tự nguyện, hệ thống quản cái cục kít!

Gã vừa giải thích vừa tiếc rẻ.

Không biết có nghe được hay không mà mặt Ánh Dương càng hồng, nàng cúi đầu xuống chạy như bị đuổi.

"Bịch!"

- A!

Không để ý, Ánh Dương va vào ngực Trác mất thế, rất may Trác kịp vươn tay đỡ lấy.

- Cô sao vậy?

Trác khó hiểu. Nhìn khuôn mặt Ánh Dương hồng hồng càng thêm đáng yêu, Trác cố nhìn kỹ hơn.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Trác, Ánh Dương càng thêm xấu hổ, Ánh Dương lúng túng không biết làm gì, chợt nàng nhớ đến lời mấy người ngoài kia vừa nói, vô thức nàng hô khẽ:

"Hệ thống!"

"Xác nhận hành vi của người chơi Du Ảnh có chút xúc phạm người chơi Ánh Dương, hệ thống cưỡng chế giam vào ngục ba mươi phút. Nếu còn tái phạm tùy vào mức độ sẽ bị giảm kinh nghiệm hoặc xóa nhân vật."

Trác nhận được một thông báo rồi biến mất tại chỗ.

"Người chơi Ánh Dương lưu ý chỉ sử dụng chức năng bảo vệ khi xác định bị quấy rối, nếu hệ thống kiểm tra không phải sẽ không áp dụng hình phạt."

Ánh Dương cũng nhận được một thông báo, nhìn Trác biến mất nàng mới kịp lấy lại tinh thần, hình như nàng vừa làm gì đó thì phải.

Vài người còn lưu lại bên ngoài phát hiện điều này thì tặc lưỡi, tên nghi vấn ban đầu giờ tay vỗ lên đầu gối vừa nãy, nói:

- Ngu nè! Tao đã bảo mà.

Thằng bị vỗ quay lại vỗ thằng vừa vỗ.

- Láo nè! Dám đánh ông mày.

Lập tức thằng kia sôi máu.

- Đánh tao à!

Hai thằng lập tức lao vào nhau, một trận solo phát sinh tại chỗ.

Chưa được vài giây, hai thằng liền bị vài NPC lính tuần bắt lại, tống vào ngục vì tội gây mất trật tự nơi công cộng.

Ba mươi phút sau.

- Ánh Dương!

Trác hùng hùng hổ hổ lao tới phía Ánh Dương.

- Em xin lỗi!

Ánh Dương không có chút nào sợ hãi mà còn vui vẻ nói.

Nhìn cái cách xin lỗi mà không phải xin lỗi của nàng, Trác cũng chẳng muốn nói, trong mắt Ánh Dương hần có thể thấy như khiêu khích "anh tới đây tới đây", rõ ràng có cái hệ thống vừa rồi nên nàng tự tin hẳn.

Nhưng hệ thống cũng có phần bất công, giả sử người chơi nam bị người chơi nữ xxx thì sao, lúc đó chẳng có ai bảo vệ.

Không đùa nữa, Ánh Dương lại gần Trác nói:

- Em xin lỗi!

Lần này nàng rất chân thành xin lỗi, dù sao vừa rồi nàng cũng quá vô ý.

Trác phát tay, hần không nhỏ mọn đến vậy.

- Trong rương có ba loại đồ vật, như đã hứa cho cô chọn sáu phần.

Trác vào đề.

- Anh có thể giữ hết, em không cần cũng được!

Bỗng Ánh Dương lắc đầu.

- Cô không phải áy náy chuyện vừa rồi, đồ cô cứ lấy.

Trác khó hiểu.

- Không phải thế, vừa rồi lúc dẫn quái em vô tình phát hiện một cái hộp gỗ, trong đó có một chiếc nhẫn nên mấy món trong bảo rương anh lấy hết cũng được.

Ánh Dương thành thật nói lý do, hơn nữa qua thanh trạng thái đồng đội nàng biết đề mở được rương Trác cũng chết một lần, có đồ rồi nàng cũng không phải không biết xấu hổ mà lấy thêm nữa.

Nghe vậy, Trác hơi hiếu kỳ:

- Nhẫn? Cô cho tôi xem được không?

Ánh Dương gạt đầu, một chiếc nhẫn hiện lên trên tay nàng. Cầm đưa cho Trác, có thể thấy Ánh Dương rất tin tưởng hắn.

Đó là một chiếc nhẫn phát sáng màu vàng chanh.

"Huy Hoàng

Đăng cấp: Hoàn hảo.

Giá trị hp: +500

Giá trị mp: +500

Nhanh nhẹn: +40

Đặc hiệu: Mỗi giây hồi 15 điểm mp.

Đặc hiệu: Toàn bộ kỹ năng giảm 15% thời gian làm lạnh.

Đặc hiệu: toàn bộ kháng tính tăng 10%.

Khảm (dùng thủy tinh đồ khảm vào sẽ kích hoạt thuộc tính ngẫu nhiên)

Yêu cầu: Cấp 30.

Chiếc nhẫn được gia trì bởi pháp thuật, toàn thân tràn đầy lực lượng, bất kỳ ai cũng muốn có."

Trác hết hồn, hoàn hảo, là hoàn hảo. Thuộc tính vừa nhìn đã mê, lại còn không hạn định chức nghiệp, ngay giai đoạn đầu của trò chơi mà đã xuất hiện một món trang bị cấp này, nếu để lộ tin tức không biết khiến bao nhiêu người xúc động. Ánh Dương quả thật quá may mắn rồi.

Không chút quyến luyến, Trác đưa lại chiếc nhẫn cho Ánh Dương, hắn làm người luôn có nguyên tắc, đồ không phải thực sự của mình hắn cũng chẳng muốn.

Nhận lại chiếc nhẫn Ánh Dương vui vẻ, nàng cũng rất khâm phục độ may mắn của mình.

Tặng hắng một tiếng, Trác hỏi:

- Cô chắc chắn không cần đồ trong bảo rương chứ?

Trong mắt Trác có chút lóe lên.

- Vâng!

Ánh Dương không suy nghĩ khẳng định.

- Cô đừng hối hận!

Trác cười vui vẻ nói, ba loại đồ vật hiện lên trên tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Giá Trị

Một quyển sách kỹ năng, một tấm bản đồ và một viên ngọc màu lục.

Vừa lướt qua Ánh Dương cũng không có biểu hiện gì nhưng khi nhìn tên quyển sách kỹ năng, nàng lập tức bị hấp dẫn.

Tuy vậy vừa rồi Ánh Dương đã nói chắc chắn không cần bất cứ thứ gì, khuôn mặt hơi hồng, Ánh Dương cúi mặt xuống, môi mấp máy muốn nói cái gì đó.

Viên ngọc cùng tấm bản đồ biến mất, chỉ để lại quyển sách kỹ năng, Trác phe phẩy:

- May cô bảo không cần, thứ này vừa dễ bán lại vừa được giá.

Ánh Dương cũng có chút gấp rồi, việc tìm được một quyển sách kỹ năng không phải dễ dàng, bởi quái bình thường rất ít khi rơi đồ nên trừ phi may mắn còn không muốn có được kỹ năng chỉ có ba cách.

Cách một là đơn giản nhất, săn quái tinh anh trở lên, chưa nói đến việc tìm thấy tọa độ có quái tinh anh, để đánh chết chúng cũng tốn kha khá sức mà chưa chắc đã rơi được thứ mình cần.

Cách thứ hai thì cần điểm thành tựu, điểm thành tựu có được nhờ hoàn thành một số nhiệm vụ hoặc tham gia các sự kiện gì đó, sau khi đủ điểm thì đến chỗ npc chức nghiệp để đổi hoặc các npc có kỹ năng. Nhưng so sánh với việc đánh quái tinh anh thì vẫn dễ hơn là gom điểm thành tựu, bởi đa phần nhiệm vụ có điểm thành tựu đều rất khó, chỉ thể.

Cách cuối cùng thì hên xui, đó là nhận được nhiệm vụ có ban thưởng kỹ năng.

Đối với Ánh Dương bây giờ thì cách nào cũng khó cả, nhất là với chức nghiệp Diệu Tiên của nàng mà không có được một kỹ năng đáng giá thì thật sự bị ai, đánh quái thì đánh không nổi, xin pt thì chẳng ai thèm, trừ khi nàng gia nhập một cái guild nào đó thì may ra. Quan trọng nàng có muốn hay không.

Kiểm tra trong túi ngoài chiếc nhẫn đáng giá nhất, Ánh Dương chỉ có gần trăm xu, tiền vừa bán tài liệu. "Hay đem chiếc nhẫn đổi?" Ánh Dương suy nghĩ, nàng cũng rất băn khoăn.

Nhìn về bối rối của cô nàng, Trác thấy hơi buồn cười, không biết đang nghĩ cái gì.

- Thôi được rồi, tôi đùa chút thôi, cô cầm lấy.

Trác đưa quyển sách kỹ năng cho Ánh Dương.

Ánh Dương bất ngờ, nàng cũng quyết định.

- Vậy...anh đổi với chiếc nhẫn này đi.

Ánh Dương cầm chiếc nhẫn Huy Hoàng nói.

Trác lắc đầu, giá trị của chiếc nhẫn hơn xa giá trị quyển sách kỹ năng, nhưng hắn đưa nàng không phải vì chiếc nhẫn.

- Cô cầm đi, dù sao chiếc bảo rương cũng là cô tìm ra, hơn nữa nhờ cô tôi mới mở được nó, chỉ đưa cô một thứ tôi cũng có lời rồi.

Biết Trác không muốn, cầm lấy quyển sách kỹ năng, Ánh Dương lí nhí nói:

- Cảm ơn anh.

"Sách kỹ năng 'Sức sống' (Diệu Tiên)."

Ánh Dương chọn học tập ngay, quyển sách lóe sáng rồi biến mất.

"Sức sống (cấp 0): mỗi giây hồi phục 10 điểm hp, duy trì năm giây, làm lạnh bốn mươi giây, tiêu hao 15 điểm mp. Tác dụng lên đồng đội trong phạm vi ba mét. (HP hồi phục tỉ lệ với tinh thần)"

Nhìn chi tiết kỹ năng Ánh Dương vui vẻ, cuối cùng nàng cũng học được một kỹ năng hồi phục, chưa kể kỹ năng này còn tác dụng cho đồng đội trên diện rộng, tuy khoảng cách cùng điểm hồi phục hơi ít nhưng tổng thể tốt hơn rất nhiều so với kỹ năng chỉ hồi phục một người một lần.

Nghe Ánh Dương miêu tả kỹ năng, Trác cũng trầm gật đầu, xét theo thuộc tính thì càng lên cao kỹ năng này sẽ càng có giá trị.

Trác xem lại tấm bản đồ cùng viên ngọc.

"Bản đồ 'Lòng đất' (cấp mười lăm): một nơi chưa từng có dấu chân người, rất nhiều quái vật đang cư trú, có dấu hiệu của một con yêu thú sinh sống (Cần dùng la bàn để đi tới)"

"Ngọc Tinh: một viên ngọc cực kỳ có giá trị."

Ngoài viên ngọc không có hiệu dụng gì, chỉ riêng tấm bản đồ Trác thấy công sức của hắn không hề lãng phí.

Nếu công hiến tấm bản đồ cho guild Trác tin chắc hắn sẽ có một khoản thưởng rất lớn, bởi khác với quái ở bản đồ bình thường, quái ở những bản đồ ản có kinh nghiệm cao hơn ít nhất gấp mười, trong khi thuộc tính của chúng không chênh lệch gì nhiều. Giá trị của nó không cần phải bàn nhiều.

Nhưng Trác không làm vậy, hắn không ngu tới mức cho đi một nơi luyện cấp tuyệt đến thế, bởi một tấm bản đồ chỉ có thể đưa nhiều nhất một đội ngũ tức sáu người vào mà thôi, cấp hắn còn chưa luyện nữa là cho người khác.

Nhìn qua Ánh Dương, nàng vừa học được kỹ năng sức sống nên một chỗ cho nàng, một chỗ cho Bắc vì đã hứa, nếu Phùng đi được thì để một chỗ, còn hai chỗ Trác định cấp bán lại trong guild, cái này có gì làm xong tất cả nhiệm vụ rồi tính sau.

Còn Ánh Dương được Trác đề nghị tất nhiên không từ chối, một cơ hội thăng cấp mười mui.

Sau đó Trác giải tán tổ đội, hắn còn nhiệm vụ, Ánh Dương cũng có, tạm thời chia tay tại đây, đến khi Trác nhắn thì Ánh Dương sẽ qua.

Xoay xoay viên ngọc, Trác nhìn đi nhìn lại nhiều lần vẫn không thấy có gì đặc biệt. Nếu vậy tại sao có thể ở trong bảo rương được chứ.

Đi tới tiệm tạp hóa, để tránh quên như lúc này, Trác tới mua ngay vài quyển trục vẽ thôn. Chỉ năm xu một quyển, không quá đắt, tiện tay hắn mua luôn một quyển trục nhớ cũng năm xu.

Tiền không còn bao nhiêu, cứ thế này không ổn.

Bước ra khỏi tiệm tạp hóa, Trác hơi vuốt đầu, tốc độ tiêu tiền của hắn quá nhanh, trong khi đầu vào lại không có. Nếu học được mấy nghề phụ bình thường thì vừa giết quái vừa thu thập tài liệu ít nhất Trác cũng vót vát lại một chút, hay như học thợ rèn, thợ may,... còn có thể tạo sản phẩm bán, may mắn được một món tốt là dư ăn. Còn mấy nghề của hắn thì chẳng được gì cả, ăn may thu khá đấy nhưng tốn thời gian, chế phù bán? Hắn xài còn chưa đủ nữa là bán.

Vừa đi vừa nghĩ, Trác bỗng nhìn thấy một tiệm trang sức.

"Đứng rồi, viên ngọc!" Trác thầm hô. Nếu như không có tác dụng sao hắn không thử bán cho tiệm trang sức cơ chứ. Tạm thời khoan nghĩ cách kiếm tiền, Trác tiến vào tiệm.

Đây cũng là một điểm đặc sắc của game, chỉ cần có đồ, không kể có tác dụng hay không, miễn phù hợp yêu cầu, cái gì cũng bán được cho NPC.

Giá cả cũng không hề lỗ, xem như một cách mà nhà phát triển bù đắp việc quái bình thường rất ít rơi đồ, tạo điều kiện giúp người chơi có vốn.

Nấn nấn viên ngọc, Trác hi vọng được giá.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thợ Săn

Chưa đầy hai phút Trác đi ra từ tiệm trang sức, cặp chân mày hơi cong, cả người tràn đầy vui vẻ.

Viên ngọc quả thật rất đáng giá, hắn vừa cầm viên ngọc tới chưa kịp lên tiếng gã chủ tiệm trông thấy lao tới giắt ngay, quăng cho hắn một túi tiền rồi đuổi ra, cả quá trình hắn không kịp làm gì, Trác thậm chí còn nghĩ có phải hắn đi nhầm vào ổ thổ phỉ, may mắn túi tiền không phải là giả.

Hơn thế, sau khi biết số tiền trong túi Trác phải cố gắng lắm mới không hô lên, mười vàng, viên ngọc bán được mười vàng.

Vừa mới lo nghĩ cách kiếm tiền, quay qua quay lại có mười vàng, chắc, nếu có thể kiếm vài chục viên như vậy thì dư xài, Trác xoa cằm.

Rút ngay năm trăm xu gửi lại Phùng, rồi đi về phía tiệm thuốc, Trác mua tài liệu chế hai mươi tám phù lửa, hai mươi bảy tám phù tránh lửa, mặc dù bước kế tiếp của nhiệm vụ là hái thực vật, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Số phù hiện tại của Trác là ba mươi chín tấm phù lửa, ba mươi chín tấm phù tránh lửa, chín tấm phù nén.

Xem cẩn thận nhiệm vụ, Trác trước tiên đi đến nơi tập trung của thợ săn trong thôn. Một lúc sau, tay cầm một mảnh giấy, Trác ra khỏi đó.

Đi ra khỏi thôn một hướng khác, Trác rất nhanh đến bản đồ khác. Chạy mười phút, Trác tiến nhập Rừng Âm, một bản đồ quái cấp mười lăm.

Nhìn trước mặt phiêu phiêu từng tầng sương mù xám mờ, lượng cây cối cao vút rậm rạp che hết ánh mặt trời khiến khu rừng càng thêm âm u thiếu sinh khí, có lẽ vì vậy mà nó được gọi là Rừng Âm.

Cũng vì đặc điểm này mà quái ở đây đa phần là bò sát.

Trác nhìn quanh thấy vài đội ngũ đang luyện cấp, tuy không đông, chừng bảy tám đội nhưng phân bố rất đều, đa số chức nghiệp đủ cả, trang bị trên người tương đối, hiệu suất giết quái rất nhanh, hơn nữa thành viên của mỗi đội ngũ đều khá gần nhau, đôi lúc còn qua lại hỗ trợ, nếu Trác không nhầm đây hẳn là một guild.

Thấy Trác xuất hiện, có vài người chú ý nhưng rất nhanh liền bỏ qua, bản đồ quái người đến là bình thường, tuy Trác chỉ đi một mình nhưng không phải họ chưa từng gặp người chơi lẻ, nếu nghĩ đủ sức thì đi mấy mình chả được.

Nhưng không phải tất cả đều bỏ qua Trác, một gã mặt mũi khôi ngô, chân mày hơi dày có vẻ như là đội trưởng của mấy đội ngũ này vẫn chú ý đến hắn, tên nhân vật của gã là Đoạt Mệnh.

- Biết hắn là chức nghiệp gì không?

Đoạt Mệnh hỏi một người bên cạnh.

- Không nhận ra.

Gior bàn tay được bọc bởi một chiếc găng kim loại, không khó nhận ra chức nghiệp của Đoạt Mệnh là Bạo Quyền, chỉ vào một người chơi Thích Khách bên cạnh, Đoạt Mệnh nói:

- Cậu đi theo hắn, cẩn thận đừng để hắn nhận ra.

- Rõ rồi hội trưởng.

Gã thích khách đáp, bắt đầu chạy về hướng Trác vừa đi.

- Có chuyện gì sao anh?

Lost, người Đoạt Mệnh vừa hỏi, nói.

Đoạt Mệnh nói:

- Em có nghĩ có khi người này là chức nghiệp ẩn không?

Lost gật đầu.

- Một người chơi chức nghiệp ẩn đi một mình vào đây theo em thì làm gì?

Đoạt Mệnh hỏi như không hỏi.

- Luyện cấp!

Lost trả lời.

- Anh cũng nghĩ vậy, nhưng nếu không luyện cấp thì còn làm gì?

Lost suy nghĩ một hồi, đáp:

- Làm nhiệm vụ.

Đoạt Mệnh gật đầu.

Lost khó hiểu.

- Vậy anh cử Ka đi làm gì? Nếu hắn làm nhiệm vụ thì đâu liên quan tới chúng ta.

- Anh chỉ tò mò muốn biết hắn làm nhiệm vụ gì, dù sao cũng là chức nghiệp ẩn.

Đoạt Mệnh cười cười.

Lost gật đầu ý đã hiểu, hắn không hỏi nữa quay sang tiếp tục giết quái.

Đó cũng chưa hẳn là toàn bộ suy nghĩ của Đoạt Mệnh, một gã chơi chức nghiệp ẩn đi một mình, không nghi ngờ gì có rất lớn khả năng người này chưa vào guild, nếu thật như vậy đây là cơ hội cho Đoạt Mệnh.

Chức nghiệp ẩn, biết bao nhiêu người muốn, rất tiếc thứ này quá cần may mắn.

Đến cấp ba mươi người chơi mới được phép tạo guild, nên hiện tại chưa có guild nào chính thức được lập, nhưng đến khi guild nở ra trận chiến giữa các guild cũng sẽ bắt đầu, không bởi vì tranh giành thứ hạng mà còn vì tài nguyên.

Có chức nghiệp ẩn lúc đó như có thêm một tay cường lực vậy, dù chưa chắc người chơi có chức nghiệp ẩn đều là cao thủ. Nhưng để đóng vai trò quyết định vẫn làm tốt. Ngay cả giới thiệu trên trang chủ game còn nói rõ tính đột biến của chức nghiệp ẩn nữa là.

Vậy nên suy nghĩ của Đoạt Mệnh là điều dễ hiểu.

Trác không biết hắn đã được một gã hội trưởng chú ý, hắn tiếp tục đi tới.

Vị trí cô Mạn Tiêu được ông già nhắc đến là ở bìa Rừng Âm, có nghĩa là ngay mé ngoài, rất mơ hồ.

Với khu rừng rộng thê này nếu chỉ ngơ ngác làm theo lời nhiệm vụ không biết đến bao giờ mới tìm đến bìa rừng có cô Mạn Tiêu. Chính vì nhận ra điểm này mà Trác đến chỗ đám thợ săn.

Muốn tìm gì trong rừng tất nhiên hỏi thợ săn là chắc chắn nhất. Rút ra tờ giấy Trác lấy chỗ đám thợ săn, trên đó là địa chỉ của một gã thợ săn vẫn còn ở Rừng Âm chưa về thôn, Trác mất mười xu mới có được.

Chọn sử dụng, tờ giấy biến mất, một đạo ánh sáng xuất hiện dẫn đường cho Trác, hắn ngay lập tức đi theo.

Chỉ ba phút, Trác đi đến một gò đất cao, tia nắng ít ỏi miễn cưỡng chiếu xuống được chỗ này.

Ngay tia nắng, một căn nhà tranh với bốn bức tường đất hiện ra càng thêm rõ ràng, Trác đã đến nơi cần đến.

"Vút"

Một mũi tên từ đằng sau Trác bay tới cắm thẳng lên bức tường.

Giật mình, Trác quay lại, hai tấm phù lập tức hiện ra trên tay.

- Ủa? Là người à!

Trên thân khoác tấm da thú, tay cầm cung, bên hông dắt hai con dao, khuôn mặt đầy râu, rõ ràng đây là người vừa bắn mũi tên.

Nhìn rõ người xuất hiện Trác cũng thờ nhẹ, bởi trên đầu người này có tên "Thợ săn A Tứ", chính là NPC hắn cần gặp.

- Anh làm tôi giật mình.

Cất phù, Trác rất tự nhiên nói.

A Tứ tiến lại gần, cười nói:

- Hà hà, xin lỗi, mất mũi tôi kèm nhèm quá, bình thường tôi bắn là phải trúng.

Trác chảy mồ hôi, vậy hóa ra vừa rồi gã nhắm hắn bắn thật đấy hả. May mắn may mắn, xém chết.

Rút mũi tên cắm trên cửa, A Tứ hỏi:

- Cậu đến đây có việc gì?

- Tôi từ thôn Cây Liễu tới.

Chưa vội nói rõ mục đích, Trác giới thiệu trước, hắn muốn đắp lên quan hệ với gã thợ săn cái đã.

Quả nhiên, vừa nghe Trác đến từ thôn Cây Liễu, khuôn mặt A Tứ dần ra, lại gần Trác vỗ vai hắn, cười nói:

- Nói sớm chứ!

Sớm? Vừa tới nói ngay rồi còn đòi sớm đến khi nào nữa, Trác cười khỏ, đầu óc gã thợ săn này cũng không nhanh cho lắm nhì.

Nói nhảm một chút cho quen thuộc, sau đó Trác mới vào đề:

- Có chuyện tôi muốn nhờ anh.

- Cần gì cứ nói.

A Tứ rất sáng khoái.

- Anh có thể dẫn tôi đến chỗ có cô Mạn Tiêu không?

- Có Mạn Tiêu? Nghe quen quen.

A Tứ gãi cằm.

- Nhớ rồi, nó ở gần đầm lầy ngoài bìa rừng!

A Tứ đánh tay một cái.

Trác lau mồ hôi, sốt vó với anh chàng này, tưởng phải một phen đi mò rồi chứ.

Chợt A Tứ như nhớ ra thêm cái gì, quay sang nói:

- Nếu cậu muốn đến đó phải chuẩn bị tinh thần.

- Có cái gì hả anh?

Trác hỏi.

A Tứ gật đầu đáp:

- Đầm lầy trước đám cỏ đó là nơi ở của một con trăn khá lớn, nên muốn đi qua cần phải giết con trăn đó mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trăn Năm Mang

Biết ngay mà, Trác ngã người nằm xuống, cảm nhận thoáng chút ám áp trong khu rừng âm u, lạnh lẽo này. Nếu nhiệm vụ chỉ là hái cỏ thì quá đơn giản đi, tuy rằng trước đó yêu cầu người chơi phải tìm được vị trí cỏ mọc, nhưng đó chưa phải điểm gây khó khăn, hóa ra con trăn này mới là mấu chốt.

Bật người dậy, vươn hai tay, Trác lên tiếng:

- Đi thôi anh.

- Chắc chắn chưa?

A Tứ hỏi xác định.

Trác hô:

- OK!

- OK!

Nghe có vẻ đầy khí thế, A Tứ hô lớn theo.

- OK là gì thế?

Rất nhanh, A Tứ đặt ra câu hỏi.

Ai, quên mất không phải NPC nào cũng biết tiếng Anh, Trác xoa đầu, chắc chỉ có mỗi lão đồ là khác biệt.

- Nó có nghĩa chấp nhận, đồng ý, giống như anh nói chữ được vậy thôi.

- Được?

A Tứ có vẻ hiểu.

- Được!

- OK!

Hô hai tiếng, A Tứ khoái trá cười lớn.

- Tôi thích từ này. OK!

Hô thêm một tiếng, A Tứ mới cảm thấy thỏa mãn.

- Gặp được cậu thật may mắn, Du Ảnh!

Có vẻ quan hệ giữa cả hai đã tiến thêm một bước, thái độ của A Tứ đối với Trác thân thiết hơn nhiều.

Kế tiếp, A Tứ dẫn Trác đi đến nơi có cô Mạn Tiêu, cũng là nơi ở của một con trăn.

- Tôi rồi.

Đi khoảng mười phút, vẫn chưa hoàn toàn ra khỏi rừng, mà ngược lại, càng đi sương mù có vẻ càng dày đặc hơn, chợt A Tứ dừng lại nói.

Trước mặt Trác, cây cối đã thưa hơn, một bãi đầm khá lớn với từng mảng sương mù xám từ đó tỏa ra. Thỉnh thoảng còn thấy bong bóng lớn bong bóng nhỏ nổi lên mặt đầm. Nhìn qua có vẻ giống đầm nước sôi hơn là đầm lầy.

Đưa tay lên phía trước, A Tứ nghiêm trọng nói:

- Con trăn sắp xuất hiện.

"Ào"

A Tứ vừa dứt lời, từ dưới đầm lầy một bóng đen dài hơn ba mét dựng thẳng lên, sương mù bỗng chốc tản ra. Trác có thể nhìn rõ con trăn này.

Quái chữ lam - tinh anh, cấp hai mươi, Trăn Năm Mươi.

"Bùm"

Ngã mạnh lên mặt đầm lầy, con trăn bắt đầu lượn quanh đầm.

Hình thể nó khá lớn, cái đầu chắc phải nửa mét, toàn thân dài ít nhất mười lăm mét. Trác nắm chặt cây roi, con quái này không dễ ăn, so với con sói tinh anh cấp hai mươi có vẻ còn khó chơi.

Nhưng khó chơi đến mấy Trác cũng phải chơi. Hít sâu một hơi, hần rút ra hai tấm phù. Biết thế lúc ở thôn Trác mua thêm mấy chục bình máu vừa, chứ dùng bình máu nhỏ tăng máu không kịp.

Bởi vì là đầm lầy nên Trác không thể đánh, chỉ có thể chờ con trăn lên bờ, nhưng biết đến khi nào, chưa kể khả năng chết khi đối mặt với nó rất cao, Trác chau mày, hần phải nghĩ cách.

Chợt A Tứ ngồi bên lúc này nói:

- Cậu định giết con trăn này thật hả?

Hơi ngạc nhiên thấy A Tứ chưa đi, bởi Trác chỉ nhờ A Tứ đưa đến chỗ có cỏ, xong xuôi A Tứ phải trở về mới đúng. Tạm bỏ qua, Trác đáp:

- Đúng vậy.

Nghe được Trác khẳng định, A Tứ hơi gãi bộ râu, nói:

- Con trăn này vô cùng lợi hại, để cậu đối mặt với nó rất nguy hiểm, tôi sẽ giúp cậu một tay.

"Háo cảm của A Tứ với bạn tăng lên, có chấp nhận sự giúp đỡ của A Tứ?"

Trác bất ngờ, A Tứ tự nguyện giúp đỡ hắn, còn hệ thống vừa nhắc nhở hảo cảm tăng lên, hóa ra đây là lý do mà A Tứ không rời đi.

Vô cùng vui mừng, có ngốc đến mấy cũng không bỏ qua cơ hội này, Trác chấp nhận ngay.

Lập tức tên hiển thị trên đầu A Tứ có sự thay đổi, một cấp bậc hiện ra "Thợ săn A Tứ (Cấp 20)."

Cả người run run, trứng mảnh, trứng mảnh, Trác lặp lại liên tục. Không ngờ chỉ tán nhảm vài câu mà hắn thu được một gã giúp đỡ cường đại, thật quá sung sướng.

Phía sau Trác không quá xa, một thân ảnh núp sau gốc cây, là gã thích khách Ka được Đoạt Mệnh cử đi theo Trác. Ka cẩn thận nhấn tin về cho Đoạt Mệnh.

"Em gặp một con quái tinh anh cấp hai mươi, có vẻ là quái nhiệm vụ của người này."

Bên kia, vừa nhận được tin nhắn, Đoạt Mệnh thật sự vừa kinh hãi vừa bất ngờ, một mình solo với quái tinh anh cấp hai mươi, thực lực người này đến đâu vậy chứ, nhất là khi game mở chưa được bao lâu, dù có cao thủ che dấu đi chăng nữa đẳng cấp quá lắm cũng chỉ mười bảy mà thôi. Mà mới được chừng đó cấp đi khác nào nộp mạng.

"Xác nhận người này chỉ có một mình?"

Đoạt Mệnh nhấn hỏi ngay, hắn không thể tin tưởng điều này.

"Bên cạnh có thêm một gã NPC."

Hắn là NPC hỗ trợ nhiệm vụ, nếu vậy còn hiểu được, chứ một mình solo quái tinh anh cấp hai mươi nghe quá dọa người.

"Cứ theo dõi tiếp."

Đoạt Mệnh dặn lại một câu, không có hành động gì. Bây giờ chưa phải thời cơ tiếp cận.

Bên này, giờ được A Tứ giúp đỡ, Trác dễ dàng định ra kế hoạch.

Bởi A Tứ chuyên dùng cung nên được sắp đặt bắn tỉa từ xa, còn Trác chịu trách nhiệm đánh bồi ở gần.

Qua hỏi thăm A Tứ, Trác biết thêm đặc tính của con trăn này, nó rất ít khi rời khỏi đầm nên không thể cho A Tứ bắn tên kéo thù hận dụ nó đi cho Trác chớp thời cơ nhảy qua hái cỏ, chỉ có thể đánh chết con trăn mà thôi. Tốc độ của con trăn không quá nhanh nhưng nếu ở trong phạm vi thân con trăn rướn tới thì cẩn thận chiếc đuôi của nó, quét rất nhanh. Đáng tiếc tầm bắn xa nhất của A Tứ vẫn nằm trong phạm vi này.

Nhưng vậy không phải không tốt, chỉ có nằm trong phạm vi tấn công của con trăn, A Tứ mới có thể khiến nó trườn lên bờ, dĩ nhiên nó không rời đầm hoàn toàn, lúc đó Trác mới có cơ hội tiếp cận, chứ con trăn cứ ru rú dưới đầm có nằm mơ Trác cũng không đánh được.

Phân công rõ ràng, cả hai chia ra, Trác hết sức nhẹ nhàng tiến gần cái đầm không để con trăn phát hiện, hơi chếch hướng A Tứ bắn tên, trườn sát mặt đất, chui vào một bụi cây sát đó. Cầm hai lá phù cùng cây roi sẵn sàng, Trác giờ tay, đó là ám hiệu bắt đầu.

"Vút"

Mũi tên bay tới, rất chuẩn xác cắm lên thân con trăn.

-467

"Tì"

"Phi!"

Bị mất máu, con trăn kêu lên một tiếng, cái đầu quay về phía A Tứ đang đứng, nó tức giận trườn lên. Thanh giá trị hp còn lại của con trăn cũng hiện ra "4533".

"Àm"

Phản đuôi con trăn quét tới, rất nhanh, nhưng A Tứ đã kịp di chuyển. Con trăn kéo thân lại nhanh không thua gì lúc quét.

"Quát roi!"

-45

-52

Con trăn vừa kéo về, Trác ngay lập tức đánh tới, dù đã gia tăng phù lửa tiếc rằng sát thương quá thấp chưa đủ thu lại thù hận cho A Tứ, con trăn cũng không thèm để ý đến Trác.

Đây là bước tiếp theo, luân phiên kéo thù hận. Đầu tiên cho A Tứ đánh trước, vì sát thương cao nhất nên thù hận con trăn sẽ dồn lên người A Tứ, lúc này Trác sẽ tận dụng cơ hội mà đánh. Đến khi nào thù hận bị Trác kéo lại thì A Tứ lại ra tay, cứ thế cứ thế.

Nhưng làm vậy đầy tính liều mạng, bởi sau khi bắn tên xong A Tứ không được rời đi quá phạm vi tấn công của con trăn, nếu quá phạm vi thù hận sẽ lập tức chuyển dồn lên người Trác và hắn sẽ chết không kịp ngáp. Còn lúc con trăn tấn công A Tứ, chỉ cần sảy chân một chút, A Tứ cũng đi đời.

Với tốc độ quất đuôi nhanh như vậy mà Trác không kịp kéo lại thù hận thì A Tứ sẽ không thể né mãi được cuối cùng chết là cái chắc.

"Àm"

Lần thứ ba quất đuôi, A Tứ có chút chật vật, hắn sắp không né kịp nữa rồi.

Trác cũng rất gấp, lực sát thương không đủ, chưa kể kỹ năng còn mất ba giây làm lạnh, không kịp.

Thân dưới con trăn kéo về, Trác giờ rơi lên, lần này mà không đủ thì A Tứ sẽ trúng đòn, kỹ năng làm lạnh vừa xong. Đang định hết sức vùng xuống bỗng Trác nhìn thấy phía trước thân con trăn có đạo khe hở.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hai Vs Một

Một khe hở hình lưỡi liềm lúc mở lúc đóng, vừa thấy Trác liền kinh ngạc, nó không khác gì hai cái mạng gần đầu con trăn.

Đang định tấn công, Trác lập tức dừng lại, suy nghĩ vận chuyển rất nhanh. Hắn không tấn công, chân đạp lên thân con trăn.

"Thầy dạy!"

Một khúc thân con trăn cứng lại, phần đuôi đang đà chuẩn bị quất qua liền giựt lại, không thể cử động.

"Xè....!"

Cảm giác thân mình dị biến, con trăn quay đầu lại vô cùng giật dữ hồng lên.

Nhắm tới khe mạng, Trác chạy nhanh trên thân con trăn.

Không thể tiếp tục không để ý, con trăn vờn đầu đón tới Trác.

"Quất roi!"

"Cường kích"

-125

-143

-114

Quả nhiên đó là vị trí yếu hại trên thân thể con trăn, tiếc rằng không phải điểm yếu nhất có thể gây nên trí mạng.

Được một kích, Trác không đại đứng lại, đầu con trăn cũng tấp tới, cái mồm mở lớn ra, hắn nhảy thẳng xuống.

-200

Nhưng vẫn hơi chậm chút ít, Trác ăn tròn hai trăm điểm thương tổn.

"Bịch"

Rớt xuống đất, Trác lăn nhanh vài vòng.

"Àm"

Do kéo được thù hận, đồng thời thầy dạy cũng hết giờ, chiếc đuôi con trăn lúc này nhắm tới Trác quất tới. Rất may hắn đã tính toán đến kịp lăn mình tránh được.

"Vút"

-521

Mũi tên của A Tứ bắn tới, kéo lại thù hận của con trăn, Trác tạm thoát.

Bật người lên, Trác lấy hai lá phù ra, thời gian của hai lá phù trước sắp hết, Trác khiến chúng ngưng luôn, thay mới.

HP hiện tại của con trăn là 3267.

Hồi lại một trăm máu, biết được khe mang là vị trí yếu hại, Trác nhắm vào đó. Theo như tên thì hắn là con trăn có năm mang, hai trên đầu, một giữa thân, còn hai chỗ chưa biết nằm đâu.

Khi thầy dạy chưa làm lạnh xong Trác không thể nhắm khe mang trên thân gần đầu tấn công được, hắn buộc phải chọn cái khác.

Có chút thời gian Trác kéo thù hận, A Tứ lấy lại tư thế, có thể tiếp tục né tránh trong chốc lát.

Thời gian không cho phép chậm trễ, Trác lướt nhanh toàn thân con trăn, do thân trăn cử động liên tục chưa kể khúc dưới dùng để tấn công A Tứ, Trác nhìn rất khó khăn.

- Hự!

A Tứ ăn một đuôi. Do không thiết lập mối quan hệ mà A Tứ đề xuất giúp đỡ, lúc này Trác mới nhìn được thanh hp của A Tứ, "461", dựa vào độ hụt thanh hp khi đây hắn đạt năm trăm điểm.

Hứng trọn cả đuôi nhưng chỉ mất ba mươi chín điểm hp, phòng ngự cường hơn Trác gấp mấy lần, cấp hai mươi đúng là cấp hai mươi.

Không dừng lại, con trăn tiếp tục tấn công A Tứ, bây giờ thì A Tứ không đủ tinh táo để né tránh. Từ bốn trăm mười một điểm hp giảm vài lần xuống còn ba trăm năm năm.

Thời gian dùng thuốc hồi máu đã làm lạnh xong, vẫn hết sức tập trung, Trác vừa hồi hp vừa chú ý quan sát, xuống dưới khe mang thứ ba khoảng ba mét, hắn phát hiện khe mang thứ tư.

Không cần phải leo lên thân con trăn, với chỗ này, Trác có thể trực tiếp đánh tới.

Tay trái bốc lửa, Trác dùng phù lửa. Áp sát, nhảy lên.

"Quất roi!"

-137

-153

-144

-17

Trác nhắm rất chính xác, không hề có chút chệch, kèm ba hàng sát thương trên trăm là một điểm nhỏ sát thương do tay trái đâm tới.

Chưa đủ kéo lại thù hận, con trăn vẫn tiếp tục tấn công A Tứ.

Lại nhảy lên, Trác không cần chờ kỹ năng làm lạnh.

-53

-52

Hai lần đánh vào đã đủ kéo lại thù hận. Do chỉ đánh bình thường Trác không thể dùng hai tay vừa roi vừa đâm được, tốc độ xuất chiêu không cho phép, chỉ sau khi dùng kỹ năng mới có thể tranh thủ.

"Thầy dạy!"

"Quát roi!"

-146

-142

-148

-13

-513

A Tứ và Trác phối hợp ăn ý hơn lúc nãy rất nhiều, tạm thời ổn định sau khi bị tấn công, A Tứ nhắm ngay lúc con trăn quay sang Trác bắn tới, con trăn chưa kịp tấn công Trác đã bị A Tứ kéo thù hận.

HP con trăn chỉ còn 1759.

Không tốn thời gian tìm khe mang thứ năm, Trác hoàn toàn tập trung vào khe mang thứ tư.

Giờ Trác tấn công đã có vẻ nhẹ nhàng hơn. Tiếp tục thế này rất nhanh con trăn sẽ chết.

Nhưng khi hp con trăn chỉ còn một ngàn điểm, dị biến xảy ra.

"Xè.....!"

Kêu lên một tiếng, mặc kệ thù hận bị A Tứ kéo, con trăn quay sang Trác.

Giật mình vì hành động bất ngờ của con trăn, Trác không đợi tấn công, hấn lùi lại ngay lập tức.

"Vút"

"Vút"

Phía ngoài, A Tứ bắn tới hai mũi tên.

Điều không tưởng đã xảy ra, thân hình uốn éo vài chỗ, con trăn dễ dàng né tránh. Rống lên, con trăn như hóa điên.

"Ăn trúng thuốc kích thích hả?" Trác bất ngờ.

Nhân lúc con trăn né tên, Trác đã chạy ra một khoảng, A Tứ nhận thấy cũng từ phía sau tiến tới gần Trác, nói:

- Chỉ còn hai mũi tên.

Tình thế có vẻ không ổn, con trăn sắp chết, không thể bỏ ngang được.

- Anh di chuyển ở sau tôi, thấy tôi ra hiệu lập tức bắn vào tôi.

Nhìn con trăn đưa mắt về phía mình, Trác dặn gấp một câu, tay đẩy A Tứ đi ngay.

"Xoẹt"

A Tứ vừa chạy đi, con trăn rất nhanh trườn tới, cái mồm mở lớn hướng vào Trác.

Mạng hiện tại rất quý, Trác không biết con trăn này là quái nhiệm vụ hay quái sẵn có, bởi nó không được nhắc tới trong yêu cầu nhiệm vụ, nếu là quái bình thường thì thôi, chết một lần Trác có thể quay lại đánh tiếp không sao cả bởi máu nó mất bao nhiêu sẽ còn đó, hồi rất chậm, nhưng lỡ là quái nhiệm vụ, Trác vừa chết con trăn sẽ đầy máu trở lại, chưa kể sự trợ giúp của A Tứ có biến mất hay không, Trác không dám thử.

Nhảy tránh sang trái, người lộn ngược một vòng lên, A Tứ đang ở phía sau, nếu chạy sang hướng khác A Tứ không thể chạy qua kịp.

Không thèm quay người, Trác chạy ngược.

Vồ hụt, con trăn tiếp tục trườn tới, tốc độ nhanh hơn Trác phải gần gấp đôi, cái mồm mở lớn, có vẻ nó muốn đớp Trác cho bằng được.

Không chút gấp gáp, đoán chừng khoảng cách cùng thời gian không sai biệt lắm, Trác đưa tay ra hiệu.

Ngay tức thì, A Tứ bắn một mũi tên tới, như có mắt sau lưng, mũi tên vừa tới gần, hắn liền ngã sấp xuống, thời gian căn rất chuẩn, mũi tên bay qua, bắn thẳng vào con trăn phía trước.

-431

Con trăn trúng tên hơi khựng lại, mũi tên cuối cùng của A Tứ cũng căn ngay lúc này bay tới.

-397

Lực sát thương không bằng ban đầu, có vẻ đầu con trăn cứng hơn vị trí khác khá nhiều. Vì vậy hai mũi tên vẫn chưa thể hoàn toàn giết chết nó.

"Xề...."

Phần nộ, con trăn quơ đuôi thẳng tới Trác.

Không chút lo lắng, Trác chờ chính là điều này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hoàn Thành

"Thầy dạy!"

Trác tính toán canh thời điểm rất chuẩn, chiếc đuôi trăn cách hắn chưa đầy mười centimet lập tức dừng lại. Gió theo sau ập tới.

"Hú hồn, vừa kịp." Trác chảy mồ hôi lạnh, chiếc đuôi quá nhanh, tuy hắn đã có chủ ý sẵn nhưng đến lúc làm mới thấy nguy hiểm thế nào.

Chỉ có ba giây, Trác không thừa thời gian. Hắn chạy nhanh đến cuối đuôi, phản bị Trác làm cứng lại không phải phần cuối.

Đuôi cứng lại, con trăn kêu lên một tiếng gằn dữ, đầu quay ngược, uốn cong vươn tới Trác.

"Đây rồi!"

Đầu con trăn lúc này cũng vươn tới.

Không phân tâm, hai lá phù mới đã thay, Trác xuất chiêu ngay.

"Quát roi!"

-87

-84

-1

"Rít"

Kêu tiếng cuối cùng, con trăn ngã xuống bất động.

+1600 exp

"Phù"

Toàn thân nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giết được con trăn.

Điểm kinh nghiệm khá cao, Trác tăng hơn mười phần trăm đạt bốn mươi bảy phần trăm, nếu không bị con sói giết mất hai mươi phần trăm là ngon rồi, Trác nghĩ lại mà tiếc.

Nhìn xung quanh không thấy roi món đồ nào, Trác hơi chán, đúng là quái nhiệm vụ, ngay cả chút an ủi cũng chẳng có.

Liếc lại chỗ cuối đuôi con trăn, ở đó có một khe mang, đây là lý do Trác nhắm vào chỗ này. Nói không quá để tâm đến khe mang thứ năm không có nghĩa là Trác bỏ qua. Hẳn không chủ quan, dù lúc đó có khe mang thứ tư đã đủ, Trác vẫn cẩn thận tìm xem khe mang thứ năm nằm đâu.

Với cấp độ của Trác bây giờ vượt cấp đánh quái tinh anh cấp hai mươi là chuyện viển vông, may mắn có sự trợ giúp của A Tứ, nếu không hẳn sẽ tạm thời bỏ qua cho đến khi đủ sức. Như vậy khi quyết định chiến đấu, chủ quan cho rằng được thêm NPC cấp hai mươi giúp đỡ có thể dễ dàng hoàn thành là ngu ngốc, bởi thực hiện nhiệm vụ là người chơi chứ không phải NPC, hệ thống sẽ không để cho chuyện đó xảy ra, từ đầu cho đến cuối, cả lúc con trăn bạo phát có thể hiểu.

Cả quá trình đều cần sự hợp tác ẩn ý giữa Trác và A Tứ, đến lúc con trăn bạo phát lại chuyển sang Trác làm chủ, A Tứ làm phụ, khi đó hệ thống buộc người chơi thể hiện năng lực. Không đủ sẽ thất bại, đủ thì chúc mừng, bạn đã thành công vượt qua.

Nếu Trác được trang bị tốt hơn, đẳng cấp cao hơn, có lẽ không khó khăn đến mức này. Vì vậy Trác buộc phải tận dụng mọi nhược điểm của con quái, cẩn thận suy tính mới có khả năng chiến thắng. Bởi khi con trăn nổi khùng, Trác không có cơ hội tiếp cận nó để tấn công, cách duy nhất là chờ con trăn tự đến gần hẳn. Kết quả cho thấy Trác không làm thừa.

Trác vẫy tay gọi A Tứ, thứ khó khăn nhất đã xử lý, bây giờ làm sao sang đầm lầy để hoàn thành nốt nhiệm vụ.

A Tứ tiến tới gần, được Trác đưa cho một lọ hp, hẳn không khách khí đưa lên miệng nốc, vừa rồi A Tứ thật không dễ dàng gì, hp chỉ còn một trăm bảy mươi sáu điểm, khác với người chơi, NPC mất máu càng nhiều sẽ càng suy yếu, nên A Tứ mất hơn sáu mươi phần trăm điểm hp đã rất uể oải, nhưng vẫn cố gắng hỗ trợ Trác, Trác vô cùng cảm ơn gã thợ săn cục mịch này.

Dùng liên tục bốn lọ hp không cần làm lạnh, khuôn mặt A Tứ hồng hào lên, khôi phục bình thường.

Lau mép, A Tứ nói:

- Khà! Quá đã. Không gì sung sướng hơn mất máu rồi hồi lại.

Trác cười bảo:

- Rất cảm ơn anh đã hỗ trợ...

Trác chưa nói xong, A Tứ cắt ngang:

- Không cần khách khí, bạn bè cần quái gì cảm ơn.

NPC tăng hào cảm đúng là đủ nghĩa khí, Trác thầm nghĩ, cũng phải bắt đầu tìm cách qua đầm.

Nhìn Trác, A Tứ có thể đoán được suy nghĩ của hắn, đầu óc có thiếu nhạy bén chút ít nhưng kinh nghiệm sống của A Tứ vẫn dư dả, A Tứ nói:

- Ngay giữa đầm lầy có một phần đất cứng đủ đi, để tôi chỉ cậu.

Nói xong, A Tứ đi lại gần đầm lầy, Trác đi theo sau.

Cách đó không quá xa, Ka núp sau gốc cây thất thần. Nhìn con quái tinh anh cấp hai mươi bị người này hạ gục, Ka thật không dám tin.

Kỹ thuật của người này quá cao, cái cách mà nhân vật nhảy lên, di chuyển rất linh hoạt, vị trí xuất chiêu chính xác đến khó tin. Ka với chức nghiệp thích khách lầy nhầy làm chủ so với người này cũng thấy ngại ngùng, cả hai cơ bản không cùng một cấp bậc.

Rồi lúc gã NPC kia bắn tên tới, rõ ràng không nhìn thấy vậy mà người này vẫn né được, ngay cả điểm yếu cuối đuôi được che dấu rất kỹ, chẳng ai ngờ phần dùng để tấn công của con trăn cũng chính là điểm yếu của nó nhưng người này vẫn nhìn ra, óc quan sát cùng khả năng tính toán thật đáng sợ. Chưa kể các kỹ năng của người này rất lạ, không giống với bất kỳ chức nghiệp nào, Ka chắc chắn người này là chức nghiệp ẩn.

Chức nghiệp ẩn, trình độ thì không cần phải nói, Ka thấy các cao thủ đứng đầu khác cũng chỉ thế này mà thôi.

Tỉnh táo lại, Ka nhắn tin cho Đoạt Mệnh, có lẽ đây là lý do hội trưởng bảo hắn đi theo người này.

Đọc tin nhắn Ka gửi, Đoạt Mệnh có chút mừng cũng có chút lo lắng. Mừng vì xác định rõ ràng người này là chức nghiệp ẩn, lo lắng vì người này còn là một cao thủ.

Hiện tại Đoạt Mệnh đã quyết định mời người này vào guild nhưng mời một cao thủ vào guild dễ vậy sao. Nếu điều kiện không đủ khiến người này động tâm thì có mơ mới mời được.

Đưa ra điều kiện gì đây, Đoạt Mệnh suy nghĩ.

Tốt nhất nên gặp mặt, Đoạt Mệnh quay sang Lost nói:

- Anh đi tới chỗ Ka, em cùng mọi người cứ tiếp tục luyện cấp.

Lost không nói gì gật đầu.

Tọa độ Ka đã gửi tới, Đoạt Mệnh nói xong đi ngay.

Theo sau A Tứ, Trác bước lên một dải đất cứng hiểm hoi đi qua đầm lầy.

Một vách núi sừng sững trước mặt, cơ hồ nhìn không thấy đỉnh, Trác nhìn lên hỏi:

- Bên kia vách núi là cái gì nhỉ?

A Tứ lắc đầu đáp:

- Không biết, chưa nghe nói có ai đi qua bên kia cả.

A Tứ chỉ tay vào bụi cỏ gần đó nói:

- Đây là cỏ Mạn Tiêu.

Trác không suy nghĩ viên vông nữa, tiếp tục nhiệm vụ, lại gần đám cỏ, hẩn cúi người bắt đầu ngắt.

- Xong!

Mất hơn một phút Trác ngắt đủ hai mươi lăm cọng cỏ. Quay sang A Tứ, Trác chào:

- Bây giờ tôi về thôn đây, hẹn gặp lại.

A Tứ nghe vậy bỗng vội vàng móc trong túi ra một tờ giấy đưa cho Trác, nói:

- Nhờ cậu đưa cái này cho thôn trưởng.

"Nhiệm vụ 'A Tứ gửi đồ', nhận hay không nhận."

Hơi bất ngờ, Trác chấp nhận.

A Tứ cười:

- Nhờ cậu đấy.

Chi tiết nhiệm vụ hiện lên.

"A Tứ gửi đồ: gửi cho thôn trưởng thư của A Tứ."

"Phần thưởng nhiệm vụ: chưa biết."

Phần thưởng chưa biết, bí ẩn à, Trác vui vẻ, vô tình nhận nhiệm vụ, lại là nhiệm vụ đơn giản thế này ai mà chả vui.

Lấy quyển trục hồi thành ra, Trác phát tay với A Tứ, ba giây sau Trác biến mất.

Bên kia đầm lầy, Đoạt Mệnh cùng Ka đang đứng.

Nhìn tới lớp sương mù, Đoạt Mệnh lên tiếng:

- Người này đi qua bên kia?

Ka gật đầu:

- Đúng vậy, hội trưởng.

Đang lúc Đoạt Mệnh muốn đi qua, A Tứ xuất hiện.

Ka vội nói:

- Đó là NPC đi cùng với người kia.

Đoạt Mệnh nhìn qua, ngoài gã NPC này không còn ai, hẩn lại gần, vội hỏi:

- Cái người đi cùng anh đâu rồi?

Hơi khó chịu với kiểu hỏi của Đoạt Mệnh, A Tứ hơi hốt trả lời:

- Về thôn rồi.

Đoạt Mệnh hỏi tiếp:

- Có biết là thôn nào không?

- Không biết.

Phải chỉ hấn đến sớm hơn một chút, Đoạt Mệnh tiếc hận.

Không để ý đến hai người này, A Tứ biến mất trong rừng.

- Giờ sao hội trường?

Ka hỏi.

Đoạt Mệnh lắc đầu đáp:

- Chỉ hi vọng có cơ hội gặp lại.

Nói rồi, cả hai quay về.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Loại Phù Thứ Tư

Trong hẻm, ông già vẫn còn ngồi đó, ánh mắt khép hờ.

- Sư phụ!

Trác về đến hô lên.

Không biết nhắm mắt là ngủ hay nhập định, ông già vừa nghe Trác gọi lập tức giật nảy mình, người ngửa ra, tay ôm ngực thở hồng hộc.

Trác cũng hoảng hồn, lão già làm sao thế này, hấn chạy lại gần, tay đưa ra định đỡ ông già, ông già ngăn hấn lại hỏn hển nói:

- Hộc...đừng chạm vào...lão...lão bị...bị...nghe...hộc...hộc....

Ặc, bị nghe? Đoạch, làm hấn tưởng đau tim, hạ huyết áp hay hen suyễn gì chứ.

Ông già khạc khạc vài tiếng, một cục thịt bay ra.

- Chậc, làm lão tưởng đi rồi chứ.

Ông già vỗ ngực nhẹ nhõm nói.

Trác bóp bóp cái trán, ăn mà cũng nhắm mắt, xếp bằng, hai tay để ngửa, phong cách quá phong cách.

Vươn tay lượm miếng thịt nát, ông già phui phui rồi cho vào miệng, vừa nhai vừa tám tặc:

- Quá vừa miệng.

Trác không còn gì để nói, hấn ngồi xuống, lấy trong túi hai mươi lăm cọng cỏ Mạn Tiêu cùng hai mươi lăm cái sừng của Bò Một Sừng đưa cho ông già nói:

- Con xong nhiệm vụ rồi sư phụ.

"Phụt!"

"Bách"

Mấy mảnh nhỏ thịt từ trong miệng ông già bắn thẳng lên đầu Trác, từng miếng từng miếng dính đầy nước bọt, chậm chậm trượt xuống mặt hắn.

Gân máu nổi lên, Trác cố nhịn.

- Không phải chứ, hoàn thành nhiệm vụ rồi?

Ông già bất ngờ, ánh mắt nhìn lên mấy miếng thịt tiệt gân chết, lần này lão không có ý định nuốt lại ăn tiếp, quá gớm rồi.

Trác nuốt mấy miếng thịt văng ra, chỉ vào đồng đồ nhiệm vụ nói:

- Đây sư phụ.

Nhìn đúng đủ những thứ mình bảo, ông già buột miệng:

- Biết vậy bảo nó đánh mấy con cấp cao hơn cho rồi.

Phát giác mình nói sai cái gì, ông già ngẩng đầu lên, một đôi mắt trừng trừng nhìn lão.

Hăm hại, cái này là trắng trợn hăm hại, mục đích căn bản của lão này là không cho hắn cơ hội hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn. Trác thật sự muốn xông lên "làm" lão già này, đã đưa một miếng thịt yêu thú mà vẫn còn ý "chơi" hắn.

Ấm ức thì ấm ức nhưng Trác chẳng dám làm gì, ăn phải bài học từ lão Đồ là đủ rồi. Hắn chỉ có thể cay cú nhìn lão già này.

Cười ngược, ông già lấy vật phẩm nhiệm vụ lên, nói:

- Làm rất tốt.

"Đỉnh"

"Hoàn thành nhiệm vụ, học được nghề Phù Sư."

Nghe hệ thống thông báo, trong lòng Trác thoải mái, bên ngoài hắn không biểu lộ gì, vẫn giữ nguyên ánh mắt trừng trừng vào ông già.

Bị Trác nhìn đến nhột, ông già mở miệng nhắc khéo:

- Xong rồi, nhóc có việc gì cần làm thì đi đi.

Trác không đáp, chỉ nhìn.

Ông già gơ hai tay đầu hàng.

- Được rồi, lão chịu thua, xin lỗi nhóc, được chưa.

Trác tiếp tục im lặng.

Ông già bất đắc dĩ hỏi:

- Thế nhóc muốn gì đây?

Trác nhú nhú mắt như muốn nói: "lão hiểu?"

- A, nhóc ngon! Đây, bồi thường cho một loại phù, lấy đi.

Ông già miễn cưỡng lấy ra vài tờ giấy trắng đặt xuống, tiếp tục sự lựa chọn ngẫu nhiên.

Cuối cùng cũng được bồi thường tuy chỉ có một loại, Trác vừa ý.

Liếc qua liếc lại, mong bốc được loại ngon, Trác thầm khấn.

Đang định chọn lấy một tờ bỗng Trác phát hiện khuôn mặt của ông già xảy ra dị trạng, mỗi khi hắn đưa tay về phía tờ giấy nào đó thì ông già lại có các biểu hiện khác nhau. Chân mày lúc nhăn lúc giãn, lúc hơi mỉm lúc bặm môi.

"Khà khà, ra vậy." Trác cười thầm, tại sao lúc chọn ba loại phù trước lão không có biểu hiện như thế, rõ ràng đang lừa hắn, hắn có thể lợi dụng điểm

này.

Ông già trong bụng cũng đang đắc ý, biểu hiện trên mặt lão thật ra là giả dối, lão tự bày ra dụ thẳng nhóc này vào sọt, nhìn tình hình này chắc hẳn nó đã nhận ra, "khặc khặc, dính bầy đi nhóc."

Cả hai cười khoái trá với suy nghĩ của mình.

Trên tay ông già có bốn tờ giấy với bốn biểu trạng khác nhau. Quan sát một hồi, Trác chú ý đến hai loại, chân mày khẽ nhếch, Trác đã tìm thấy.

- Tờ này.

Ông già nhìn lựa chọn của Trác hô lên thất thanh:

- Không thể nào!

Chính xác, hẳn đã chọn đúng.

- Hắc hắc, con xin.

Giật ngay trước khi lão già đổi ý, Trác cười vô lại.

Thu lại ba tờ, ông già chưa xót nhìn Trác, hỏi:

- Thằng nhóc làm sao nhóc biết là tờ đó?

Nghe ông già hỏi, Trác tạm thời chưa xem vội, hẳn ngồi bệt xuống thoải mái trả lời:

- Cái này thì phải cảm ơn sư phụ, nếu không phải sư phụ bỗng nảy ra chủ ý đánh lừa đệ tử chưa chắc đệ tử đã tìm ra. Đổi lại thằng khác có lẽ mắc lừa nhưng với đệ tử thì... khá khá, trên trời dưới đất độc nhất vô nhị!

Trác không quên tự thổi phồng khoa trương mình một chút.

Ông già run run, nghe như thằng nhóc đang chê bai cái chủ ý siêu cấp hoàn mỹ của lão vào tay nó lại thành siêu cấp cùi bắp thì phải.

Trác tự sướng một hồi, nói tiếp:

- Đầu tiên, dựa vào biểu hiện của sư phụ đệ tử đã loại được hai tờ, đó là tờ sư phụ biểu hiện rõ ràng nhất và tờ sư phụ biểu hiện bình thường nhất.

Ông già hơi ngạc nhiên, thằng nhóc này đoán rất đúng.

- Cách đó của sư phụ chỉ có thể gạt được mấy đứa tầm tầm, bởi tại nó sẽ nghĩ biểu hiện rõ ràng nhất là cùi bắp nhất, còn biểu hiện bình thường nhất là xịn nhất, hay có mấy đứa "cao siêu" hơn sẽ nghĩ các biểu hiện đó là lừa trong lừa, có nghĩa biểu hiện của sư phụ thực chất đúng là sự thật, xịn là xịn, cùi bắp là cùi bắp, sư phụ đã chỉ ra trước mặt. Nếu không phải dựa vào một đặc điểm vô thức của sư phụ, đệ tử cũng chỉ còn cách chọn đại.

Ông già nghe thế hỏi ngay:

- Vô thức? Làm gì?

Trác cười ra vẻ cao siêu, nhìn lão già sư phụ tò mò, cảm giác thật không sai. Ban đầu đưa ra nhiệm vụ làm khó hẳn còn bây giờ thì thế này, nha, đã. Trác nói tiếp:

- Giống như khi chơi bài, mỗi người thường có những biểu hiện dễ đánh lạc hướng đối phương nhằm chọn được bài tốt hay gạt khiến đối phương tự bỏ bài. Nhưng lúc đạt được bài quá tốt hoặc quá xấu, người chơi đôi khi sẽ có những hành động rất nhỏ ngẫu nhiên, vô thức mà chính bản thân người đó không biết, sư phụ cũng giống vậy.

- Không đúng, lão làm rất kỹ càng, ngay cả sự co rút của đồng tử mắt lão cũng điều khiển tùy từng loại.

Ông già nghi vấn.

Trác gạt đầu.

- Đúng vậy, sư phụ làm không thiếu, nhưng đã gọi là vô thức thì sư phụ không thể nào biết được. Mà hành động vô thức của sư phụ là hơi thờ.

Ông già thật sự ngạc nhiên.

- Hơi thờ?

- Lúc phân vân giữa hai loại phù còn lại, đệ tử phát hiện có một tờ mà khi chọn sư phụ vô tình thờ ra khá sâu, tỏ vẻ nhẹ nhõm, rõ ràng đó không phải tờ

xin, đệ tử lập tức xác định.

Ông khó tin.

- Cái gì! Lão thờ rất nhẹ làm sao nhóc nhận ra, tai nhóc chẳng lẽ là trong truyền thuyết Thiên Lý Nhĩ?

Trác cười.

- Hề hề, cái này đệ tử phải cảm ơn sư phụ.

- Cảm ơn lão?

- Chính xác là bộ râu của sư phụ.

Trác chỉ chỉ.

- Lúc sư phụ thờ, đệ tử thấy cái cọng râu tơ gần mũi sư phụ dao động khá lâu, thế là đoán ra.

Ông già bật ngựa, hóa ra chính mình hại mình, biết thế cứ nhắm mắt làm ngơ như trước cho rồi, nghĩ gì mà không không hiến cho nó một tờ phù thể này. Ông già tiếc hận, quay sang Trác phẩy tay:

- Được rồi đó, nhóc đi đâu thì đi.

Trác xoa xoa đầu, tò mò nói:

- Sư phụ, đệ tử chưa biết tên sư phụ.

Nhìn trên đầu ông già đến lúc này vẫn là một hàng dấu chấm hỏi, Trác khó hiểu, vì vậy mới nói.

Ông già nghe Trác nói vậy, có chút dăm chiêu, chỉ nói:

- Nếu có một ngày trình độ chế phù của nhóc đạt đến Tông Sư, lão sẽ nói cho nhóc biết.

- Trình độ như thế nào là Tông Sư hả sư phụ?

Trác chưa rõ ràng.

- Từ từ rồi nhóc sẽ biết.

Ông già mỉm cười không nói, trên tay xuất hiện một tấm phù màu tím xanh.

- Tạm biệt nhóc, hi vọng sau này gặp lại nhóc.

Dùng lá phù tím xanh, ông già như hòa vào trong không khí biến mất.

Trác hơi ngần người, này, hình như lão già này không phải người bình thường.

Xoa đầu, vậy bây giờ hẳn có hai nghề nghiệp ẩn là Ăn Mây và Phù Sư, chỉ còn một nghề nữa là hoàn thành nhiệm vụ.

Trác bật khung nghề nghiệp.

"Nghề nghiệp: Ăn Mây

Đăng cấp: Ăn mây - Độ thuần thực: 0/50000

Kỹ năng: Ăn xin."

"Nghề nghiệp: Phù Sư

Đăng cấp: Nhập môn - Độ thuần thực: 0/1000

Phù học được: Phù lửa, phù tránh lửa, phù nén."

Bây giờ xem loại phù vừa chọn được là gì. Trác lấy tờ giấy trắng ra, trên đó chữ đã hiện ra.

Chương 30: Nghề Nghiệp Cuối Cùng: Thầy Bói

"Công thức Phù Năng Lực Nguyên."

Trác chọn học, tờ giấy lóe sáng rồi biến mất. Có chút không chờ được, Trác xem ngay các loại nguyên liệu cần thiết để chế tạo tấm phù này.

Nguyên liệu gồm: một viên Đá Không Gian, Giấy Tinh, máu thú, Cỏ Liên Kết.

Giấy Tinh, Cỏ Liên Kết, máu thú đều có thể mua được ở hiệu thuốc cùng tiệm tạp hóa, bởi chúng nằm trong số các nguyên liệu cơ bản mà vài nhiệm vụ học nghề bình thường cần, còn lại người chơi cần loại nguyên liệu nào thì phải tự tìm kiếm.

Tất nhiên trong game không thiếu người chơi bán nguyên liệu, số lượng lớn có thể trực tiếp bán cho các guild, số lượng nhỏ thì bày bán chờ người mua, một cách kiếm tiền dễ dàng. Còn nếu cần tiền gấp có thể bán cho NPC nhưng giá sẽ thấp hơn.

Qua vài gian hàng, Trác rất nhanh tìm được Đá Không Gian, mấy gian này đều niêm giá vật phẩm gửi lại đó, người bán không thấy đâu.

Nguyên liệu cơ bản thì giá gian nào cũng giống nhau, Trác bỏ năm mươi xu mua mười viên, hiện tại trong túi hắn có gần mười vàng, cũng coi như rủng rỉnh, nên tạm thời hắn không quá lo lắng về chuyện tiền bạc.

Tiền thể Trác cũng định thay mấy món trang bị trên người.

Để mua, Trác có hai lựa chọn, một, mua tại chỗ ở mấy gian hàng của người chơi, hai, lên khu đấu giá.

Theo giới thiệu thì ở mỗi thôn, mỗi trấn, mỗi thành có khu đấu giá riêng, người chơi ở đâu đấu giá ở đó. Ngoài ra còn có khu đấu giá thể giới tức toàn sever, yêu cầu đến cấp bảy mươi mới mở ra.

Phí để đấu giá đồ trong thôn cần ba trăm xu, chính vì vậy đồ không quá quý chẳng ai đem lên đấu giá cả, được chăng bù nổi mất.

Trác định mua đồ đấu giá. Chỉ cần đứng trong khu giao dịch, người chơi có thể mở khung đấu giá trong thôn.

Rất nhanh, một bảng liệt kê hiện ra trước mặt Trác, đủ loại vật phẩm đang được đấu giá. Chọn liệt kê giày, Trác xem kỹ từng đôi.

Qua lần gặp mấy con sói lúc nãy, Trác nhận ra tốc độ rất quan trọng, với ưu thế tốc độ chức nghiệp cộng vào hơn hẳn các chức nghiệp khác, nếu có một đôi giày tốt khi gặp tình huống nguy hiểm hắn có thể thoải mái ứng phó, tất nhiên chỉ xét trong cấp độ hiện tại.

Còn các trang bị khác không cần thiết phải quá tốt, dù sao Trác mới cấp mười một, trang bị rất nhanh thay đổi, thuộc tính chỉ cần kha khá, mấy món đó mua ở ngoài là được.

Giày được đấu giá không nhiều, có sáu đôi, trong đó có một đôi cấp mười lăm, đẳng cấp tốt đang được đấu giá rất sôi nổi, nhìn giá mua ngay là mười vàng, không cần nhìn thuộc tính Trác lập tức bỏ qua.

Năm đôi còn lại có ba đôi cấp mười ba, một đôi cấp mười, một đôi cấp mười hai, đẳng cấp tất cả đều bình thường, thuộc tính khá tốt, ít nhất bốn đôi đều có một dòng đặc hiệu, duy chỉ có đôi cấp mười hai là không nhưng Trác lại đánh chú ý lên đôi này.

"Giày Dây Mây

Đẳng cấp: Bình thường

Nhanh nhẹn: +5

Tốc độ di chuyển: +5

Đôi dây dùng dây mây đan lại, rất nhẹ."

Thuộc tính rất đơn giản, so tổng thể thua hẳn bốn đôi kia, bù lại tốc độ di chuyển cộng vào cao nhất. Mà cái Trác cần là tốc độ.

Nhìn giá mua ngay hai vàng, ngang bằng bốn đôi kia, còn giá hiện tại chỉ có ba nghìn xu, mỗi lần tăng lên khá ít, thời gian kết thúc còn nửa tiếng. Cũng phải, cùng một giá nhưng thuộc tính không quá tốt thì mấy ai để ý, có chăng cũng chỉ mấy gã chơi thích khách nhắm trúng dòng tốc độ.

Không chần chừ, giá cả trong giới hạn chấp nhận được, Trác lập tức mua ngay, hắn không rảnh ngồi đấu giá với người khác, lỡ thắng nào thừa tiền thấy cuồn cuộn có mà khóc.

Hệ thống tự động trừ hai vàng, đôi giày xuất hiện trong túi Trác, vừa ý, hần tất khung đầu giá. Còn phải đi xem mấy món trang bị khác.

Cũng có vài người chú ý đến đôi giày này nhưng không đủ tiền hoặc đủ tiền nhưng không muốn mua, dù sao hai vàng quá cao so với giá trị thật của nó, trong khi còn nửa tiếng là hết giờ, không bằng canh thời gian đến giây cuối cùng bắt đầu ra giá nếu thành công còn có thể tiết kiệm chút tiền.

Ai ngờ đâu chớp cái, đôi giày biến mất, mấy gã đang canh liền ngăn người.

- Móa! Gã nào nhiều tiền thế!

- Chóa! Biết thế mua ngay cho rồi.

- Ai~! Tiếc gì hai vàng đây trời.

Dần dần vài người tỉnh táo lại, kẻ than kẻ chửi, không nghi ngờ có nhiều người có tiền nhưng mua ngay thì tiếc, cuối cùng để tiện nghi cho Trác.

Bỏ thêm một vàng mua bốn kiện trang bị thay cho bốn món đồ trắng ban đầu, Trác đi ra tiệm thuốc với tạp hóa mua tiếp nguyên liệu chế phù.

Mua đủ nguyên liệu cho mười tám, Trác bắt đầu chế tạo.

Vài giây sau, Trác có mười tám phù mới trên tay. Hần bây giờ có thể xác định khi chế tạo không có xác suất thất bại, chỉ cần nguyên liệu trong tay muốn bao nhiêu cũng được.

Khác ba loại phù kia, loại phù này không có màu vàng mà là màu lam.

"Phù Nguyên: khi sử dụng có thể cố định bản chất năng lượng. (Không có tác dụng với năng lượng của bản thân)"

Xem giới thiệu thuộc tính Trác ngờ ngác.

Cho hai dòng cột ngắn thế này thì đồ ai biết tám phù này dùng để làm gì. Tính chất nói thì mập mờ, rõ ràng buộc hẳn phải dùng rồi mới biết.

Bỏ qua, để ra ngoài rồi thử sau, nhiệm vụ chưa làm xong, vẫn còn một nghề nữa cần tìm, cấp độ của hắn bây giờ hơi tụt lại phía sau, phải tranh thủ hoàn thành rồi luyện cấp.

Trác tiếp tục tìm kiếm nghề nghiệp ẩn thứ ba. Chợ thì không có, thôn đi hơn nửa, tìm NPC ẩn đúng nghĩa thật không dễ dàng.

Không phải núp núp tránh tránh như ở trong chợ, Trác thoải mái lượn quanh. Cơ hồ chỗ nào hắn cũng nhìn qua, nhưng rất không may, hắn chưa tìm được một NPC nào.

Ngồi xuống dưới gốc đa, Trác thở ra một hơi, "hay chọn đại?" Hắn nghĩ, chứ cứ chạy quanh thế này không biết đến lúc nào mới tìm được.

Nhìn hết người này người khác chạy qua trước mặt, Trác thần thò, đã bốn ngày hắn đến thế giới này, tất cả như một giấc mơ vậy. Hắn vẫn chưa hoàn toàn thích ứng, buổi sáng khi tỉnh dậy hắn còn tưởng mình đang ở nhà nữa là.

- Cô này tướng tá đã thật đấy nhỉ?

Bên cạnh Trác, bỗng một giọng nói trầm thấp có chút nham nhở vang lên.

Chưa tỉnh táo lại, có lẽ là thói quen, Trác vô thức nhìn cô gái phía trước, buột miệng đánh giá:

- Tướng tá cũng được mỗi tội mặt hơi đanh, nhất là cặp mắt, nhìn như ác phụ.

- Cô này chắc ổn, mặt nhìn hiền lành, ngây thơ.

- Ổn đâu mà ổn, trông tuổi hắn hai mấy gần ba mươi, tuổi này mà còn ngây thơ? Lừa con nít thôi...

Trác chợt bừng tỉnh, hắn đang nói chuyện với ai thế này.

Mái tóc hoa râm, khuôn mặt đều đều, dưới cằm là một chòm râu dê, trên thân mặc bộ áo dài đen có hoa văn truyền thống.

Nhìn lão này tay khê vuốt chòm râu, con mắt híp lại, Trác cảm thấy có chút quen quen. Nhìn tên trên đầu, Trác tỉnh ngộ, hèn gì quen như vậy, hồi nhỏ thường hay đọc truyện về lão này lắm, tạo hình y hệt không khác, nếu thêm cái khăn đóng, cặp kính đen, cây gậy nữa là đúng bài, đúng vậy, đây là trong truyền thuyết: Thầy Bói.

Chợt lão thầy bói đánh tay, cặp mắt mở lớn như vừa tỉnh xong cái gì, quay sang Trác vô cùng hào hứng nói:

- Chú mày nói rất đúng, thiên phú không sai, ta quyết định thu chú mày làm học trò.

"Đỉnh"

"Kích hoạt nghề nghiệp ẩn: Thầy Bói."

Rồi xong, nghề cuối cùng của hắn đây sao. Nhìn lão thầy bói máu dê tràn đầy thể này thì dạy hắn cái gì đây, nhất là nói hắn có thiên phú, thiên phú gì chứ, ngồi ngắm gái đánh giá cũng coi là thiên phú hả. Trắc đầu đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Xem Bói

Đành chịu, Trắc theo chân thầy bói đi vào một căn nhà tranh nhỏ trong thôn. Nhìn cách bài trí cùng các vật dụng trong nhà, Trắc thầm gật đầu, coi bộ lão này cũng có chút tài sản, so với Thầy Đồ thì khá hơn rất nhiều.

Đặt mông ngồi xuống tấm phản cũ, Thầy Bói ngoắc Trắc nói:

- Phải nói chú mày rất may mắn, hôm nay tâm trạng ta khá thoải mái mới quyết định thu học trò chứ bình thường không có đâu nhá, dù thiên phú tốt đến mấy cũng bằng thừa.

Vuốt vuốt chòm râu, Thầy Bói ra bộ cao thâm, ánh mắt sáng quắc, khí chất cả người thay đổi khiến Trắc cảm thấy việc hắn được lão thu làm học trò đáng giá đến mức nào.

Tiếc rằng khuôn mặt đều đều của Thầy Bói như phản ngược lại, chút cảm xúc vừa rồi của Trắc mất hết, hắn phải cố gắng lắm mới không bật cười.

Khỏe miệng hơi co, Trắc hít mạnh một hơi kìm nén, nói:

- Đúng thật, vừa nhìn con đã thấy thầy vô cùng đặc biệt, bước chân có lực, thân thể mạnh khỏe, tinh thần sáng láng, trên dưới rất ư là phong độ, quả không giống người thường.

Nếu lão thầy bói đang vui vẻ như vậy không bằng tranh thủ ca ngợi thoáng phát tăng chút hảo cảm, không chừng lão khoái chí cho nhiệm vụ học nghề thật đơn giản thì sao. Mấy câu nói mà thôi, chẳng mất gì, Trắc tính.

Quả nhiên, được tung vài câu Thầy Bói càng thêm vừa lòng, khỏe mắt hơi cong, nhìn Trắc có vài phần thích thú, nhưng biểu hiện này của lão rơi vào mắt Trắc trông cứ nham nham nhở nhở thế nào, đầy tà khí.

Lấy cây gãi lưng gãi gãi, Thầy Bói nói:

- Bây giờ ta nói sơ các thường thức cơ bản cho chú mày. Trước hết là về ta, khác với thầy bói khác ta không bói những thứ vật vờ vớ vẩn, ta cao cấp hơn rất nhiều.

Nói đến đây, Thầy Bói có chút đắc ý, tự hào.

- Bỏ mấy loại phổ thông như xem nhà, chọn đất, tính mệnh,... ta bói những thứ mà không ai biết bói, hà hà, bói cái gì thì sau khi học được nghề của ta thì chú mày sẽ biết.

Trắc bất ngờ, coi bộ lão thầy bói này cũng không đơn giản à.

Nhìn Thầy Bói hơi nuốt nước miếng, Trắc nhanh trí rót ngay ly nước chè đưa tới, phải tranh thủ tình cảm.

Gật đầu nhận ly nước, Thầy Bói uống một hớp, nói tiếp:

- Nhưng như vậy không có nghĩa là ta không cần các kỹ năng bình thường, bao sông cũng chảy về biển, cành phải mọc từ thân ra, để bói cấp cao cần biết bói cấp thấp trước. Nói vậy chắc chú mày hiểu?

Trắc gật đầu rõ ràng.

- Ừm, đầu tiên phải hiểu bói là gì. Bói bao hàm rất rộng, người đi bói phải có trong đầu khối lượng kiến thức khổng lồ về thiên địa tinh văn, có thể tính toán quỹ đạo của vạn vật,... chứ không phải biết gieo vài quẻ, xem chút hướng rồi cho mình là thầy bói.

- Thứ hai là các kỹ năng cơ bản nền tảng...

Thầy Bói bắt đầu truyền nghề, mới đầu Trác tưởng lão này chỉ nói sơ một chút là xong, nhưng không ngờ mọi thứ lại được lão nói ra rất cụ thể, hơn hết, đây không phải nói tầm xam ba láp. Lúc trước, khi chưa xuyên qua, Trác từng nghe ông nội giảng giải các nội dung về phong thủy, số mạng, chưa kể các sách cổ tổ tiên để lại hẳn đều xem qua, vì không quá yêu thích nên hẳn không để chúng trong đầu, nhưng nội dung cơ bản hẳn vẫn nhớ ít nhiều. Dem so sánh với lời lão thầy bói nói lúc này quả thật không chênh lệch bao nhiêu, hẳn thậm chí nghi ngờ nếu có ai đó thật chú ý, đem tất cả kiến thức ý nghĩa trong game gom góp lại, dụng tâm học tập dám ở ngoài đời thăng hoa lắm à.

Nói chừng mười phút, Thầy Bói ngừng lại.

- Cơ bản là thế, nếu nói hết không biết đến bao giờ nên ta chỉ nói những cái quan trọng nhất, còn lại chú mày phải từ từ tìm hiểu.

Thấy Trác rất tập trung nghe, Thầy Bói vừa ý, nói:

- Được rồi, giờ chú mày vận dụng những kiến thức này làm một gã thầy bói bình thường thử xem, nếu làm tốt chú mày mới có thể học kỹ năng thật sự của ta.

"Đình"

"Nhiệm vụ học nghề: làm một gã thầy bói bình thường bói thử vài người, số lượng: 0/10."

"Học kỹ năng tạm thời 'Xem tướng'."

"Xem tướng: kỹ năng tạm thời cho nhiệm vụ, có thể tác động ngẫu nhiên tính may mắn và xui xẻo cho đối tượng."

- Chú mày phải dùng kỹ năng khiến họ tin tưởng giao vật làm tin đem về cho ta mới tính, cái gì cũng được, tốt nhất lấy tiền xu cho đỡ phức tạp.

Thầy Bói tiện thể nhắc thêm

Trác nghe thế thầm khinh bỉ lão, muốn thu tiền thì nói toạc ra đề, còn giả bộ. Ít nhất cũng cảm ơn lão chỉ bắt hắn coi cho mười người, khá tốt, kết quả của việc tranh thủ tình cảm đây chăng? Có lẽ!

Trác đứng dậy chào Thầy Bói rồi đi ra ngoài.

Xem lại cái kỹ năng tạm thời vừa được cấp, Trác thấy hơi kỳ, ảnh hưởng may mắn hoặc xui xẻo? Có nghĩa gì đây, quan trọng là may mắn, xui xẻo trên phương diện nào mới được. Tăng xác suất rơi đồ? Tăng khả năng gặp nhiệm vụ? Hay giảm độ thu thập gì đó? Ai~! Sao cái số hắn toàn gặp mấy thứ tai tái thế này, vừa cái phù xong giờ tới kỹ năng, Trác thầm than.

Mà khoan!

Trác bỗng nghĩ đến một điều quan trọng, đó là bộ dạng hiện tại. Làm cái gì cũng cần có nét đặc trưng, đi ăn xin có bộ đồ ăn mày hẳn mới có thể dễ dàng xin được tiền, bây giờ đi xem bói để nguyên thế này làm đám người khác tưởng lừa đảo lại chửi cho, lúc đó xem đến tết cũng chẳng được một mống.

Trác lập tức quay người chạy về nhà Thầy Bói, dù sao cũng là học trò của lão, trò xin thầy đồ nghề là chuyện hiển nhiên, không có gì phải ngại.

Đi chưa quá xa nên rất nhanh Trác trở lại.

"Rầm! Rầm! Rầm!"

- Mở cửa thầy ơi!

Vỗ mạnh lên cửa, không nghe Thầy Bói trả lời, Trác thấy có gì đó không đúng. Quá im lặng, giống như trong nhà không có người vậy.

Đang muốn phá cửa, chợt Trác phát hiện một tấm bảng treo bên cạnh không xa.

"Thầy Bói đi khám thai, tạm vắng!"

Trác tính từ lúc đi tới lúc quay lại chưa tới hai phút, trong khoảng thời gian ít ỏi này mà lão thầy bói đã mất dạng. Nhìn tình hình không khác gì chạy trốn, chẳng lẽ nói lão đoán được hắn sẽ quay lại xin xỏ nên chuẩn bị tốt tất cả?

Nếu đúng thì lão quá keo kiệt.

Trác chửi thầm lão mấy chục lần, miễn cưỡng rời đi.

Chắc, căng thẳng, Trác vuốt đầu suy nghĩ. Thôi kệ, làm đại, nhiệm vụ không bắt buộc phải xem cho ai, xem cho người chơi chắc chắn không xong, mục tiêu chỉ còn NPC.

Quyết định như vậy, Trác bắt đầu tìm kiếm đối tượng đầu tiên.

"Đây rồi!"

Một người phụ nữ trông có vẻ chất phác, trên đầu có tên La, tay mang cái sọt tre nhỏ đi về phía Trác.

"Xem tướng!"

Trác dùng kỹ năng tạm thời, trong con mắt hắn xuất hiện lớp sương mờ. Nhìn lại người phụ nữ, hắn nhìn thấy một đoàn khí đen bám trên mặt, hai chữ xui xẻo bay lên.

Trác lập tức chạy lại gần người phụ nữ, vừa chạy vừa nói:

- Chị cẩn thận, khuôn mặt chị bị ám đen, con mắt hơi sụp xuống, biểu hiện chị sắp gặp xui xẻo phải trông...

"Bốp!"

Chưa kịp nói xong, một bàn chân cực nhanh đá thẳng vào bụng Trác, chưa kể hắn đang chạy về phía trước, hai lực kết hợp, cảm giác không cần phải nói. Hắn bay ngược về phía sau.

"Cao thủ!"

Suy nghĩ cuối cùng của Trác.

- Định tiếp cận sàm sờ bà hả, không có cửa đâu nhá!

Người phụ nữ hung hăng giơ nắm đấm cảnh cáo Trác.

Nhức nhích cái cổ, "nhìn người thật không thể nhìn bề ngoài." Trác cuối cùng cũng học được kinh nghiệm này.

- Thật đúng là xui xẻo, tự nhiên gặp thẳng háo sắc.

Người phụ nữ thán thêm một câu rồi đi mất.

"Đó là xui xẻo của bà đó?"

Trác ảo não, có mà xui xẻo cho hắn thì có. Cái kỹ năng xem tướng này không biết có phải chuyên hại người một tự hại ba không đây.

Trác bật người đứng dậy, rút kinh nghiệm, không cần hấp tấp, trước hắn phải tạo lòng tin cho đối tượng cái đã.

Lần này Trác chọn một chàng thanh niên ăn mặc có vẻ sang trọng, trên đầu ghi Tiểu Gia, nhà giàu chắc hành xử nhã nhặn, không thích dùng tay chân.

Tính toán đâu ra đấy, Trác chậm rãi đi tới.

- Vị này khí chất bất phàm, ánh mắt sắc bén thật khác người.

Trác phát hiện trình độ nịnh hót của hắn ngày càng tăng. Chỉ cần mở miệng là có vô số từ tuôn ra, không biết là nên vui hay nên buồn.

Nghe có người khen mình, Tiểu Gia nhìn lên, hỏi:

- Ngươi là?

Trác chấp tay sau đít, ra vẻ đạo hạnh cao sâu, nói:

- Ta chỉ là kẻ chuyên đi bói đạo, đi ngang qua đây thấy Tiểu Gia phong độ, tiêu sái muốn xem cho Tiểu Gia một chút có được hay không?

Tiểu Gia khoái chí, nói:

- Ngươi xem đi.

Trác gật đầu, sương mù xuất hiện trong mắt, lại là khí đen. Có sự chuẩn bị, tránh bất ngờ bị đòn như lúc này, hắn lùi lại một bước, tinh thần cảnh giác đề cao, nói:

- Tiểu Gia khí đen ám mặt, chân mày hơi oặt, trán hơi nhăn rõ ràng sắp gặp xui xẻo.

Tiểu Gia nghe xong, giận dữ nói:

- Lão toét, dám trù ẻo ta, bay đâu! Xừ nó!

Trác định hành động nhưng đã chậm, năm sáu người đàn ông lực lưỡng bỗng xuất hiện bao quanh lại.

"Không phải chứ!"

- Lên!

Vội thuộc tính nhân vật bây giờ Trác không dại đối cứng, ngay khi cả đám sáp vào, hấn đạp lên vai một gã nhảy lên, lộn mèo hai vòng bay ra ngoài, chạy mất.

- Đuổi theo!

"Da! Da! Da! Da!"

Lách qua lách lại vài vòng, hấn nhẹ nhàng cắt đuôi.

"Phù!"

Trác thở nhẹ, cú thế này không tốt cho lắm. Không bằng trước dùng xem tướng chọn cho được người may mắn rồi hẵng tiếp cận.

Nghĩ thế, Trác dùng kỹ năng ngay, không cần lựa đối tượng.

"Khí đen, vẫn là khí đen, khí đen nữa,..."

Năm sáu người Trác vẫn chưa thấy ai có may mắn.

"Xem tướng!"

"Đây rồi!"

Trác vui mừng, tìm được người có may mắn rồi, là một cô gái, thân mặc bộ giáp xám, chỉ nhìn sau lưng bên không đoán được tuổi, trên đầu không tên, là người chơi. Giờ Trác cũng mặc kệ là người chơi hay NPC chỉ cần khiến họ tin tưởng là được rồi.

Vừa tới gần, Trác gọi:

- Chị gì ơi!

Nghe có người sau lưng, cô gái quay lại.

Vừa nhìn rõ mặt cô gái, Trác xụ mặt.

"Rồi xong! Xui!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Gặp Lại

Trăm tám mươi độ xoay người, Trác muốn chạy nhưng đã không còn kịp, một đôi bàn tay xinh xắn chụp lấy cánh tay hấn kéo xuống.

- Hừ! Hừ! Rất vui được gặp anh, anh trợc!

Từng chữ từng chữ được gằn lên.

Trác như vô cùng kinh ngạc:

- Ô! Là em!

Này không ai khác chính là Yêu Hoa, cô bé bị Trác đụng té buổi sáng cũng là người cho hấn một nghìn xu.

Yêu Hoa tức Tầm trùng mắt, nói:

- Anh đừng có mà giả vờ, thấy em không phải anh định chạy sao?

Trác cố cười thật tươi, bịa chuyện:

- Làm gì có, anh vận lưng đấy chứ.

Tâm truy vấn:

- Anh vận kiểu gì người xoay lưng không xoay?

Biết không lừa được, đang tính cười giả lả cho qua chuyện, bỗng Trác cảm thấy trên cánh tay có chút mềm mại, hần đưa mắt nhìn xuống. Toàn thân Tâm lúc này ôm sát cánh tay Trác, hần rất dễ dàng phát hiện nguyên nhân, hần tập trung hần lên, nha, cũng không nhỏ.

Cảm thấy không đúng, phát hiện ánh mắt dâm dăng của Trác, Tâm hô lớn một tiếng tách ra, xấu hổ mắng:

- Dê xôm!

Trác triệt để bó tay, hần có làm cái gì đâu chứ. Tất nhiên chẳng hơi đâu so đo với cô bé, chớp lấy cơ hội nàng buông tay hần ra, Trác bắt ngờ chỉ tay về phía sau Tâm kêu lớn:

- UFO!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Tâm theo phản xạ quay ra sau. Tranh thủ thời gian ít ỏi này, Trác tung hết tốc lực phóng đi, thêm một chuyện không bằng một chuyện, thời gian là vàng mã.

Ngay sau Trác, một cô gái đồng thời đi tới. Quá vội vã, Trác không kịp nhìn đằng trước, chưa kể khoảng cách hai người không lớn, điều gì đến đã đến.

- Ai da!

Trác đâm vào cô gái, cả hai cùng ngã xuống.

Vùi đầu vào hai khối đồ sộ, khê cử động, mềm mại và đầy co dãn là những gì Trác cảm nhận được, so với Tâm thì cường hơn nhiều lắm. Cảm ơn nhà phát hành, cảm ơn nhà sản xuất khi thiết kế độ chân thực thực đến mức này.

"Bốp"

Một cái đầu gối thúc vào bụng cắt đứt mạch suy nghĩ của Trác, đá hần lăn qua bên cạnh.

Nhìn cô gái đứng dậy, Trác cười khỏ, hèn gì mới rồi hần nghe tiếng kêu có chút quen thuộc, đây không phải cô chị của Tâm sao. Đúng là Trách vô dưa gặp vô dưa, không, nên nói tránh vô dưa gặp vô sầu riêng mới đúng, mà còn là vô sầu riêng già mới chết.

Khuôn mặt xinh đẹp của Yến đỏ lên, nhưng không phải đỏ vì xấu hổ mà vì tức giận. Buổi sáng thì bị sờ chân, buổi chiều nghiêm trọng hơn, bị sờ ngực, đối với người con gái mạnh mẽ và không mấy tiếp xúc với đàn ông như nàng thì đây là chuyện không thể chấp nhận được. Hơn nữa cả hai lần đều là hai gã đầu trọc, nếu tiếp tục là NPC thì cũng thôi, đằng này lần sau là người chơi, chưa nói tên này còn dám cạo xát bộ ngực của nàng nữa chứ. May mắn ở đây người qua lại không nhiều, không ai nhận ra Yến, nếu không nàng thật không biết dấu mặt mình vào đâu.

- Vừa rồi rất xin lỗi.

Trác đứng lên nói, thấy Yến không mấy thiện cảm nhìn hần, vài lời muốn nói lên tới họng hần đành nuốt xuống, bất kỳ cô gái nào gặp trường hợp tương tự cũng thế thôi, chuyện bình thường. Nhất là với những cô gái xinh đẹp như Yến thì điều đó càng hiển nhiên, Trác không lấy làm lạ.

Không thể không nói, biểu hiện của Yến bây giờ càng khiến nàng thêm hấp dẫn, Trác nhin không được phải nhìn kỹ vài lần.

Nhìn gã trọc sau khi đứng dậy chỉ nói một câu xin lỗi, ánh mắt còn nhìn thẳng vào nàng không e ngại khiến Yến vô cùng phản cảm, may mắn trong mắt của hần, Yến không thấy một tia dục vọng, ham muốn nào mà chỉ có thuần túy ưa thích, rất tự nhiên. Yến vì vậy cũng hơi bất ngờ, trong thâm tâm không khỏi đánh giá lại tên này.

- Anh dám lừa em!

Tâm chạy tới túm lấy áo trác, hần hừ nói. Lần này nàng đã chú ý hơn, tránh sơ hở cho Trác được tiện nghi.

"Chết, mãi ngấm cô chị quên mất cô em" Trác bùng tỉnh.

Thấy em gái mình có vẻ biết gã này, Yến ngạc nhiên, hỏi:

- Em biết hần?

Thanh âm không che dấu ác cảm với Trác.

"Coi bộ triệt để gây thù với cô nàng này rồi." Trác xoa đầu.

Tâm nhìn chị, tay không buông áo Trác, sợ hấn chạy mất, trả lời:

- Người em nói với chị đó, Du Anh, một gã chuyên lừa đảo.

Yến bất ngờ, hóa ra gã này chính là người khiến em nàng cau cú suốt buổi sáng, cũng là người nhất thời đứng đầu bảng xếp hạng. Yến thật không dám tin, một gã ngoại trừ cặp mắt khá tự nhiên, thanh tịnh, còn lại vừa nhìn không khác mấy gã côn đồ ngoài đường lại là một cao thủ.

Nghe Tâm nói hấn như vậy, Trác chỉ biết cười khò, không biết số hấn có khắc khoải gì hai chị em nhà này không mà sao vừa gặp đã không yên lành.

Tâm không nghe chị hỏi tiếp mới bắt đầu với Trác:

- Giờ không tha cho anh được, lừa em hai lần, còn không đáp lại tin nhắn của em, anh còn gì để nói không!

Trác nói ngay:

- Anh lừa em hai lần bao giờ?

- Anh còn chối, vừa rồi là một, buổi sáng thì giả làm người mới chơi qua mắt em không phải hai lần là gì, đứng đầu bảng xếp hạng mà thế.

Ặc, chỉ vậy mà bảo hấn không phải người mới chơi? Logic kiểu gì thế. Hấn hàng thật giá thật gà chíp game thực tế ảo chứ giỡn à.

Tâm kéo kéo áo Trác, yêu cầu:

- Không biết, anh trực mau bồi thường cho em.

Bồi thường? Biết bồi cái gì đây, người mà tiện tay quăng nghìn xu như cô bé thì bồi thường cái gì mới vừa ý. Nhìn cô bé có chút nhõng nhẽo trong khi ánh mắt không dấu đi sự tinh quái, Trác hơi buồn cười. Mới gặp có hai lần nhưng hấn cũng khá thích cô bé, lúc nào cũng năng động, vui vẻ.

Đúng rồi, hấn vẫn còn thứ bồi thường được. Trác hỏi Tâm:

- Em cấp mấy rồi?

Tâm đáp:

- Cấp mười lăm rồi anh!

Ách, đã đoán trước cấp Tâm hấn không thấp nhưng Trác không ngờ cô bé đạt tới cấp mười lăm, thuộc tốp đầu rồi còn gì, trình độ khá cao.

Trác nói:

- Vậy sáng mai em có chơi game không?

- Có anh!

- Khoảng bảy rưỡi em lên, anh sẽ bồi thường bằng cách dẫn em đi luyện cấp, bảo đảm tốc độ, được không?

Trác đưa ra đề nghị, với tám bản đồ ẩn trong tay hấn tin tưởng không ai train quái luyện cấp nhanh hơn được.

Tâm thoáng suy nghĩ, tốc độ thăng cấp của nàng giờ đã rất nhanh, có thể nói gần đầu sever, tin tưởng anh trực cũng biết điều này, vậy mà anh dám cam đoan khiến nàng lên cấp còn tốc độ, hơi khó tin. Kệ, quyết định tin tưởng anh trực, Tâm gật đầu nói:

- Được rồi, em chờ tới sáng mai!

Thoả thuận xong, Trác đang chuẩn bị rời đi thì Yến ở bên cạnh bỗng lên tiếng:

- Sáng mai tôi có thể đi cùng không? Không phải tôi ham hố nơi luyện cấp của anh, tôi cần ở cạnh em gái tôi để bảo vệ nó.

Bảo vệ khỏi cái gì thì Yến ám chỉ rất rõ ràng, hơn nữa Yến không tin tưởng gã này có nơi nào luyện cấp nhanh hơn tốc độ luyện cấp hiện tại của nàng. Nhưng đây là việc của Tâm, quyết định là ở Tâm, nàng chỉ có thể nhắc nhở sau.

- Không sao, cô có thể đi cùng.

Trác không quá quan tâm nói, ám chỉ gì thì ám chỉ, hấn có làm gì đâu mà phải để ý.

- À, Yêu Hoa, em có thể cho anh một xu không?

Trắc sức nhớ đến nhiệm vụ.

Lấy một xu đưa cho Trắc, tò mò nhưng Tâm không hỏi.

Quả không sai, sau khi dùng xem tướng, chỉ cần đối tượng chấp nhận đưa tiền là được tính, Trắc nhìn con số nhiệm vụ đã biến thành 1/10.

- Anh đang làm nhiệm vụ nên cần một xu của em.

Giải thích thoáng cho Tâm, sau đó Trắc chia tay cô bé, hẹn sáng mai, còn hiện tại hẳn phải tiếp tục nhiệm vụ của mình.

- Tâm, em có thấy gã này quen không?

Chờ Trắc đi mất Yến mới hỏi.

Tâm đáp:

- Quen, em gặp anh ấy một lần rồi mà.

- Ý chị không phải lần đó, mà lần khác kia.

Yến lắc đầu, bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Khoảng nửa tiếng sau, Trắc cầm trong tay mười xu đi về phía nhà Thầy Bói. Biết chỉ cần lấy từ đối tượng một xu là thành công, không cần phải thế này thế nọ cho đúng với những gì xem được nên công việc của Trắc trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Đầu tiên hẳn dùng xem tướng lên đối tượng, mặc kệ khí đen hay là khí đỏ, hẳn tiến đến ca tụng đối tượng vài câu, nào là đẹp trai vô đối hay xinh gái vô biên, phong độ xuất trần hay tinh thần sáng suốt,... may mắn vốn từ của hẳn khá phong phú nên không đến nỗi gặp khó khăn. Tiếp theo thì đơn giản, được nghe người khác tăng bốc lên cao như thế ai mà chả khoái, Trắc xin một xu người nào cũng vui vẻ cho, thậm chí có người cho cả vài chục đến trăm xu, tiếc rằng xu này bị khoá không thì hẳn cũng thụt hết cho bồ.

Về đến trước nhà Thầy Bói, cửa không đóng mà đã mở ra, giống như lão thầy bói biết khi nào hẳn về để đón sẵn vậy.

Đang nhâm nhi một ly nước chè, nhìn thấy Trắc bước vào Thầy Bói làm bộ vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Ô, sao chú mày lại về đây?

Nghe lão hỏi mà cứ như trâu tặc nhau ấy, bây giờ Trắc đã xác định rõ ban đầu lão này đóng cửa đi mất là có tính toán cả, nhìn vẻ đặc ý trong mắt lão thì biết.

Không rảnh so đo, Trắc báo cáo kết quả:

- Con hoàn thành nhiệm vụ rồi thầy.

Nhận mấy túi tiền Trắc đưa, không có chút nào ngạc nhiên Thầy Bói vui vẻ đồ tiền ra đếm, vừa đếm vừa vui vẻ nói:

- Khá lắm, chú mày làm rất tốt, không khổ công ta dạy bảo.

Trắc thầm khinh bỉ, lão mất có mười phút giới thiệu nghề nghiệp thì khổ công cái gì, chưa kể cho cái kỹ năng làm nhiệm vụ tổ hại người, may mắn hẳn không mù quáng tuân theo.

“Đỉnh”

“Hoàn thành nhiệm vụ, học được nghề Thầy Bói.”

“Học đủ ba nghề nghiệp ắt, không thể học thêm.”

Xong, rốt cuộc cũng học đủ ba nghề ẩn, nhiệm vụ khảo nghiệm của Thầy Đồ có thể hoàn thành rồi, Trác vui vẻ.

Đếm xong, cất túi tiền vào túi, Thầy Bói nói:

- Bây giờ chú mày sẽ chính thức học được các kỹ năng của ta, cố gắng rèn luyện, mỗi một cấp độ chú mày có thể lĩnh ngộ đến một kỹ năng mới, rồi đi đi!

Lão thầy bói nói rất nhanh, cứ như sợ Trác mở miệng hỏi xin cái gì, một cước vung lên, lần thứ hai Trác được đá bay ra khỏi nhà.

“Rầm!”

Bức xúc định quay lại mắng to vài câu thì cửa nhà Thầy Bói đóng sầm lại. Bao uất ức Trác đành phải nhịn xuống, chờ có cơ hội hẳn phải trả đũa lão này vài chiêu.

Trác bật khung nghề nghiệp xem lại ba nghề của mình.

“Nghề nghiệp: Ăn mày

Đăng cấp: Ăn mày - Độ thuần thực: 0/5000

Kỹ năng: Ăn xin.”

“Nghề nghiệp: Phù Sư

Đăng cấp: Nhập môn - Độ thuần thực: 20/1000

Phù học được: Phù lửa, phù tránh lửa, phù nén, phù nguyên.”

“Nghề nghiệp: Thầy Bói

Đăng cấp: Học đồ - Lĩnh ngộ: 1

Kỹ năng: Xem hương.”

“Xem hương: sử dụng có ngẫu nhiên tỉ lệ phát hiện trên bản đồ hiện tại một toạ độ có gì đấy.”

Độ thuần thực của Phù Sư tăng được hai mươi điểm, cái này là do chế tạo mười tám phù nguyên mà tăng lên, chủ yếu Trác hơi bất ngờ chỗ nghề Thầy Bói, không có độ thuần thực như hai nghề trước, thay vào đó nghề này yêu cầu lĩnh ngộ, còn cái kỹ năng cũng khá lạ. Chắc, tìm hiểu sau vậy, việc quan trọng bây giờ là đến chỗ Thầy Đồ trả nhiệm vụ, một kỹ năng mới đang chờ hẳn đây này. Với lại nhìn bầu trời trong game cũng chuyển sang chiều tối, hẳn sắp phải về. Cũng may trong game có hạn định thời gian chơi tránh việc người chơi nghiện ngập đắm chìm trong thế giới ảo mà quên mất thế giới thật, nên Trác cũng không lo lắng bị bỏ quá xa. Theo qui định, mỗi người chỉ được chơi nhiều nhất mười tiếng nhưng không được liên tục, phải có thời gian nghỉ từ một đến hai tiếng sau năm tiếng chơi liên tục, còn nếu đến thời gian nghỉ mà người chơi dính phải nhiệm vụ hay gì đó liên quan đến thời gian có thể chọn treo nhân vật tạm thời, hệ thống sẽ bảo lưu kết quả tại chỗ, đến khi người chơi đăng nhập lại còn được cho thêm vài phút xem lại nhiệm vụ. Người chơi nào không theo qui định thì quá thời gian nhân vật sẽ rơi vào trạng thái “dạo” không thể làm bất cứ điều gì, tất cả đều muốn tốt cho người chơi mà thôi.

Đối với các trường hợp đi phỏ bản nhóm hay tham gia một sự kiện nào đó, hệ thống cũng biết chăm chú cho người chơi qua xong cửa hện tại hoặc mở thời gian chơi, rất rõ ràng.

Đã đến nhà Thầy Đồ, cửa đóng, Trác khẽ gõ, giọng Thầy Đồ từ trong truyền ra:

- Ai đấy?

Trác đáp:

- Con Du Ảnh đây lão đồ!

- Vào đi.

Cửa bật mở, Trác tiến vào, Thầy Đồ lúc này đang ngồi trên giường xem một quyển sách. Gấp sách lại, Thầy Đồ hỏi:

- Đã học được gì chưa?

Trác gật đầu.

- Lại đây cho ta xem xem

Thầy Đồ ngoác tay.

Cho Trác tiến lại gần, Thầy Đồ quan sát một lượt nói:

- Không tệ, có thể học được những nghề này, thẳng trọc người không làm ta thất vọng.

“Đinh”

“Hoàn thành nhiệm vụ khảo nghiệm, nhận được đánh giá hoàn hảo.”

Trên người loé sáng, Trác tăng lên một cấp đạt cấp mười hai bốn mươi tám phần trăm, kinh nghiệm cấp này cần hai mươi lăm ngàn. Một điểm kỹ năng được thêm vào bên ngoài chò Trác tự cộng vào kỹ năng hấn muốn.

Thầy Đồ vung tay nói tiếp:

- Dạy thêm cho trọc người một kỹ năng mới.

“Học được kỹ năng ‘Vung roi’.”

“Vung roi (cấp 0): trong phạm vi năm mét tạo thành một luồng khí tấn công, sát thương 35~45, tiêu hao 10 điểm mp, làm lạnh năm giây.”

Một kỹ năng tấn công tầm xa, Trác vô cùng thoả mãn.

Nhớ đến một vấn đề, Trác hỏi ngay:

- Lão đồ, cho con hỏi chút.

- Nói đi.

- Tại sao trong các kỹ năng hiện tại chỉ có kỹ năng ‘thầy dạy’ của con không tăng được cấp độ vậy lão đồ?

Thầy Đồ hơi ngạc nhiên.

- Ta chưa nói với người điều này hả?

Trác lắc đầu.

- Chắc chắn?

- Chắc chắn!

- Kỳ lạ, ta nhớ mình đã nói với người rồi mà?

Thầy Đồ vuốt cằm, tự hỏi.

Trác thờ dãi, lão đồ không ngờ cũng có tính tự kỷ.

- Thôi được rồi, miễn cưỡng giải thích cho trọc người vậy. Khác với kỹ năng tấn công, hỗ trợ hồi phục, cùng một số kỹ năng gia trì, các kỹ năng phụ trợ không thể dựa vào kinh nghiệm thăng cấp, chúng chỉ có thể dựa vào lĩnh ngộ kỹ năng để thăng cấp, chỉ thế thôi.

Rốt cuộc cũng hiểu tại sao đánh quái mãi không thấy thầy dạy tăng phần trăm, cái câu lĩnh ngộ kỹ năng của Thầy Đồ ý nói đến điểm kỹ năng nhận được mới có thể giúp kỹ năng thăng cấp, nói như thế cái mục lĩnh ngộ của nghề Thầy Bói hẳn cũng tương tự, cần có điểm kỹ năng nghề mới thăng cấp được. Trác hoàn toàn hiểu ra.

- Không còn gì để nói với tên trọc người nữa, quãng đường tiếp theo là của người, thời điểm cần thiết ta sẽ gọi, giờ thì đi đi.

Thầy Đồ phất tay bảo Trác đi, cúi đầu chào Thầy Đồ, hấn không rườm rà, lập tức rời đi, ít ra lần này không bị sút ra khỏi cửa.

Cấp mười hai, vậy Trác có thể mang đôi giày mới rồi, hấn liền thay ngay. Còn năm điểm thuộc tính, Trác chia hai điểm sức mạnh, hai điểm tinh thần, một điểm trí lực. Thuộc tính hiện tại của hấn đã thay đổi.

“Nhân vật: Du Ảnh - Chức nghiệp: Thầy Đồ

Đăng cấp: 12 (48.3%)

Sức mạnh: 57

Nhanh nhẹn: 48

Tinh thần: 56

Trí lực: 46

Thể chất: 55

Lực lượng: 25”

Cộng thêm thuộc tính trạng bị thêm vào mà thuộc tính nhân vật của Trác lúc này xem như khá. Cho thanh hp cùng mp hiện lên, giá trị hp lúc này là ba trăm năm mươi, mp là hai trăm.

Cũng phải nhắn hẹn với Bắc cùng Phùng sáng mai đi luyện cấp. Chuyện cũng dễ dàng, nghe được Trác muốn dẫn mình đi, cả Bắc cùng Phùng đều rất vui mừng nhận lời, họ đều xem Trác là cao thủ, mà đã là cao thủ thì nơi luyện cấp không phải bình thường, có điên mới không nhận lời. Bắc thì tốt rồi, muốn làm gì cũng được, còn Phùng có chút khó khăn, đội trưởng cả một nhóm người cơ mà, nhưng không phải là không thể được.

Hẹn nhau xong, Trác nhìn giờ, thời gian vừa đúng, mười bảy giờ rưỡi, đến lúc thoát ra rồi, mặc dù thời gian chơi của hắn vẫn chưa dùng hết nhưng không thể tiếp tục. Nghĩ vậy, Trác bắt đầu logout, buổi chiều đi làm của hắn đã kết thúc.

Mất mười giây, Trác thoát ra. Gỡ mũ xuống, nhìn mọi người trong phòng vẫn đang còn chơi, không làm kinh động ai, Trác rút thẻ tên mình đi ra khỏi phòng. Nếu có riêng một cái mũ thì tốt biết mấy, Trác thầm nghĩ, chân bước ra khỏi công ty.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sơ Ngộ

Vượt cái đầu bóng lưỡng, Trác tận hưởng cái không khí buổi chiều ở đây, không quá nóng không quá lạnh, khá mát mẻ. Thời tiết như vậy nên có khá nhiều người đi dạo ngoài đường, cũng nhờ cái không khí này mà trang phục thoáng đãng lên ngôi.

Bỏ qua nam, nữ thì không quần ngắn cũng váy cụt, áo không phong bó sát cũng hai dây hở vai, một đường ra trạm tàu Trác ngấm phải nói là đã ghiền.

“Sống là phải thế này.” Nhìn một cô nàng khá xinh xắn đi ở phía trước, Trác chậm chậm đi sau soi từ trên xuống dưới, sắc sắc nghĩ đến.

Đến trạm chờ, không như buổi trưa không có chỗ ngồi, lúc này khá vắng, đoán chừng do qua giờ tan tầm lâu rồi đi. Ngồi chờ tàu, Trác thấy một ông cụ từ từ đi tới, trên tay ôm lấy cái thùng tương tự thùng carton khá lớn, nhìn nét mặt mỗi trên khuôn mặt ông cụ rõ ràng cái thùng không nhẹ chút nào.

Là thanh niên phải biết yêu trẻ kính già, không chậm trễ, hắn đứng dậy bước nhanh tới gần ông cụ, nói:

- Ông để cháu giúp!

- Cụ để cháu giúp!

Gần như đồng thời với Trác, một giọng nam khác vang lên, cùng lúc, bốn cánh tay ôm lấy đỡ cái thùng giúp ông cụ.

Bất ngờ, Trác quay qua, đập vào mắt hắn là một cái đầu lẳng không thua gì cái đầu của hắn.

Chàng trai giúp ông cụ cũng khá ngạc nhiên. Nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến:

“Đồng đạo!”

Ngoại trừ cái đầu, còn lại hai người khá khác nhau, Trác có chút côn đồ nhưng nam tính, còn chàng trai lại có chút lưu manh, bất cần, không phải kiểu bất cần bỏ qua mọi thứ, cặp mắt khá bén, chứng tỏ hắn bất cần vì chưa có gì khiến hắn phải chú ý, một loại bất cần đến bình thản. Chiều cao cũng xem xêm nhau. Người ngoài xem vào kiểu gì cũng nghĩ hai gã này cùng một ổ chui ra, chặc, cả mẹ một lứa cả.

Trác cảm giác được chàng trai trước mặt hắn không giống người khác. Trác đang định lên tiếng thì chàng trai đã chặn trước:

- Anh bạn cũng thích giúp người già nhỉ!

Đều, cái này là trắng trợn móc đầu, Trác mỉm cười đáp:

- Giống anh thôi!

Lúc mệt nhất thì xuất hiện hai chàng thanh niên, không nhận ra mùi thuốc súng trong câu nói của hai người, ông cụ thả tay nói:

- Cảm ơn hai cháu lại giúp!

Hai thằng quay qua đồng thanh:

- Không có gì đâu ông!

“Cái ều.” Hai thằng cùng lúc chửi thảm.

Nhìn thẳng Trác, chàng trai nói:

- Cái thùng không nặng lắm, anh bạn có thể thả tay, mình tôi đỡ là được rồi.

Nếu như bình thường Trác có thể bỏ qua những chuyện thế này, nhưng không hiểu sao lần này hắn không muốn cho qua, nhất là nghe xong gã này nói Trác thấy ngứa ngứa. Trác nói:

- Tôi giúp cụ được, không sao.

Nghe Trác đáp lại, chàng trai lập tức tăng lực tay kéo cái thùng về phía mình, không hiểu sao hắn muốn Trác phải nhượng bộ, đây là cái mà người ta gọi là tranh hơn thua.

Giống như hai đối thủ cạnh tranh luôn đối chọi nhau vậy, dĩ nhiên điều này chỉ xảy ra khi thực lực hai bên cân bằng khiến không ai phục ai, mà ở đây cả chàng trai và Trác đều cảm giác được người trước mặt mình không đơn giản, vì thế tâm lý tranh chấp đã nảy sinh.

Thấy cái thùng bị kéo đi, Trác không chậm trễ tăng sức kéo lại, cái thùng liền trở về vị trí ban đầu.

Ánh mắt của chàng trai tập trung lên, hắn đã dùng đến năm mươi phần trăm lực lượng mà chưa kéo được cái thùng, dừng nghĩ chùng đó sức mà yếu, với người bình thường thì năm mươi phần trăm lực của hắn đã mạnh gấp hai rồi. Năm mươi không ăn thua thì một trăm, hắn dồn sức.

Bên này Trác cũng không chịu kém, muốn chơi thì chơi, anh đây chiều hết.

Cái thùng bị nắm móp đi, may mắn chất liệu làm cái thùng khá bền, không bị hai thằng kéo rách ra.

Gân tay nổi lên dưới lớp da của Trác và chàng trai, khuôn mặt hai người thì mỉm cười ra vẻ tự nhiên.

Chàng trai thật sự kinh hãi trước sức của Trác.

“Tên này...”

“...Trâu bò!!!”

Là nhận định của cả hai lúc này.

Ông cụ không có vẻ gì là nhận ra cái thùng của mình đang bị tàn phá, ông cụ đi tới trước nói:

- Nhờ hai cháu mạng giùm ông tới chỗ trạm chờ, ông cũng đón tàu đi.

Trác vừa định đáp lời ông cụ thì cái thùng bị chàng trai đẩy tới, rất nhanh, Trác bị hụt đà kéo về, hai bàn tay lỏng ra, cái thùng nhẹ nhàng bị chàng trai kéo lại giành lấy.

“Bất cần!”

Trác bước nhanh một bước lên trước, hai tay vươn tới chụp lại cái thùng.

Đoán được Trác sẽ hành động, ngay khi Trác vừa bắt được cái thùng, chàng trai buông tay, bắt buộc Trác phải đỡ lấy, hai tay chàng trai vung ra hai bên nhắm ngay hông Trác chọc tới.

Trác phản ứng không chậm, một tay ôm lấy cái thùng kéo về chặn một bên, tay kia Trác đỡ lấy bên còn lại.

Chàng trai không có gì bất ngờ, tay gần cái thùng thẳng lên, chuyển ra mặt sau, đẩy cái thùng thoát khỏi tay Trác. Trác chặn ngay mặt trước đẩy về. Hai người một bên dùng hai tay ôm lấy cái thùng, tình cảnh trở lại như cũ.

Tốc độ, sức mạnh, cả hai ngang ngửa nhau.

Bỗng chàng trai tỏ vẻ kinh hãi, hai mắt mở lớn như có việc gì rất đáng sợ diễn ra đối diện.

Bị biểu cảm của chàng trai tác động, Trác vô thức quay đầu ra sau.

“Đệch, bị lừa.” Trác cười khỏ.

Rất dễ dàng, chàng trai đoạt lấy cái thùng đi về phía ông cụ, hấn không quên quay lại cười đều Trác.

- Cần thận bên cạnh!

Trác đi tới hô lên.

Chàng trai nhếch miệng, “xưa rồi Diễm, cùng một chiêu không xài được đâu.” Rõ ràng hấn không quan tâm đến lời cảnh báo của Trác.

“Bốp”

Một quả bóng chày đập thẳng vào đầu chàng trai, trông lực đạo cùng tốc độ thì quả này không nhẹ chút nào.

Cái đầu chàng trai không phải đầu cối, đã thế quả bóng còn đập ngay huyệt thái dương, hấn choáng váng.

“Thời cơ.”

Trác tận dụng cơ hội, áp sát giựt lấy cái thùng.

Cố gắng giữ tinh táo, Trác vừa lấy cái thùng chàng trai xuất chiêu.

- Khi hái táo!

Chiêu thức quá hiểm, để bảo vệ hai trái “táo” được toàn vẹn, Trác đẩy thùng về cho chàng trai đỡ lấy, đồng thời hô:

- Bỏ dừa!

Chập tay lại, từ trên cao Trác bổ xuống đầu chàng trai.

Đối chiêu, chàng trai cúi người xuống giơ cái thùng lên kêu:

- Khi đội dù!

Trác mở tay ra bắt lấy cái thùng, chàng trai cũng đứng dậy giữ lấy một bên.

Mọi thứ lại trở về như cũ, có khác chăng chỉ là vị trí của hai người.

Hầm hằm nhìn nhau, bất giác, cười lớn lên.

Giơ tay ra, chàng trai nói:

- Ông bạn khá lắm, lần đầu tiên tôi gặp người ngang ngửa với mình, tự giới thiệu, tôi , Đỗ Đại Dang.

Bắt tay Dang, Trác cười đáp:

- Còn tôi Trần Quý Trác, rất vui được biết anh.

Đặt cái thùng xuống gần ông cụ, Dang bắt chuyện:

- Chắc ông bạn mới tới, tôi ở đây khá lâu mà chưa gặp ông bạn lần nào.

Trác gật đầu:

- Tôi không ở khu này, chỉ làm ở đây thôi.

Hai người trò chuyện làm quen một lát thì tàu đến, đưa cho Trác một tờ giấy, Dang nói:

- Đây là số của tôi, rảnh thì liên lạc.

Trác nhận lấy tờ giấy, tuy mới quen nhưng Trác không thấy xa lạ, cứ như hai người đã quen biết nhau từ trước rồi vậy, có cảm giác rất hợp ý.

Trác vừa lên tàu đi mất, bên cạnh Dang xuất hiện một gã thanh niên ăn mặc hơi luộm thuộm.

- Có chuyện gì mà vui vậy anh Dang?

Đứng dậy đi khỏi trạm chờ, Đang trả lời:

- Không có gì, chỉ là quen được một người bạn. Thế gọi thằng Cuồng chưa?

Gã thanh niên gật đầu:

- Gọi rồi anh, đang ở dưới chân DK!

- Tốt lắm, giao cho nó mười thằng, bảo nó dọn dẹp sạch sẽ đám phản bội, xong lần này chúng ta sẽ thuận lợi tẩy trắng.

- Rồi rồi anh. À vừa rồi Tú với Ngân vừa trốn khỏi nhà chạy đến chỗ anh đây.

Gã thanh niên định chạy đi chợt nhớ gì đấy nói.

Đang cười khò lắc đầu:

- Hai đứa này thật là.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nói Chuyện

- Con về rồi!

Quyên lên tiếng.

Giờ là mười chín giờ hơn, có thể đoán được cô nàng phải chơi hết khoảng thời gian hạn định của game rồi mới về.

Trác cùng bà Loan và Ly đang ngồi trong phòng khách, vừa xem ti vi vừa nói chuyện, thấy Quyên đã về, bà Loan đứng dậy lại gần nàng, nói:

- Con lên thay đồ rồi xuống ăn cơm, Trác có để phần cho con trong bếp đó.

Nhận ra con gái có chút ý kiến với Trác, tuy không biết là vì việc gì nên bà Loan tranh thủ đề cập đến Trác trong vài việc dù không lớn, cố gắng giúp con gái tăng lên chút hảo cảm.

Không có vẻ gì để ý, Quyên đáp:

- Dạ!

- Hôm nay chị về muộn quá!

Bên cạnh, Ly cũng chạy tới, nắm lấy tay Quyên hơi dỗi nói.

Quyên mỉm cười nói:

- Chỉ bữa nay thôi, lần sau chị sẽ về sớm hơn.

Vừa nói, Quyên vừa liếc Trác, đôi mắt xinh đẹp mà trong treo tiếc rằng Trác không thấy được chút cảm tình nào của nàng đối với mình, cả lúc nói chuyện cũng vậy, chắc, cô nàng vẫn chưa bỏ qua cho hấn vụ vô tình ôm, thù dai quá.

Vào phòng thay đồ, tắm rửa qua, Quyên mặc lên mình bộ đồ bộ màu lam nhạt đi vào bếp.

Trong bếp, Trác đang hâm lại thức ăn, nghe tiếng bước chân biết là Quyên, nói:

- Cô vào bàn đi, tôi làm lại đồ ăn cho cô rồi đây.

Hơi bất ngờ, nhưng Quyên cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi xuống.

Bưng vài món thức ăn đặt xuống bàn, lén nhìn Quyên lúc này, mái tóc vừa gội xong được hong sơ qua vẫn còn hơi ướt, bộ đồ bộ tuy không có gì đặc

biệt nhưng càng nhấn mạnh vẻ đẹp của nàng, trong không khí còn có một mùi thơm nhàn nhạt hắt hắt là từ nàng tỏa ra, lúc này, Trác thấy Quyên vô cùng quyến rũ.

Đưa qua cho Quyên một chén com, Trác tính đi ra ngoài thì Quyên lên tiếng gọi:

- Anh ngồi bên ngoài chờ một lát, tôi có chuyện muốn nói với anh.

“Có chuyện muốn nói? Không phải là tỏ tình đấy chứ?” Trác suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp nhất, nhưng điều này không thể nào xảy ra, hắn chỉ ỷ tự sướng một chút thôi đó mà. Nếu Quyên muốn nói chuyện với hắn, tám chín phần mười là về game, Trác lên tiếng đáp:

- Được rồi.

Quyên ăn rất nhanh, chưa tới mười phút nàng đã ăn xong.

Ngồi xuống đối diện Trác ở chiếc bàn bên ngoài, Quyên hỏi:

- Anh rất có kinh nghiệm chơi game?

Quả không chệch đi đâu được, đúng là hỏi về game, Trác thành thật trả lời:

- Có mà không!

Nghe Trác nói, Quyên có chút tức giận, hắn giỡn với nàng phải không? Trùng mắt với Trác, Quyên nói:

- Tôi không đùa với anh, anh trả lời nghiêm túc cho tôi.

Biết ngay nói ra kiểu gì cô nàng cũng tức giận, nhưng nói về kinh nghiệm, hắn chỉ có kinh nghiệm chơi game ở thế giới cũ, còn game ở đây thì không, ai, người xuyên qua đúng là khổ thật, nói rất ít khi được tin tưởng.

Trác nói rõ hơn:

- Tôi nói thật, game ở đây tôi chưa chơi bao giờ.

- Anh tính chọc tức tôi hay sao! Vậy anh giải thích việc anh lên cấp nhanh nhất sever, rồi tốc độ kiếm tiền quá nhanh, rồi cả thanh kiếm cấp mười lăm kia nữa, nếu không phải người chơi có kinh nghiệm thì không thể nào làm được, anh giải thích thế nào?

Quyên một hơi nói toàn bộ “chiến tích” hôm nay của Trác.

Vô cùng nghiêm trang, Trác giải thích:

- Tất cả chỉ là may mắn...

Còn câu “đi kèm chút thực lực” Trác chưa kịp nói ra thì Quyên đã chặn lại:

- Anh nghĩ tôi ngốc lắm sao?

Hải, Trác thở dài, cô nàng này thật là, nếu nói thật nàng không tin thì hắn đành chém gió cho hợp ý nàng vậy, hắn bắt đầu chém:

- Thôi được rồi, nói thật, mọi thứ tôi làm không phải may mắn, tất cả đã được tôi tính toán một cách chi li hoàn hảo, tôi biết làm cách nào cày tiền nhanh nhất, cách nào lên cấp nhanh nhất, đánh quái ở đâu rớt đồ tốt nhất, mà bây giờ tôi đang cố gắng tìm cách khai thác các lỗ hổng của game để lấy lợi, nói thêm cho biết tôi còn là một người chuyên hack, còn nữa, không sợ cô biết chứ tôi có bạn làm trong công ty game Bá Chủ nên tôi không lo lắng việc mình làm bị phát hiện...

Càng lúc, Trác chém càng hăng say, đặc biệt cách nói của hắn khiến người khác dễ tin đó là sự thật bởi kết cấu khá logic.

Mới đầu Quyên còn tin tưởng lắng nghe, nhưng qua một lúc, nàng bắt đầu nghi ngờ, không kiên nhẫn nghe thêm, Quyên chặn không cho Trác nói tiếp, nàng hỏi:

- Anh bảo anh có bạn trong công ty game Bá Chủ, vậy công ty này tên gì?

“Chết, hớ mồm!”

Trác cứng họng, hắn quên mất một điều rằng hắn chưa biết nhiều về thế giới này, đưa tay vuốt đầu, hắn làm ra vẻ biết rõ, cười mỉm nói:

- Tôi không biết!

- Anh...

Quyên đứng dậy, khuôn mặt nàng hơi hồng, hoá ra từ đầu tới cuối hẳn chả có chút nghiêm túc nào, hẳn đang đùa với nàng.

Không nói thêm một câu, Quyên đứng dậy bỏ đi, nàng quyết định từ nay về sau không nói chuyện với tên này thêm lần nào nữa.

“Rồi xong, lại chộc giận cô nàng, chỉ tiếc chưa kịp nhìn kỹ cô nàng lúc tức giận, chặc.” Trác hoàn toàn không để tâm, đó cũng là một phản tính cách của hắn, hành động luôn thoải mái, tùy ý, tất nhiên trong những việc quan trọng thì không thể tùy ý được.

Trác đi ra phòng khách, hẳn đã hứa với Ly là sẽ chơi cùng cô bé một lúc đến khi đi ngủ.

- Anh!

Trong một căn phòng nhỏ, hai anh em mà Trác gặp trên tàu buổi trưa là Tú và Ngân hô lên một tiếng chạy tới ôm chầm một chàng trai.

Với cái đầu trọc và khuôn mặt lưu manh, chàng trai này chính là Dang.

Ôm lấy hai đứa, Dang xoa đầu chúng nói:

- Sao hai đứa lại trốn tới chỗ anh thế này, ông nội mà biết là chỉ có tét đấy.

“Hi hi”

Tú và Ngân cười vui vẻ, Tú đáp:

- Không sao đâu anh, lúc tụi em đi thì ông nội ra ngoài rồi.

Để Tú và Ngân ngồi xuống, tuy biết để hai đứa trốn tới đây là không tốt nhưng Dang cũng không nổi mắng chúng, từ nhỏ, cha mẹ ba anh em đã mất vì một vụ tai nạn khi Tú mới có bốn tuổi, còn Ngân chỉ được ba tuổi. Gia đình Dang sống ở một vùng quê, gia đình hẳn cũng không giàu, không muốn nói là thiếu ăn, trong nhà lúc đó chỉ còn ông nội và ba anh em, không muốn để ông phải ra ngoài làm việc, Dang bỏ học, ra ngoài kiếm sống khi đó hẳn mới mười bốn tuổi.

Khác với người bình thường, từ nhỏ Dang đã có sức lực rất lớn, hẳn có thể dễ dàng làm những công việc nặng nhọc, tuy với công nghệ bây giờ thì công việc liên quan đến tay chân hầu như không còn nhưng cũng không phải là không có, với thân hình cao to, bằng cách giả tuổi, Dang có thể xin vào làm một vài chỗ.

Với số tiền hẳn kiếm được khi đó cũng đủ trang trải qua cuộc sống hàng ngày, ít nhất ông nội hẳn không phải ra ngoài làm nữa. Cho đến khi hai đứa em Dang đến tuổi đi học, số tiền hẳn kiếm được không đủ vừa nuôi sống gia đình vừa cho hai đứa đến trường, dù nhà nước có chính sách hỗ trợ không cần đóng học phí nhưng chi phí phát sinh khi đi học lại phải tự lo liệu. Chưa kể hẳn lúc đó cũng vừa nghỉ việc, hẳn vô cùng chán nản.

Nhưng rồi hẳn đã gặp một người khiến hẳn nhìn thấy hi vọng. Trong một lần tìm việc, hẳn bắt gặp một người đàn ông trung niên bị thương ở ngực bị năm sáu người cầm vũ khí vây quanh, lúc đó hẳn không cần suy nghĩ lao thẳng vào giúp đỡ người đàn ông. Tiếc rằng hẳn có sức nhưng kỹ thuật không đủ, nếu không phải thân thù người đàn ông vô cùng cao thâm, đoán chừng hẳn phải nằm lại đó không bao giờ đứng dậy nữa.

Nhưng cũng nhờ hẳn tiến đến kịp thời, chặn được vài người tạo cơ hội cho người đàn ông xoay chuyển cục diện.

Có chút cảm kích thêm phần yêu tài cũng không có con, người đàn ông đã nhận Dang làm con nuôi, dạy võ cho hẳn, cũng từ đó hẳn chính thức tiếp xúc một mặt khác của thế giới.

Hẳn có tiền để lo ông và hai em, gia đình hẳn chuyển lên thành phố và giàu có hơn, nhưng hẳn không dám nói thật với ông nội và hai em, sợ họ buồn. Dang phải lừa dối họ nói rằng hẳn may mắn được một ông chủ lớn coi trọng và trở thành cánh tay đắc lực của ông ta, đến bây giờ thì giữ chức vụ chủ chốt trong một công ty nên không thường xuyên về nhà được.

Cha nuôi của Dang là chủ một băng nhóm, quản lý cả một khu vực thành phố, thể lực rất mạnh, tiếc rằng ông đã qua đời mấy năm trước vì bệnh tật, hơn nữa ông cũng không muốn Dang cùng anh em của ông tiếp tục sống trong thế giới này, trước khi qua đời ông muốn Dang thay ông đưa tất cả anh em trở lại làm người bình thường.

Đến bây giờ hẳn đã sắp hoàn thành ước nguyện của ông.

Ngồi trong lòng anh trai, Tú và Ngân cảm thấy vô cùng ấm áp, chợt Tú nói:

- Đúng rồi, hôm nay em gặp một anh trai cũng hơi giống anh, cũng rất giỏi võ đấy.

Nghe Tú nói, Dang cũng không quá để ý, hỏi:

- Em có quen được người đó không?

- Có chứ, em hỏi được tên anh ấy là Trần Quý Trác.

“Trác?” Dang bất ngờ, không phải là người hấn vừa quen chiều nay đây chứ.

Dang hỏi Tú:

- Có phải người đó cũng trọc đầu giống anh không?

Tú và Ngân gật đầu.

“Vậy đúng rồi!” Dang cũng ngạc nhiên, Trái Đất thật tròn.

- Thế làm sao em quen cậu ấy?

Dang buột miệng hỏi tiếp.

Tú thành thật đáp:

- Lúc em móc túi thì bị anh ấy bắt...

- Anh Tú!

Nghe Tú khai thật, Ngân bên cạnh hô lên nhắc, nhưng rất tiếc đã muộn, hai tay nhấc bổng hai đứa, Dang nghiêm giọng:

- Em nói cái gì, dám đi móc túi? Anh dạy võ cho hai đứa không phải để hai đứa đi móc túi nghe chưa.

- Em biết lỗi rồi, em biết lỗi rồi, anh tha cho em, tại hôm bữa em thấy anh Li ở trên tàu làm nên bắt chước, em hứa lần sau không làm thế nữa!

Tú rớt rít xin lỗi, cậu bé biết nếu anh trai mình thật sự nổi giận lúc đó còn hơn ông nội nổi giận gấp mấy lần, đó là điều cậu không muốn thấy nhất.

Đúng lúc này, một chàng thanh niên bước vào phòng, hai tay rút túi quần đi tới.

Nhìn chàng thanh niên, Dang gần giọng:

- Thằng Li!!!!!!

Li nghe Dang kêu, sáng khoái đáp lại:

- Vâng, anh Dang.

Thấy không khí không đúng, Li theo bản năng lùi ra sau.

- Mày lại đi móc túi nữa phải không!

Thả Tú và Ngân xuống, Dang lao tới phía Li.

“A A A A A A A A”

Tiếp theo là một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bắt Đầu Luyện Cấp

“Ừ...Ừ...”

Quyên khởi động chiếc xe từ rồi nhanh chóng bay đi.

Trác không nhanh không chậm đi ra khỏi nhà. Hôm nay, hấn ăn mặc có phần thoải mái, một chiếc áo thun tay ngắn có cổ cùng với quần kaki. Để tránh bị người khác hiểu lầm, Trác còn trang bị thêm một chiếc nón cùng một cái kính bảo vệ mắt.

Dù sao với thân hình cao to kết hợp cùng cái đầu trọc, lại ăn mặc với phong cách như hôm nay thì người khác nhìn vào trăm phần trăm đều nghĩ Trác là một thằng không tốt lành gì, hôm qua là mình chứng rõ ràng nhất, hần còn bị coi là côn đồ nữa là.

Chính vì vậy hần mới chuẩn bị đầy đủ đồ “nghe” che chắn đi phần nổi bật, khiến người khác chú ý nhất là cái đầu của hần.

- Yo, anh Trác!

Vừa tới trước cửa công ty, Trác gặp ngay Bắc.

Trác cười đáp:

- Hôm nay tinh thần chú sung mãn quá nhỉ!

Bắc vui vẻ nói:

- Tất nhiên rồi, từ hôm qua được anh hẹn hôm nay dẫn đi train level em cao hứng tới tận bây giờ đây này.

Hai anh em vừa đi vào phòng chơi vừa tán nhảm. Lúc vào phòng chơi, Trác gặp mười mấy người mon men tiếp cận làm quen với hi vọng được một gã “cao thủ” như hần để mất đến.

Gật đầu qua loa, Trác thoát khỏi đám người về tới chỗ của mình.

Phùng đã đến từ sớm, thấy Trác tới, đùa:

- Bị đám đó bu quanh chắc “thoải mái” lắm hả Trác!

Trác đặt mông ngồi xuống, cười khổ nói:

- Thoải mái kiểu này có mà đi sớm đó anh.

Phùng gật đầu, nói:

- Hay chú qua nói chuyện với Mai, nhờ con bé nói với hội trưởng sắp cho chú một chỗ riêng, đỡ phiền.

Nói với hội trưởng? Mới gây với nàng tới qua xong mà giờ lết xác tới nhờ vả sợ nhờ đâu không thấy, thấy bị vả mấy cái rồi đuổi đi thì có. Trác lắc đầu:

- Thôi cũng không cần đâu anh, qua vài lần cũng hết thôi.

Nếu Trác đã không muốn thì thôi, Phùng cũng không nhắc lại, Phùng hỏi:

- Chút nữa tập trung ở đâu Trác?

- Ở chỗ cây đa, em có hẹn thêm mấy người bạn, khi họ đến đủ rồi mình đi luôn.

Trác trả lời.

Trác đặt cái nón cùng cái kính lên cạnh ghế, lấy cái mũ điện nã đội lên, bắt đầu đăng nhập.

Trước mắt tối đen rồi sáng, khung cảnh trước mắt Trác thay đổi, hần đã vào game. Đến lần thứ ba rồi mà Trác vẫn chưa quen được cái cảm giác này, chắc, hần đúng là “ba lúa” mà.

Bật khung bạn bè lên, nhìn tên Ánh Dương, Yêu Hoa đều phát sáng, gửi một tin nhắn cho hai người mua đủ vật phẩm, sau đó đến chỗ cây đa trong thôn, Trác cũng đi nhanh tới.

Dưới cây đa, Phùng cùng Bắc đang chờ sẵn.

- Hai người chuẩn bị hết chưa?

Trác hỏi.

Phùng, Bắc gật đầu. Phùng nói:

- Chủ yếu tập trung train level, anh với thằng Bắc đã mua đầy túi lượng thuốc hồi hp và mp.

Nghe Phùng nói, Trác vỗ đầu mình một cái, hần quên nói cho Phùng với Bắc về Ánh Dương rồi, thôi kệ, giờ nói cũng chưa muộn:

- Anh với Bắc bỏ bớt số lượng thuốc hồi hp đi, thay bằng thuốc hồi mp, trong mấy người bạn em hẹn có một người chơi Diệu Tiên, có kỹ năng hồi hp.

Nghe vậy, Phùng với Bắc hơi mừng, có thêm Diệu Tiên trong đội thi hiệu suất luyện cấp chẳng phải tăng cao sao. Hai người lập tức quay lại hiệu thuốc.

Trác cũng phải chuẩn bị cho mình, với tám bản đồ ẩn cấp mười lăm này, hẳn phải luyện được lên tới cấp hai mươi, hiện tại hẳn chỉ mới đạt cấp mười hai bốn mươi tám phần trăm, để lên tới cấp hai mươi nghe có vẻ hơi xa nhưng Trác tin tưởng với lực sát thương hiện tại của hẳn thì sẽ không quá lâu để đạt tới. Điều quan trọng là hẳn có đủ phù để sử dụng hay không mà thôi.

Trước hết phải thử xem túi có thể chứa được tối đa bao nhiêu cái đã. Trác bắt đầu mua lượng lớn tài liệu chế phù.

Mất gần sáu nghìn xu, trong túi Trác bây giờ là một nghìn tám phù Lửa, một nghìn tám phù Tránh Lửa, tám tám phù Nén và mười tám phù Nguyên.

Nhưng như thế chưa phải là đầy, Trác vẫn có thể chế tạo và cất chứa thêm phù, giống như hẳn có thể cất chứa số lượng phù vô hạn vậy. Trác đã thử với vật phẩm khác như thuốc hồi phục, không được như phù, hẳn chỉ có thể cất trữ tối đa năm trăm bình, đó là nếu túi trống hoàn toàn.

Còn có cả phù thi lượng thuốc hẳn có thể cất chứa là bốn trăm chín mươi sáu bình, điều này có nghĩa mỗi một loại phù chỉ chiếm một chỗ trong túi, dù số lượng có nhiều đến bao nhiêu đi chăng nữa.

Với điều này, Trác không cần phải lo lắng không đủ phù dùng nữa, quá tuyệt vời.

Đã vậy mua tới bến luôn, thừa còn hơn thiếu, Trác bỏ ba vàng mua tổng cộng năm nghìn tám phù lửa và năm nghìn tám phù tránh lửa, thêm một trăm bình hồi hạp cộng gần bốn trăm bình hồi mị loại vừa, hiện tại Trác chỉ còn hơn ba vàng. Trác không quên mua la bàn cùng quyền trục truyền tống đặc biệt cho bản đồ ẩn.

Quay lại chỗ cây đa, không biết Phùng với Bắc đổi gì mà chưa thấy, mặt khác Yêu Hoa cùng cô chị đã có mặt. Vẫn cái thân hình bốc lửa đó, vẫn khuôn mặt xinh đẹp đó, chỉ tội tính cách hơi hung, không biết sau này ai mới có đủ khả năng cura đồ cô nàng đây chứ, Trác nhìn Yên suy nghĩ.

Nhìn thấy Trác, Tâm vui vẻ lại gần hẳn nói:

- Em chuẩn bị đủ rồi, đi chưa anh?

- Chờ vài người bạn của anh đến nữa rồi đi luôn.

Trác trả lời, hẳn không quên giờ tay chào Yên nhưng rất tiếc cô nàng hoàn toàn bơ hẳn.

Vừa nói xong, Phùng và Bắc trở lại, nhìn hai cô gái đang đứng cạnh Trác, cả hai vô cùng bất ngờ, họ không nghĩ bạn của Trác lại là nữ hơn nữa lại xinh đẹp như thế này.

Giới thiệu hai bên với nhau, chợt Trác nhớ hẳn vẫn chưa biết nick của cô chị Yêu Hoa, hẳn đang định hỏi thì Yên đã lên tiếng:

- Tôi gọi Lam Thủy.

Đúng lúc, Ánh Dương đã đến, nhìn thêm một cô gái xinh đẹp nữa xuất hiện, Bắc lập tức quay lại, nắm lấy tay Trác, kéo hẳn ra một góc, ngưỡng mộ nói:

- Anh! Xin hãy nhận em làm đệ tử!

Trác vỗ mồm hôi.

- Chú bị gì thế?

Bắc giờ giọng cầu xin:

- Xin anh hãy truyền cho em tán gái bí kíp đi, em không cần nhiều, chỉ cần một phần trăm của anh là được rồi, miễn sao cua được Mai là em đã mãn nguyện.

Cái thằng, lại đi hiểu lầm mấy cô gái này là bạn gái hẳn mới chết chứ, may mà đi ra chỗ khác chứ để cô nàng Lam Thủy nghe được có mà ăn vài hít.

Vỗ vỗ vai Bắc, Trác nói:

- Có công mài sắt có ngày nên kim, chú cứ cố gắng như bây giờ là được rồi, còn phương pháp thì để sau anh sẽ góp ý với chú.

Nghe Trác đồng ý, Bắc mừng rơn, chuyện này có “cao thủ” giúp đỡ, hẳn có hi vọng rồi.

Không mất thời gian nữa, Trác tổ đội tất cả năm người.

Đi ra ngoài thôn, Trác nhắc nhở:

- Nói luôn, lần này địa điểm chúng ta luyện cấp là một bản đồ ẩn, chỉ có thể vào một lần duy nhất, đặc điểm của nó chắc hẳn ai cũng biết rồi, mọi người xem lại còn thiếu gì không, nếu không thì chúng ta bắt đầu tiến vào.

Nghe vậy, trừ Ánh Dương biết từ trước, không hện mà bốn người còn lại cùng hít một hơi, họ không ngờ địa điểm mà Trác sẽ dẫn họ đến là một bản đồ ẩn. Giá trị quá lớn.

Yến bắt đầu coi trọng Trác hơn, có lẽ từ đầu đánh giá của nàng về Trác đã sai.

Thấy không có ai muốn bổ sung thêm, Trác nói:

- Vậy chúng ta tiến vào.

Dùng la bàn áp lên tấm bản đồ, sau đó dùng quyền trục truyền tổng đặc biệt, cả nhóm người biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Lòng Đất

“Tiến vào bản đồ được che dấu: Lòng Đất.”

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, sáu người Trác xuất hiện, nhìn quang cảnh nơi đây thì giống như một hang động, phía trước được kéo dài, nhìn ra xa vô cùng rộng lớn.

Tấm bản đồ trên tay Trác sau khi sử dụng liền biến mất, không tốn thời gian, Trác bắt đầu kế hoạch “cày” cấp, hắn nói với mọi người:

- Hiện tại Lam Thủy và Yêu Hoa có cấp cao nhất trong nhóm nên đánh quái sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, còn Phá Hoại với Một Đồi Si phải vô cùng cẩn thận, nếu chết là xong luôn, Ánh Dương có kỹ năng hồi hp tập thể trong phạm vi nhỏ nên khi cần mọi người phải lại gần cô ấy, mà cô cũng phải chú ý an toàn của mình, Ánh Dương, cô vô cùng quan trọng với nhóm.

Trác vừa nói xong thì Lam Thủy lên tiếng:

- Tôi cùng Yêu Hoa sẽ tách ra, dù sao ở bản đồ này dù cách xa đến mấy ai cũng nhận được kinh nghiệm tổ đội, hơn nữa có thể tận dụng tối đa thời gian giết quái lên cấp nhanh hơn.

Nghe Yến nói ra ý kiến, Trác không phản đối, trình độ của hai chị em nàng không thấp nên không cần hắn phải quan tâm, chưa kể chức nghiệp của Yêu Hoa là Thủ Sư, tuy chưa biết cô bé thu phục được con gì nhưng chỉ cần không quá chủ quan thì khả năng sống sót của cô bé là lớn nhất trong nhóm. Còn quái giết được nhiều hay ít thì tùy thuộc vào mỗi người.

- Được rồi, nếu gặp chuyện gì thì cô cũng nhớ thông báo cho mọi người.

Gật đầu đáp ứng, Yêu Hoa cùng Lam Thủy tách ra, lúc đi Yêu Hoa không quên vẫy tay chào Trác.

Chờ hai người đi mất, Phùng mới lại gần Trác hỏi:

- Trác, chú có biết rõ cái cô Lam Thủy kia không?

Hỏi khó hiểu Phùng muốn gì, Trác lắc đầu đáp:

- Em cũng mới quen cô ấy hôm qua thôi, chưa biết gì nhiều.

Phùng vuốt vuốt cằm, ánh mắt sáng loá nói:

- Ban đầu anh còn ngờ ngờ chứ bây giờ thì đã chắc chắn, cô nàng Lam Thủy này chính là một trong ba La Sát, Sát Diễm, anh muốn hỏi chú cho chắc ăn thêm thôi, à! thật không ngờ có ngày lại được ở gần Sát Diễm thế này.

Trác hơi bất ngờ:

- Anh nói cô nàng là Sát Diễm?

- Hắc! Hắc! Chính xác, anh mà chưa nhìn nhầm người bao giờ.

Hèn gì cô nàng lên cấp nhanh như vậy, đúng là cao thủ hàng thật giá thật. Mà thôi, bây giờ việc cần làm là luyện cấp, Trác cùng ba người lập tức đi tìm bãi quái.

- Đây rồi!

Bốn người đã tìm thấy loại quái đầu tiên, đó là Gấu Đất cấp mười lăm. Đám quái có cái đầu cùng bộ lông nâu đen giống như gấu nhưng cánh tay khá dài giống tinh tinh, con nào con nấy phải cao trên hai mét rưỡi, số lượng khá đông, ước chừng trên dưới tám chục con.

Trác rút cây roi ra, nói với Phùng và Bắc:

- Được rồi, hai người cẩn thận, tốt nhất một con hai người cùng đánh, nếu không ổn thì báo ngay.

Chợt Ánh Dương giơ tay, ngưng ngừng hỏi:

- Còn.. em làm gì đây anh?

- Cô ở phía sau tôi, thấy tôi đánh con nào cô xuất chiêu đánh con đấy, bởi vì chức nghiệp của cô nên sẽ được hệ thống phân điểm kinh nghiệm nhiều hơn người khác, nhưng nếu có đánh quái ít nhất còn có thể kiếm thêm chút điểm kinh nghiệm lúc quái chết ngoài kinh nghiệm tổ đội, còn nữa, nhớ canh chừng thời điểm sử dụng kỹ năng, thế thôi.

- Vâng!

Ánh Dương đã hiểu.

- Bắt đầu thôi.

Bốn tia sáng loé lên, bốn người được gia trì thêm lực phòng thủ.

Tiến đến con Gấu Đất gần nhất, Trác rút ra hai tấm phù, với tốc độ của hán bây giờ, rất nhẹ nhàng, Trác đến ngay đằng sau con gấu mà không bị phát giác.

“Quất Roi!”

-240

-223

-197

- Gào!

Bị tấn công bất ngờ, con gấu tức giận rống lên một tiếng, dùng hai cánh tay quơ mạnh ra sau.

Đã đoán trước, Trác dễ dàng né được cú đánh của con gấu, vòng sang bên sườn con gấu, Trác vung roi đánh bình thường.

-158

-143

-26

-137

...

Vừa chạy quanh con gấu, Trác vừa đánh, bên ngoài Ánh Dương cũng theo lời Trác tấn công thêm vào. Với ưu thế tốc độ, chỉ trên dưới mười giây, con gấu cấp mười lăm với một nghìn năm trăm máu gục xuống.

+700 exp

Bên cạnh, Phùng cùng Bắc nhìn đến cảnh này không khỏi tròn mắt nhìn.

“Đây... đây là cao thủ sao? Quá... quá biến thái.”

Nhìn đẳng cấp của Trác cũng chỉ bằng mình nhưng lực sát thương hai bên quả là một trời một vực, có lẽ vì để nâng cao lực sát thương mà đẳng cấp Trác không tăng nhanh chăng? Phùng và Bắc nhận định hán là như vậy, cao thủ là phải khác người.

Kinh ngạc quy kinh ngạc, phần nhiều Phùng cùng Bắc lại càng vui vẻ, bởi một con quái chết, họ sẽ nhận được kinh nghiệm tổ đội là một trăm năm mươi. Ấn theo tốc độ này, hai mươi lăm nghìn điểm kinh nghiệm rất nhanh sẽ đạt tới, bởi dù sao Phùng cùng Bắc kết hợp tuy không dễ dàng nhưng vẫn có thể không quá hao tổn giết được một con Gấu Đất.

“Địa Trâm!”

“Toái!”

Vô cùng cao hứng, Phùng cùng Bắc càng thêm tập trung giết quái cố gắng nhanh chóng lên cấp.

Trác cũng khá vui vẻ, hẳn không ngờ sau khi chia điểm kinh nghiệm cho đồng đội hẳn vẫn còn đạt tới bảy trăm điểm kinh nghiệm, được lắm tăng tốc thôi.

Không ngừng thay phù, giết quái, chưa đầy bảy phút, Trác là người lên cấp đầu tiên, đạt cấp mười ba. Nhanh chóng tăng ba điểm sức mạnh, một điểm tinh thần và một điểm trí lực, Trác tiếp tục giết quái. Cấp mười ba kinh nghiệm yêu cầu lên cấp mười bốn là bốn mươi nghìn.

Qua tiếp ba phút, Ánh Dương lên cấp mười ba, năm phút tiếp theo là Phùng sau đó là Bắc. Tốc độ lên cấp như thế này để người chơi khác biết không ghen tị tới mức rống to mới gọi là lạ đây.

Vừa giết quái, Trác vừa thử nghiệm kỹ năng mới học được “Vung Roi”, lợi thế của chiêu này là tấn công từ xa với khoảng cách tối đa năm mét, dùng để kết liễu thì tốt nhưng để tấn công thì không được, bởi khi dùng chiêu này thì sẽ không có được sự gia trì của phù Lửa, chắc, quá chênh lệch.

Khoảng hai mươi phút, toàn bộ Gấu Đất ở khu này đều bị diệt sạch, Trác gần đạt tới cấp mười bốn, chỉ còn mười phần trăm nữa. Các kỹ năng cũng thuận lợi lên cấp, Vung Roi cấp bốn sát thương 95~110, Quất Roi cấp sáu sát thương 115~130, thời gian làm lạnh giữ nguyên ở ba giây.

Với bản đồ ẩn, quái sau khi giết sẽ rất lâu mới được làm mới, vì vậy sau khi giết xong đám Gấu Đất, nhóm Trác phải di chuyển đến địa điểm mới.

Tiện tay giết vài con quái đơn lẻ, không quá khó khăn để tìm thấy bãi quái tiếp theo. Có lẽ số bọn Trác hôm nay bộc phát, trước mặt họ là một đám quái chữ lam, đúng vậy là quái tinh anh, may mắn hơn chúng chỉ có cấp mười lăm, Nhện Đen.

Ánh mắt Trác loé sáng, có khoảng hơn hai chục con nhện tinh anh, kinh nghiệm cao không nói, đáng cái là tỉ lệ rớt đồ khá cao, để Phùng với Bắc lên thì hơi miễn cưỡng, vì vậy Trác quyết định một mình tiến đánh.

Khá nguy hiểm, bởi dù sao quái tinh anh lực cảnh giác cực cao, nhất là sáu con mắt trên mặt giúp độ quan sát của chúng tăng cao, Trác phải vô cùng cẩn thận.

Tận dụng ưu thế địa hình toàn đá và hổ, Trác tiếp cận một con nhện, nhưng chưa kịp ra tay, con nhện đã phát hiện ra hắn.

- Khè!

Một chiếc lưới đan bằng tơ từ con nhện phóng ra nhắm vào Trác.

Nhanh chóng lùi lại, khoảng cách giữa hắn và con nhện vẫn ở trong phạm vi tấn công.

“Vung Roi!”

-153

Một luồng liềm gió bay đến đánh vào con nhện, thanh máu của nó hiện ra: 2347

- Khè!

Lại một cái lưới bằng tơ bắn đến chỗ Trác.

Hắn thụp đầu xuống, người bắn lên trước, thấy Trác lao tới, con nhện quay tám cái chân của nó đập mạnh vào Trác.

-10

Trác lộn nhanh một vòng nhưng vẫn trúng phải một chân của con nhện, bù lại, hắn đang nằm ngay dưới bụng nó.

Cầm cây roi lửa lên, Trác tấn công tới tấp.

“Quất Roi!”

-268

-258

-273

-138

Con nhện chuyển mình, nhảy lên đề xuống.

Trác cũng không chậm, hấn quay người tránh ra. Sau đó lập tức đứng thẳng lên, nhưng không may, hấn đứng ở ngay đối diện con nhện, một chiếc lưới bắn ra, không kịp né, hai con chữ đỏ hiện lên trên đầu hấn.

“Bất Động” (4 giây)

Bốn chiếc chân con nhện đập mạnh tới.

Ngay sau đó, toàn thân con nhện nảy lên đập mạnh xuống Trác. Trong trạng thái này hấn không thể làm bất cứ điều gì kể cả uống thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tiến Trình

“Àm”

Con nhện giộng mạnh xuống Trác, trên đầu hấn bay lên trị số thương tổn đạt hàng trăm.

Hiện tại, hp của Trác đạt bốn trăm, qua ba lần trúng đòn, hấn chỉ còn hai trăm điểm hp. Kinh ngạc cùng bất ngờ, nhưng Trác không thể làm gì, trạng thái bất động còn hai giây.

Con nhện tiếp tục nhảy lên giộng xuống.

Lại thêm một cú, Trác chỉ còn năm mươi điểm hp.

“Bỏ mợ, không phải chứ, mới lên được một cấp liền die.” Trác trợn mắt bi quan, hấn không ngờ hấn kết thúc nhanh như vậy, chỉ chưa đầy bốn giây.

Ngay lúc con nhện từ trên đập xuống tung đòn kết liễu, một tiếng rống lớn vang lên:

- Phi Cước!

Một thân ảnh bay đến đá thẳng vào con nhện, lực khá mạnh, con nhện văng ra, đồng thời nó cũng mất hơn sáu mươi điểm hp.

- Sức Sống!

Giọng nói trong trẻo của Ánh Dương vang lên, nàng xuất hiện ngay phía sau Trác dùng kỹ năng hồi phục một chút điểm hp cho hấn.

Thở phào một hơi, bốn giây bất động đã hết, Trác lập tức lấy ra một bình hồi hp uống vào, xong liền lao tới con nhện đang bị Phùng tấn công, không chính xác hơn là Phùng vừa chịu đòn vừa tấn công.

Không giống như chức nghiệp khác, Dao Cuồng tốc độ không tính nhanh, kỹ thuật không hoa mỹ nhưng bù lại lực sát thương của Dao Cuồng khá lớn, đồng thời lượng hp cùng phòng thủ cũng khá cao, chính vì vậy Phùng không ngại chơi ăn miếng trả miếng với con nhện.

Trên đầu Phùng cùng con nhện luân phiên hiện ra trị số thương tổn, nhưng đối mặt với một con quái tinh anh cấp mười lăm, chưa nói đẳng cấp của Phùng còn quá thấp, trang bị trên người hấn không phải hàng tốt gì nên rất nhanh, thanh hp của hấn gần cạn.

Trác lao tới rất kịp thời, bỏ qua Phùng, thủ hấn của con nhện lập tức chuyển qua cho Trác, dù sao hấn cũng là người tạo sát thương nhiều nhất đối với nó. Phùng lập tức lùi ra sau.

Không bắt cần dính đòn như lúc này, Trác tận dụng tối đa ưu thế tốc độ cùng lực phản ứng, lượn quanh con nhện xuất chiêu, không mất quá nhiều thời gian, hơn một nghìn điểm hp của con nhện biến thành số không, kêu lên một tiếng con nhện gục xuống.

+1000 exp

“Xoẹt”

Một tia sáng từ trên người con nhện bắn ra, là một món trang bị.

Trác nhật lên.

Đẳng cấp: Bình thường.

Sát thương vật lý: +140

Sức mạnh: +7

Gia tăng 1% tỉ lệ bạo kích.

Yêu cầu: Dao Cuồng - cấp 15

Một thanh dao sắc bén.

Là một thanh dao chuyên cho chức nghiệp Dao Cuồng, đưa cho Phùng, Trác nói:

- Anh lấy đi.

Nhận lấy thanh đao, vừa xem qua thuộc tính Phùng tươi cười, so với thanh đao hắn đang dùng bây giờ thì tốt hơn khá nhiều tuy nó chỉ là một món vũ khí bình thường, ít nhất sát thương vật lý cộng thêm theo hắn biết thì ngang ngửa với một vũ khí tốt tầm trung. Chỉ còn hai cấp nữa là hắn có thể dùng nó rồi.

Nhìn Ánh Dương, Phùng và Bắc, Trác nói:

- Vừa rồi cảm ơn ba người giúp đỡ.

Phùng nghe thế, tiến đến đập vai Trác một cái nói:

- Cảm ơn cái gì, chuyện đương nhiên mà, nếu muốn nói cảm ơn thì anh phải nói cảm ơn mới đúng đây này.

- Anh Phá Hoại nói đúng đó anh Du Ảnh.

Ánh Dương với Bắc gật đầu đồng ý.

Trác xoa xoa đầu cười, họ đã nói thế hắn còn nói cái gì cơ chứ.

Vẫn còn khá khá nhện tinh anh, nếu con nào cũng rơi ra trang bị thì quá tốt.

Mất gần nửa tiếng, toàn bộ Nhện Đen đều được tiêu diệt, Trác cũng đạt cấp mười bốn bốn mươi lăm phần trăm, hơn hết bốn người Trác còn thu hoạch thêm mười lăm món trang bị, không ngờ nhất là trong mười lăm món trang bị này có tới ba món trang bị màu lam tức đẳng cấp tốt, tất cả đều cấp mười lăm.

Ba món lần lượt là một cái bao cổ tay, một đôi giày chiến, một cây pháp trượng. Giữ lại cái bao cổ tay cùng mấy món trang bị có thể mang được, còn lại Trác phân đều cho Ánh Dương, Phùng và Bắc.

Ba người nhận trang bị từ tay Trác có chút ngại, dù sao chỗ này cũng là do Trác đánh đến, họ ở ngoài tuy có ra sức nhưng cũng không bao nhiêu mà Trác vẫn sáng khoái chia đều.

Ai cũng vui vẻ, nhưng vui nhất lại là Bắc, bởi ngoài mấy món trang bị, hắn còn được thêm một quyển sách kỹ năng.

“Phá Cước (cấp 0): Tụ lực vào chân, khi tấn công có ngẫu nhiên tỉ lệ gây choáng váng, sát thương 40~50, tiêu hao hai mươi điểm mp, làm lạnh mười giây.”

Vui vẻ thì vui vẻ nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là luyện cấp, sắp xếp trang bị xong, bốn người tiếp tục đi tìm bãi quái.

Ở vị trí khác trong Lòng Đất, Yên cùng Tâm không quá khó khăn tiêu diệt mấy con quái cấp mười lăm.

Yến bây giờ gần đạt tới cấp mười bảy, còn Tâm đã lên cấp mười sáu. Nếu để hai nàng tự luyện cấp có lẽ không nhanh như vậy dù đang ở trong bản đồ ẩn đi chẳng nữa, chủ yếu là nhờ vào điểm kinh nghiệm thêm vào của đồng đội.

Yến có xem xét tốc độ tăng kinh nghiệm, nàng ngạc nhiên khi thấy cứ chưa đầy mười giây kinh nghiệm lại được thêm vào, quá nhanh.

Mà bây giờ Yến mới nhớ, đó là nàng vẫn chưa biết chức nghiệp của Du Ảnh là gì. Bởi ba người khác chức nghiệp cũng không có gì lạ, chưa kể đẳng cấp còn thấp không thể nào giết quái nhanh như vậy, mấu chốt có lẽ là ở tên trọc. Có thể nào hắn là chức nghiệp ẩn không? Yến tự hỏi.

Cũng rất có khả năng.

Thấy chị mình suy nghĩ gì đấy quên cả đánh quái, Tâm nhanh chóng hạ gục con quái rồi chạy lại gần Yến, bên cạnh cô nàng là hai con báo đốm rất lớn chạy theo.

- Nghĩ gì vậy chị?

Tâm tò mò hỏi.

Yến không tiếp tục suy nghĩ, nàng nhìn Tâm hỏi lại:

- Em biết tên trọc trước chị, vậy có biết hắn là chức nghiệp gì không?

Tâm vỡ lẽ, thì ra chị nàng đang nghĩ về điều này, Tâm lắc đầu đáp:

- Em cũng không biết, nếu không mình nhắn tin hỏi anh ấy thử?

Nói là làm, Tâm lập tức nhắn tin lên khung trò chuyện nhóm.

“Anh trọc, chị em hỏi anh là chức nghiệp gì vậy?”

Yến chịu không biết nói gì với Tâm, hỏi bình thường là được rồi, đâu cần phải nói là nàng hỏi, giống như là nàng tò mò lắm vậy.

Trác nhắn lại, nhưng không giống trong suy nghĩ của Yến và Tâm là hắn sẽ lập tức trả lời, trên khung chỉ xuất hiện hai chữ.

“Bí mật.”

Tâm đọc đến liền giận dữ nhắn lại.

“Không cho biết thì thôi, anh trọc dê xồm.”

Trác bó tay, chỉ đùa một câu thôi mà thành dê xồm, hắn nhắn tiếp một câu.

“Có gì lúc gặp lại biết luôn thể, em chờ đi.”

Trả lại hắn là một hàng chữ lặp lại.

“Anh trọc dê xồm, dê xồm, dê xồm, dê xồm, dê xồm, dê xồm, dê xồm, dê xồm.”

Trác đáp trả.

“Em nói anh dê xồm, vậy anh dê ai? Dê em phải không?”

Tâm xấu hổ không biết trả lời thế nào, bỗng nàng nhìn Yến đang cười tủm tỉm bên cạnh lại càng xấu hổ, bất chấp, Tâm nhắn.

“Anh dê chị em thì có.”

Trác vỗ mồm hôi, sao lại lòi bà cô đó vào đây rồi, chọc bả chút nữa gắp chắc ăn vài cươc quá.

Không dám nhắn tiếp sợ cô nàng yêu nữ nói quá lên, bên cạnh Trác, Phùng và Bắc ánh mắt mờ mờ nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ, giờ ngón tay cái nói:

- Cao thủ!

Ảnh Dương bối rối nhìn Trác, chân không tự chủ lùi lại như sợ hắn bắt ngờ lao đến làm gì nàng.

Nhìn biểu hiện của ba người, Trác ngửa mặt lên trời oan thán:

- Chẳng lẽ tôi giống kẻ háo sắc lắm sao!

Ba người Phùng nhìn nhau, không hện mà cùng nghĩ đến:

“Không phải giống mà quá giống.”

Nói gì thì nói, nghĩ gì thì nghĩ, tiếp tục luyện cấp thì hơn. Trác mặc kệ ba người kia, lao lên đồ sát mấy con chuột chũi.

Bên kia, Tâm đang bị Yến vò má, bóp tai, cái tội tung tin vớ vẩn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cách Sử Dụng Phù Nguyên

Giết khá nhiều bãi quái từ cấp mười lăm cho đến hai mươi, Trác lúc này đã lên tới cấp mười tám mươi lăm phần trăm, mục tiêu cấp hai mươi không còn xa. Còn Phùng, Bắc cũng gần lên cấp mười bảy, Ánh Dương nhìn hơn một chút, năng đạt cấp mười bảy trước.

Mà Trác chỉ mới chơi ba tiếng, tốc độ lên cấp thật khiến người khác lú lờ không biết nói gì.

Quá trình đánh quái có thể thấy chán nhưng cứ nhìn thanh kinh nghiệm liên tục tăng lên, bốn người không ai thấy oải cả ngược lại còn có chút hưng phấn. Chưa kể trong ba tiếng này, ngoại trừ đám nhện tinh anh mới đầu gặp, bốn người Trác còn đánh qua thêm một đám nữa. Chỉ tiếc lần này trang bị không rơi ra nhiều, đa số là các vật phẩm hình có thể bán cho các NPC cùng một số tài liệu.

Hạ gục con quái cuối cùng trong bãi, Trác hơi trầm ngâm.

Ban đầu Trác không quá để ý nhưng này giờ tập trung giết quái luyện cấp, hẳn phát hiện một vấn đề, đó là về lực sát thương được gia trì bởi phù.

Hầu như đánh quái cấp nào phù lửa cũng chỉ gia trị thêm lực sát thương ở một giá trị nhất định, có nghĩa khi sử dụng phù để tấn công, Trác có thể bỏ qua mọi áp chế về đẳng cấp và khả năng phòng thủ của đối phương, luôn đánh ra một giá trị cố định, dù điều này chưa hẳn là tuyệt đối.

Nhưng chính vì giá trị sát thương không đổi khiến Trác phải suy nghĩ.

Hiện tại, đẳng cấp thấp, chưa có kỹ năng mạnh thì phù lửa quả đúng là một vũ khí lợi hại, nhưng khi lên cấp cao, kỹ năng mạnh nhiều, lượng máu của quái cùng người chơi nhiều hơn, với chút điểm sát thương như vậy thì phù lửa có vẻ trở nên vô dụng.

Nếu muốn vượt lên trên, Trác buộc phải có một con át chủ bài, không quan trọng là ở đẳng cấp nào.

Chưa vội đi tìm bãi quái tiếp theo, Trác lấy phù Nguyên ra. Trong vài loại phù Trác học được, chỉ có công dụng của lá phù này hẳn chưa tìm hiểu, có lẽ nên thử bây giờ.

“Xoẹt.....Xoẹt.....Xoẹt....”

Trác đang chuẩn bị sử dụng lá phù, bỗng một âm thanh tựa như tiếng sét xẹt qua vang lên. Sau đó một giọng nói phát ra, là của hệ thống.

“Khai thông đường lên Thành, Trấn.”

“Bắt đầu sự kiện: Sàng Lọc – Đến Trấn, đăng ký tham gia đấu trường, chỉ người mạnh nhất mới được lựa chọn.”

“Chiến báo: Một số phong ấn Ma đang bị hủy hoại, Ma có nguy cơ thoát ra.”

“Phụ bản Ma Bình mở ra, hãy đến gặp người dẫn dắt ở thôn tiếp nhận nhiệm vụ phụ bản.”

Toàn bộ người chơi vừa nghe xong thông báo lập tức hưng phấn. Họ chờ chính là điều này, nội dung game cuối cùng đã mở ra.

Tất cả các guild lớn nhỏ bắt đầu khẩn trương hành động.

Ở đâu đó, một người đàn ông vác trên vai một thanh kiếm cực lớn, khoe miệng hơi mỉm, trước mặt hắn là một con quái vật cao hơn năm mét, hai cái cánh dài đập nhẹ trên lưng, toàn thân đỏ như lửa, hai cái sừng trên trán, con mắt cam sẫm, trên đầu nó là một hàng chữ đỏ “Huyết Hi (Yêu Thú) - cấp 25”, đây là một con Yêu thú, không phải giống như con Trâu Điền mà Trác từng gặp còn chưa trưởng thành, con quái này đã hoàn toàn trưởng thành, là một con Yêu thú đúng nghĩa.

Huyết Hi rống giận mở miệng, mớ hồ có khói đen toả ra từ trong miệng nó:

- Con người ngu si, dám khiêu khích ta, ta muốn nhai nát người!

Yêu thú đã có thể nói chuyện và có tư duy.

Người đàn ông không nói gì, chỉ chậm rãi đưa thanh kiếm cực lớn lên phía trước. Một luồng sáng bao quanh thanh kiếm, người đàn ông nhảy lên, vung cây kiếm bắt đầu tấn công con Yêu thú.

Mở to mồm, Huyết Hi rống:

- Chết đi!

Một cột lửa lớn phóng ra khỏi miệng con Yêu thú đánh thẳng vào người đàn ông.

Không chút nào để ý, người đàn ông chém thẳng xuống ngọn lửa.

“Ầm”

-3453

“Rít”

Bụi đá bay mù mịt, ngay vị trí con Yêu thú đứng ban đầu bị nổ ra một cái hố lớn với bán kính hơn chục mét.

Chật vật bay lên trời, một cánh tay con Yêu thú biến mất, có vẻ bị người đàn ông chém đứt. Thanh máu con Yêu thú hiện ra, giá trị còn 26547.

Giận dữ, Huyết Hi gầm gào, tay còn lại giơ lên trước, ngay tức thì, mặt đất bốc cháy mãnh liệt, con Yêu thú cười lớn đắc ý:

- Con người đi chết đi!

Nhưng con Yêu thú không cười được bao lâu, trong biển lửa, một thân hình nhảy lên, không kịp phản ứng, thanh kiếm đâm thẳng vào ngực con Yêu thú.

- Bạo!

Người đàn ông hô lên.

Ngực con Yêu thú liên tục nổ lớn.

“Trí Mạng”

-26547

Kêu lên thảm thiết, từ trên không, con Yêu thú cùng người đàn ông rơi xuống đất.

Người đàn ông rút thanh cự kiếm của mình ra khỏi ngực con Yêu thú, một thanh kiếm lớn màu vàng chanh xuất hiện bên cạnh con Yêu thú, không nghĩ ngờ gì, thanh kiếm này có đẳng cấp hoàn hảo.

Không có vẻ gì vui mừng khi thấy thanh kiếm này, người đàn ông nhặt lên, không xem xét thuộc tính thanh kiếm, hai tay cầm hai thanh, người đàn ông dùng toàn bộ sức lực chém hai thanh kiếm vào nhau.

“Cheng”

“Rắc”

Tiếng kêu nhỏ nhưng rõ ràng, đó là tiếng nứt gãy của một trong hai thanh kiếm.

Nhìn lại lên hai thanh kiếm của người đàn ông, quá bất ngờ, thanh kiếm hoàn hảo bị nứt một vết trên lưỡi kiếm, lắc đầu, người đàn ông quăng thanh kiếm này đi không chút nào quan tâm.

Nếu để người chơi bình thường thấy cảnh này không đâm đầu vào tường mới lạ đây, một món vũ khí hoàn hảo mà bị người đàn ông này coi như vật không có giá trị, thậm chí khinh thường, thật là, người với người sao mà khác biệt.

Nhưng cũng phải để ý, nếu thanh kiếm hoàn hảo còn không chịu được sức đánh của thanh cự kiếm trên tay người đàn ông thì thanh cự kiếm này phải mạnh đến mức nào.

Cũng nghe được thông báo của hệ thống, người đàn ông cười nói:

- Ma Bình! Để ta xem khó đến đâu.

Nói rồi chậm rãi bước đi.

Ở một nơi khác, một chàng thanh niên với mái tóc đen tuyền, trên tay cầm một thanh kiếm bình thường tay kia lại lập loè những tia điện.

Có vẻ hắn đang luyện cấp, bên cạnh hắn một con sói bạc lao lên tấn công, tốc độ của con sói khá nhanh, nhưng người thanh niên còn nhanh hơn, loé một cái, hắn xuất hiện phía sau con sói, thanh kiếm bổ vào bao ngang hông, tay hắn nhanh chóng rút ra một sợi dây với một đầu buộc kim loại.

Người thanh niên vung tay, sợi dây bay đến quấn quanh thân con sói. Đồng thời, điện từ tay hắn cũng phát ra truyền vào sợi dây.

“Xẹt...Xẹt”

Theo đường dẫn, điện cũng truyền thẳng vào con sói, sát thương theo đó bay lên liên tục, chưa đầy hai giây con sói tru lên một tiếng gục xuống, nhìn lại đẳng cấp con sói, cấp hai mươi.

Thu lại sợi dây, người thanh niên không để ý đến thông báo của hệ thống vẫn tiếp tục công việc của mình.

Bên cạnh Trác, Bắc hưng phấn chạy lại gần hắn, nói:

- Anh Trác, sever mở sự kiện rồi, anh tính tham gia không? Trên trang chủ có thông báo là phần thưởng vô cùng hấp dẫn.

Trác cười đáp:

- Để xem sao đã.

- Với thực lực của anh, em nghĩ nếu tham gia chắc chắn chiếm mấy hạng đầu.

- Cũng chưa hẳn.

Trác lắc đầu, hắn có lẽ mạnh nhưng không phải không có người mạnh hơn, trong game, không có gì là tuyệt đối.

Biết Trác đang suy nghĩ cái gì đó, Bắc cũng không tiếp tục làm phiền Trác, hắn chạy sang tám với Phùng cùng Ánh Dương.

Bây giờ Trác sẽ thử nghiệm phù Nguyên. Theo chú thích mơ hồ, thì phù Nguyên dùng để cố định năng lượng bên ngoài cơ thể.

Lấy ra một lá phù Lửa, Trác sử dụng. Lửa cháy trên tay Trác, tiếp theo hắn dùng phù Nguyên.

Lá phù biến mất, trên tay Trác không có gì xuất hiện, thay vào đó hắn cảm nhận được thân thể có biến hoá, giống như có thêm một năng lực gì đó, cảm giác rất rõ ràng.

Nhìn ngọn lửa trên tay, Trác có cảm giác khá kỳ lạ, giống như hắn có thể khống chế được nó. Tinh thần tập trung, Trác thủ khiến ngọn lửa thay đổi hình dạng, và kết quả là....không được.

Có vẻ hắn đang hiểu sai tác dụng của lá phù này.

“Cố định, cố định, cố định, ...”

Trác suy nghĩ.

Bỗng như nghĩ đến điều gì, Trác rút cây roi ra. Dùng phù tránh lửa lên cây roi, không đặt cây roi vào ngọn lửa như bình thường hay làm, Trác từ từ đưa ngọn lửa về phía cây roi. Phùng một tiếng, cây roi được lửa bám vào.

Nếu bình thường, khi rút tay mà ngọn lửa bám vào ra khỏi cây roi thì lửa trên cây roi sẽ tắt và trở lại vào tay Trác, nhưng lần này thì không, rút tay có ngọn lửa ra, ngọn lửa không trở lại tay Trác mà bám luôn vào cây roi, nói cách khác, vật bám ban đầu đã thay đổi.

“Quả nhiên là như vậy.”

Trác cười, suy nghĩ của hắn đã đúng.

Nghĩa của từ cố định không đơn giản là cố định, nó còn có nghĩa là khống chế duy trì năng lượng trong bản chất năng lượng.

Nói một cách đơn giản, Trác có thể khống chế ngọn lửa hay năng lượng theo hướng nhất định với điều kiện đúng bản chất của nó.

Ví dụ thế này, Trác sử dụng phù Lửa đi đốt một lá cây chẳng hạn, bình thường, sau khi dùng phù lửa, Trác chỉ cần lấy tay có lửa bốc một nắm lá thì nắm lá đó sẽ cháy, nhưng có phù Nguyên thì khác, thay vì để lửa cháy toàn bộ lá, chỉ cần dùng phù Nguyên, Trác có thể khống chế khiến cho lửa đốt cái lá nào mình muốn dù cho ngọn lửa đang bao trùm toàn bộ nắm lá. Chưa hết, nếu lửa đang đốt cháy một vật tiếp xúc trực tiếp, Trác có thể duy trì ngọn lửa cháy ở trên vật này, khống chế nó không rời khỏi vật đang cháy cho dù hắn có rút tay ra, có nghĩa là cố định ngọn lửa lại trên vật.

Đó chính là ý nghĩa của từ cố định.

Mắt Trác loé sáng, như vậy hắn đã tìm ra giải pháp tăng mạnh lực sát thương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Phát Hiện Yêu Thú

Trác từ trong túi lấy ra một lá phù, là phù Nén.

Mới đầu, khi biết công dụng của lá phù này Trác đã nghĩ đến việc kết hợp nó với phù Lửa. Nén, vừa nghe liền biết nên dùng nó làm gì rồi. Tiếc rằng khi đó Trác chưa thể thực hiện được vì mỗi loại phù đều có hạn chế.

Thứ nhất là phù Lửa, hạn chế của loại phù này là chỉ cố định tại một chỗ nên không thể dùng thêm lá thứ hai trên cùng một tay, bởi lúc đó dính cái gì vào là cháy ngay.

Tiếp theo là phù Nén, thoát nghe có vẻ dùng được đầy nhưng không, bản chất của nó là nén, chỉ cần đưa cái gì vào là nén ngay lập tức nên chỉ cần cầm phù Lửa lên tay vừa dùng phù Nén là phù Lửa liền tắt ngay.

Có thể nói nếu không có sự xuất hiện của phù Nguyên, phù Nén chẳng khác gì tờ giấy bình thường.

Trác có chút hồi hộp, chưa thử thì chưa biết có được hay không, có khi nó chỉ có tác dụng với phù Lửa thôi ấy chứ.

Phù Nén biến mất, điều khiển lớp năng lượng vô hình trên tay, Trác từ từ cảm một cục đá dưới chân lên.

Thành công!

Trác vui mừng nhìn viên đá còn nguyên xi không bị biến dạng trên tay.

Vứt cục đá, Trác lấy phù lửa ra thử ngay.

Lửa bắt đầu chuyển từ tay này sang tay khác.

Một tấm, hai tấm, ba tấm, bốn tấm...

Ngọn lửa cứ thế bốc cháy rùng rục, màu sắc không khác gì khi dùng một tấm, có khác chăng là ngọn lửa lớn hơn một chút.

“Khà khà khà...”

Trác cười khoái trá, khuôn mặt hắn lúc này trông nham hiểm thấy gớm.

Bên cạnh, Phùng, Bắc, Ánh Dương thấy Trác có gì đó khác lạ liền quay sang, cực kỳ ấn ý, ba người không hẹn mà cùng lùi lại.

Vẫn chưa hết thời gian dùng phù, Trác nhìn quanh, hắn cần một con quái để thử nghiệm uy lực.

Như đáp lại mong đợi của Trác, một con chuột chũi khá lớn xuất hiện, cấp hai mươi.

Tuy là quái bình thường không có trí tuệ nhưng con chuột chũi cũng cảm giác được thân thể lạnh lạnh. Phát hiện một cặp mắt đang nhìn nó chằm chằm, không hiểu từ cái gì, con chuột chũi sợ hãi kêu lớn, quay đầu xuống muốn đào đất bỏ chạy.

Trác cười nham nhở lao tới.

- Khắc khắc khắc! Ném thử chiêu mới của ta đây!

Không sử dụng kỹ năng, Trác chỉ đánh một cách bình thường.

“Chít”

-2500

Một phát, chỉ một phát bình thường, con chuột chũi cạn máu gục xuống.

Nhìn cảnh này, ba người Phùng tròn tròn mắt.

Bắc ngậy ngậy mở miệng:

- Anh ấy ăn phải thuốc kích thích hả!

Phùng với Ánh Dương không đáp lời, hẳn có cùng suy nghĩ như vậy.

Trác thật sự cao hứng, cuối cùng hắn cũng có con át chủ bài cho mình.

Phù Nguyên lúc này vừa hết thời gian, đồng thời, tác dụng của phù Lửa và phù Nén cũng mất theo.

Trác từ trong vui vẻ tỉnh lại. Có vẻ như phù Nguyên cũng có vấn đề.

Lấy ra tiếp một lá phù Nguyên, hắn cần xác định lại.

Quả nhiên phù nào cũng có vấn đề, đi kèm tác dụng chính, tác dụng phụ của phù Nguyên là thời gian sử dụng ảnh hưởng đều lên năng lượng được tác dụng. Có nghĩa khi sử dụng phù Nguyên thì các loại phù khác sẽ không được tính thời gian sử dụng của riêng chúng mà buộc tính theo lúc bắt đầu sử dụng phù Nguyên.

Điều này hơi bất lợi cho Trác, bởi trong vòng ba mươi giây hắn cần nén phù lửa rồi mới tấn công, nén càng nhiều lực sát thương tăng càng cao, đồng thời thời gian mất lại càng nhiều. Coi bộ trước mắt một chiêu này chỉ có thể đóng vai trò một kích trí mạng.

Kê, có là ngon rồi, dù sao bình thường hắn không cần nén quá nhiều phù Lửa làm gì, hai ba tấm là dư xài.

Có thêm một chiêu giữ nhà, tâm trạng Trác giết quái càng hăng, hiệu suất tăng đáng kể.

Thuận lợi lên tới cấp mười chín, lúc này, Ánh Dương biểu hiện sự quan trọng của mình, nhất là với Phùng và Bắc, kỹ năng Sức Sống của Ánh Dương được phát huy triệt để, chưa kể kỹ năng này của Ánh Dương đã lên cấp hai, phạm vi tác dụng bốn mét, thuộc tính tinh thần thêm vào chủ yếu nên giá trị hp một lần tăng là mười lăm điểm trên một giây. Tác dụng quá rõ ràng.

Có vẻ hai chị em Lam Thủy cũng dùng hết số thuốc hồi hp, Lam Thủy gửi tin nhắn trên khung tổ đội:

“Mọi người đang ở toạ độ nào vậy?”

Phùng nhanh nhẩu đáp lời người đẹp.

Không quá để ý, Trác chợt nhớ đến còn một kỹ năng sống hắn chưa kịp tìm hiểu, Trác mở khung kỹ năng nghề nghiệp phụ ra.

“Xem Hướng (một ngày sử dụng một lần): Phát hiện ngẫu nhiên một toạ độ trên bản đồ hiện tại có gì đấy.”

Còn một cấp nữa là đạt cấp hai mươi, Trác không cần phải quá vội vàng, bỏ chút thời gian làm chuyện ngoài chút thay đổi không khí, lỡ vô tình nhặt được châu báu thì sao.

Khẽ nhắm dùng kỹ năng, trên tay Trác loé sáng, ánh một cái la bàn phong thủy lơ mờ hiện ra. Hai cái kim trên la bàn xoay vòng một lúc rồi dừng lại, một chấm đỏ hiện lên trên một đầu kim la bàn chỉ ra một hướng.

Tiếp theo cần đi về hướng kim la bàn chỉ.

Trong khi chờ chị em Yêu Hoa tới, Trác nói với Phùng, Bắc và Ánh Dương việc hắn định làm, nếu họ muốn thì cùng đi còn không có thể chờ hai người kia tới rồi tiếp tục luyện cấp.

Tất nhiên không ai chọn ở lại, ba người quyết định đi cùng Trác.

Yến với Tâm sau khi đến chỗ mọi người cũng không có ý kiến, chỉ là Yến khá ngạc nhiên khi thấy Trác lên tới cấp mười chín, bằng với nàng. Cũng biết được chức nghiệp của Trác là chức nghiệp ẩn, Thầy Đồ.

Cứ tưởng sau khi cho cô bé yêu nữ biết chức nghiệp của mình là ổn, ai ngờ nàng không chịu buông tha Trác, cứ túm áo hắn đòi bắt đền, Trác bắt đầu đi

lấy ra một món trang bị gọi là bồi thưởng cho nàng hài lòng.

Đi theo hướng kim la bàn chỉ, mất khoảng mười phút, sáu người đi vào một bãi đất bằng, khung cảnh có sự thay đổi rõ rệt. Cái không khí ẩm thấp đặc trưng dưới lòng đất, những cột đá, đất đá lởm chởm biến mất, không khí tươi mát hơn, thấp thoáng phía trước là vài gốc cây xanh tốt.

Tới đây ảnh cái la bàn trên tay Trác biến mất, có nghĩa đã tới đúng vị trí.

“Gào”

Bỗng phía sau những cái cây một tiếng gầm khá lớn truyền tới.

Sáu người lập tức trở nên cảnh giác, vô cùng cẩn thận đi lên.

Nhẹ nhàng núp sau vài cái cây, Trác đưa mắt nhìn về phía trước.

Đập vào mắt mọi người là một thân ảnh cao khoảng bốn mét, toàn thân bao trùm bởi tầng lông dày màu nâu sẫm, bốn cánh tay to lớn lực lưỡng không ngừng vỗ vào ngực, cặp răng nanh dài sắc nhọn trông khá đáng sợ.

Mọi người như ngừng hô hấp, bởi trên đầu con quái vật này là một dòng chữ màu cam sẫm cực kỳ bắt mắt: “Khi Đất Kasim (Yêu Thú) - Cấp 20”

Boss là boss, hơn nữa còn là yêu thú, Trác nuốt mạnh một ngụm nước miếng.

Cảm giác như bị nhìn lên, Kasim rống lớn:

- Kẻ nào đang ở đây!

Bốn cánh tay của nó đập mạnh xuống đất, mặt đất rung lên mãnh liệt.

Quá bất ngờ, Phùng, Bắc, Ánh Dương, Tâm không kịp đề phòng, cả người ngã ra khỏi chỗ núp.

Kasim giận dữ rống lên:

- Con người!

Đôi chân Kasim đập mạnh chạy về phía bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chặt Vặt

Không chút sợ hãi, trừ Ánh Dương, ba người Phùng, Bắc và Tâm lập tức ổn định.

Tâm khẽ niệm, hai con báo sẵn hiện ra cạnh nàng, Phùng cầm đao lách sang bên, Bắc nhanh hơn chạy đi được một khoảng.

Trác lao ra khỏi chỗ núp, kéo lấy Ánh Dương lùi lại phía sau. Không ngờ xem hướng lại chỉ cho bọn hắn chỗ của một con yêu thú.

Không có ý định bỏ qua con khỉ này, Trác tính bàn sơ với mọi người rồi len lén đến gần tung cú phủ đầu, ai ngờ cảm giác của con khỉ nhạy đến như vậy, bọn Trác cách nó gần năm chục mét mà vẫn bị phát hiện.

Kasim dừng lại, cái miệng mở lớn gầm gừ:

- Con người ngu ngốc, các ngươi muốn chết mới xuất hiện ở đây!

Theo sau, Kasim dùng bốn cánh tay nắm lấy một cái cây cao sáu bảy mét bên cạnh nhô bật lên, sức lực của nó thật lớn.

Những tưởng con khỉ sẽ lao tới, nhưng không, Kasim dùng hai cánh tay vác gốc cây lên vai, hai tay còn lại chống xuống đất, rống:

- Chết đi!

Hai tay cùng hai chân Kasim tấn mạnh xuống đất bật lên, thân hình đồ sộ của nó ôm theo gốc cây nhảy lên cao hơn mười mét. Nhìn theo hướng nhảy của

con khi thì người nó nhắm đến đầu tiên là Tâm.

Ôm gốc cây, từ trên cao Kasim đập thẳng xuống.

Hai con báo như nhận được lệnh, chúng đỡ lấy Tâm cực nhanh né tránh.

“Àm”

Phát đầu tiên của con khi hụt mục tiêu.

Không cho con khi làm ra động tác tiếp theo, trước mặt nó một thân ảnh xuất hiện.

Canh thời điểm rất chuẩn xác, Yến nhảy tới giờ cao nắm đầm của mình đâm thẳng xuống đầu con khi.

“Ám Quyền!”

“Bụp...Bụp...Bụp”

Vài tiếng nổ vang lên trên đầu con khi.

-167

-175

-170

“Gào”

Kasim gầm lên, một cánh tay vỗ mạnh vào người của Yến.

“Bốp”

-700

Yến bị đánh bay ra, hp của nàng tụt xuống gần một nửa, còn chín trăm sáu mươi điểm.

Không chịu thua kém, Phùng lao đến, đao bạt ngang, nhưng chưa kịp đánh vào thân con khi, một gốc cây đánh mạnh lên người hắn.

“Hự”

-1000

Thương tổn quá khủng, Phùng kêu một tiếng văng ra, may mắn chức nghiệp của hắn thuộc dạng máu trâu, cộng thêm trang bị trên người cũng khá, một ngàn điểm hp chỉ mới là một nửa lượng hp của hắn.

Nhờ Phùng gây chú ý trước cho con khi, Bắc thuận lợi áp sát xuất chiêu.

“Phá Cước!”

“Choáng Váng”

-136

Bắc may mắn đánh ra choáng váng, hắn tranh thủ đá liên tiếp lên con khi.

Trác không bỏ lỡ, choáng váng chỉ duy trì được ba giây, không đủ thời gian nén phù, hắn chỉ dùng một tấm phù Lửa tấn công.

Ánh Dương cũng nhanh chóng tới gần hồi máu cho Yến và Phùng, đồng thời gia trì thêm lực phòng thủ cho tất cả mọi người.

Hai con báo của Tâm cũng lao lên người con khi cắn xé.

Nhìn thời gian choáng váng biến mất, Trác hô lớn:

- Tránh ra!

Nhanh chóng chạy ra, thanh máu của con khi hiện tại còn 32325

Phục hồi lại, Kasim như điên lên, cặp mắt long sòng sọc, rống:

- Con người đáng chết!

Một tay Kasim đỡ lấy gốc cây, ba tay còn lại để trước mặt tạo thành hình vòm, Kasim hống lên một tiếng cực lớn, mơ hồ nhìn thấy không khí gọn thành sóng toả ra.

Biết rõ không ổn, Trác lên tiếng cảnh báo nhưng không kịp, gọn sóng đã ập tới tất cả mọi người.

“Chấn Động”

Sáu người lập tức chịu chung một trạng thái, đầu óc quay cuồng. Trừ Yển cùng Ánh Dương ở hơi xa, ba người Bắc, Tâm, Trác cộng thêm Phùng vừa chạy đến đứng cách nhau không quá xa, tạo thành một hình vòng cung.

Kasim lao đến trung tâm hình vòng cung tạo bởi bốn người, bốn cánh tay nắm chặt phần rễ quay vòng tại chỗ, cái cây lần lượt nện lên thân từng người. Bốn người như bốn trái banh được đặt cố định bị đánh bay đi, lực rất lớn.

“Bộp” “Bộp” “Bộp” “Bộp”

Bốn tiếng chạm đất, ngay sau đó một người biến mất, là Bắc, một chiêu này của con khi đã tiễn Bắc về thôn.

Không chậm trễ, Trác lấy ra một bình hp nóc ngay, tiện tay hất ném cho Yêu Hoa và Phùng vài bình, trong tất cả những người còn lại chắc hẳn chỉ còn hấn và Ánh Dương còn nhiều thuốc hồi hp nhất, hấn không ngại chia cho hai người.

Giờ không phải lúc cảm ơn, Phùng và Tâm cầm lấy mấy bình hồi hp này, tuy trong túi hai người vẫn còn nhưng số lượng khá ít, thêm vài bình là thêm chút thời gian sống sót.

Một bình hồi hp loại vừa hồi phục bốn trăm điểm hp, giá trị hp hiện tại của Trác là một ngàn tám trăm, một chiêu của con khi khiến hấn mất hơn một ngàn điểm, với chút máu của Bắc thì chết sau chiêu này là không tránh khỏi.

Tình trạng của Tâm không khả quan cho lắm, một con báo đã chết, con kia được nàng thu lại kịp thời nên không sao. Chức nghiệp của Tâm là Thú Sư, tấn công phụ thuộc vào quái thu phục được, nếu quái chết thì mất nửa tiếng để triệu hồi lại. Nên con báo cuối cùng mà chết thì Tâm chính thức bị loại.

Bên kia, con khi chuyển đến mục tiêu tiếp theo là Yển, Ánh Dương thì được Yển đẩy đi chạy trước.

Như chuẩn bị cái gì, Yển nhả nhanh trên khung trò chuyện:

“Mọi người nhanh chóng áp sát con khi, tôi có một chiêu có thể tạm thời cầm chân nó.”

Đồng thời, hai nắm đấm của Yển phát sáng.

Hiểu được Lam Thủy đang tạo cơ hội, Trác, Phùng, Tâm dùng hết sức chạy đến.

Trác cũng tranh thủ lấy ra phù Nguyên cùng phù Nén, vừa chạy hấn vừa nén phù Lửa lên cây roi.

Ngay khi con khi cách Yển khoảng năm mét, cái cây cũng được con khi giờ lên định tấn công thì Yển liền xuất chiêu, hai nắm đấm của nàng đánh xuống đất.

“Địa Nguyên: Gai Đất!”

Ngay vị trí con khi đang đứng, nền đất bỗng mọc ra bảy tám cây cột nhọn, vừa đánh lên người con khi vừa kiềm giữ toàn thân nó.

Yển kêu lớn:

- Nhanh lên, chiêu này chỉ giữ được nó khoảng năm giây!

Trác là người tiếp cận con khi đầu tiên, cũng phải thôi, tốc độ hấn nắm trùm ở đây rồi, mà trước khi tới gần Trác cũng đã tung trước chiêu Vung Roi tầm xa.

“Quất Roi!”

-647

-638

-599

-412

“Toái!”

-190

-75

Trác nén được năm lá nên lực sát thương gia trị lên khá cao, khoảng ba trăm năm mươi điểm, bên cạnh, Phùng và Tâm cũng đến kịp hỗ trợ.

“Bạo Kích”

-440

Phùng may mắn đánh ra bạo kích.

Kasim rống giận:

- Gào!

Những cây gai đất nứt ra, chưa tới năm giây nhưng con khi sắp thoát.

Đúng lúc này, cây roi của Trác bạo phát.

“Hôn Mê” (4 giây)

Không tiếp tục đánh, Trác lùi lại, trên tay lấy ra một lá phù Nguyên mới, hắn muốn tận dụng chút thời gian gia tăng thật lớn lực sát thương, đánh một chiêu trí mạng.

Trác vừa nén vừa hô:

- Mọi người cố gắng cầm chân con khi!

Yến lao đến tấn công, có thời gian hôn mê, nàng không cần duy trì gai đất nữa.

Bốn giây hôn mê hết rất nhanh, con khi tỉnh lại điên cuồng tấn công.

Trác ở phía sau vô cùng tập trung nén phù.

“...Năm tám, sáu tám, ..., chín tám, mười tám...”

Phía trước Trác, Phùng và Tâm đã chết, hiện tại chỉ còn lại Yến đang cố gắng cầm cự, nhìn hắn cũng không được bao lâu.

Giá trị hp của con khi còn 24103.

Bốp một tiếng, thân hình Yến văng ra, tùy theo biến mất, trước khi biến mất nàng còn nhìn tên trọc một lần, nàng không biết hắn có thể làm gì lúc này, sợ rằng chết là điều không tránh khỏi, máu con khi còn quá nhiều, dù hắn có chuẩn bị chiêu gì sợ cũng không được. Chỉ tiếc một con boss.

“...Hai mươi tám...”

Nén đến tám hai mươi, con khi đã lao đến chỗ Trác.

Theo tính toán, hai mươi tám vẫn chưa thể một chiêu đánh chết con khi.

Nhưng nếu đánh trúng vị trí kia thì có thể thành công, đánh liều mạng, Trác vô cùng tập trung lao tới đối đầu với con khi, cây roi nén hai mươi tám phù lửa hắn cầm chắc chắn trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Món Đồ Bị Phong Ấn

May mắn con khi này không có quá nhiều chiêu thức tấn công ngoài chiêu sóng âm chấn động, kiểu tấn công chủ yếu của nó là dựa vào lực lượng khổng

lò của mình. Chính vì vậy, cách đánh của con khi trông khá đơn giản, nhưng bù cho sự đơn giản của con khi là tốc độ, tốc độ đánh của nó rất nhanh.

Mà nói về tốc độ, Trác cũng không thua kém.

Con khi vừa chạy vừa giơ cao gốc cây đập thẳng xuống Trác.

Phản ứng cực nhanh, cộng thêm tốc độ không quá chênh lệch, Trác kịp thời xoay người tránh thoát.

Nhận ra gã người cuối cùng này không dễ xoi như mấy gã trước, Kasim mở lớn miệng, hai tay tạo thành hình vòm, nó chuẩn bị gây chấn động.

Nếu để con khi kịp xuất chiêu Trác chết là cái chắc, hấn lao nhanh về phía con khi, cố gắng tiếp cận đủ khoảng cách.

“Vung Roi!”

-212

“Grec”

Trác nhắm vô cùng chuẩn xác, luồng khí bay thẳng trúng mồm con khi. Kêu lên một tiếng đau đớn, con khi nắm chặt gốc cây đánh về phía Trác, hấn đã thành công ngăn chặn chiêu chấn động của nó.

Thời gian cho phù Nguyên không còn nhiều, Trác cần phải nhanh lên.

Bị đánh giữa mồm, Kasim trở nên điên cuồng, nó cầm gốc cây đánh liên tục về phía Trác, một đòn nối tiếp một đòn, không ngừng nghỉ.

Đối ứng, Trác cũng cẩn thận né tránh, hấn phán đoán khá chính xác vị trí con khi nhắm đến. Nhưng không hoàn toàn, hấn vẫn bị trượt qua.

Nhìn con khi đã rất điên máu, hàng lông mày của Trác căng ra.

“Cơ hội!”

Lách người né cú đập của con khi, cực nhanh, Trác phi người nhảy lên gốc cây chạy đến phía trước con khi.

Con khi lập tức giơ đập gốc cây ngược một vòng nện Trác xuống đất.

Không cho nó cơ hội, Trác búng người bật lên, thấy vậy con khi tiện đà muốn giết chết Trác trên không, nó đẩy mạnh gốc cây lên trời.

Thoáng chốc, con khi dừng lại, nó không phát hiện gã người trên không.

“Bộp”

Một tiếng chạm đất nhẹ nhàng vang lên dưới chân con khi, hành động nhảy lên của Trác chỉ là đánh lạc hướng, vừa nhảy lên, hấn liền túm một cái cành gãy chia ra từ thân cây, xoay mình lộn ngược xuống đất. Nếu không phải yêu thú đã có tư duy thì hành động này của Trác rất khó lừa được con khi.

Không bỏ lỡ chút thời gian sững sờ của con khi, Trác trượt thân ra sau con khi, mục tiêu của hấn nằm ở chỗ này.

Khuôn mặt hấn trở nên nham hiểm, khe nở một nụ cười đều, Trác đứng thẳng người, tay cầm roi đâm tới, hét lớn:

- Thông ass thần chiêu!

“Trí Mạng”

-19326

Dùng cây roi đâm thẳng vào mông con khi, Trác lập tức đạt điểm sát thương trí mạng, không hề nghi ngờ đây là điểm yếu nhất trên người của nó.

Kêu một tiếng đau đớn, con khi hơi trì lại rồi lập tức ấn thẳng gốc cây ra phía sau lưng.

Cực nhanh, Trác đánh lên một chiêu rồi nằm sấp lao thẳng qua giữa hai chân con khi.

“Quất roi!”

-1852

-1824

-1101

“Àm”

Cái cây nện xuống đất rồi đổ sang một bên.

Con khi khụy xuống, không một tiếng động.

Ngay sát bên dưới gốc cây, Trác nằm không cử động, dần dà, hần đưa tay lên trán xoa nhẹ. Quả thật may mắn, hần mà lao chậm một giây thôi là về thành dưỡng sức rồi.

Trác cẩn thận đưa cây roi lên xem xét, không có dấu vết gì đặc biệt, dù sao vừa rồi dùng cây roi đâm thẳng vào chỗ “ấy” của con khi nói thật hần có chút gợn, cứ sợ đâm xong còn có quà kèm theo dính lại, cũng hèn là không có.

Ngẫm lại, việc xác định chỗ “ấy” của con khi là điểm yếu khiến Trác cười khở, một con khi to lớn như thế, toàn thân rắn chắc như thế, lông tóc dày cộm như thế, có thể nói không có chỗ nào lỏng của nó không che kín, vậy mà ngay chỗ “ấy” lại không có lông. Nếu không phải lúc bị đánh bay hần vô tình nhìn thấy cái vị trí không lông bất mất này quả thật hần cũng không biết nó có điểm yếu cơ đấy, hời, một điểm yếu khiến người đau đầu.

Đứng dậy, Trác nhìn về phía xác con khi, có năm món đồ từ con khi rơi ra, nhưng không quá để ý đến chúng, Trác quơ tay thu hết vào túi, mắt nhìn ra chỗ khác như tìm kiếm thứ gì.

Vừa rồi, ngay khi con khi chết hần nhận được thông báo của hệ thống “Tiêu diệt boss canh chừng phong ấn”, có nghĩa con khi yêu thú này không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở đây, mà nó đang mang nhiệm vụ trong mình, canh chừng cái gì đó bị phong ấn.

Tức là ở xung quanh đây có bảo vật, Trác sáng mắt, có lẽ thế, nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp luôn là đức tính tốt của hần.

Đi đến vị trí đầu tiên nhìn thấy con khi, đã canh giữ thì quy tắc đầu tiên là không được rời quá xa nơi phong ấn, Trác cẩn thận xem xét xung quanh thật kỹ, chắc chắn không bỏ sót vị trí nào kỳ lạ.

Bỗng Trác phát hiện vách đá phía trước có một cái hang động, hần tiến tới.

Thấy không có gì bất thường, Trác đi vào.

Ngay lập tức, một hơi thở tràn đầy hắc ám đập vào mặt Trác, không khí như co đặc lại. Cẩn thận đi tới, một khoảng đất trống rộng khoảng mười mét vuông nằm cuối hang, trên mặt đất bừa bộn những viên đá với hình thù kỳ lạ, sắp xếp thành hình tròn theo qui luật nào đấy, qui luật gì thì Trác đương nhiên không biết được, mà hần cũng chẳng quan tâm.

Ánh mắt hần lúc này đang bị một cái hòm nằm ở trung tâm khoảng đất thu hút.

Nói là hòm cũng không đúng, bởi nó chỉ có bốn vách, không có nắp, xung quanh cái hòm không nắp này là một vòng tròn tạo bởi những viên đá nhỏ xíu sáng lấp lánh.

Không chậm trễ, Trác đến gần cái hòm không nắp, mắt nhìn vào bên trong nhưng không thể nhìn thấy cái gì, một màn ánh sáng đã che chắn nó.

Trác đưa tay thò vào cái hòm liền bị bật ra, lớp ánh sáng che chắn còn có tác dụng bảo vệ.

Chắc, nhẹ nhàng không muốn thì chơi bạo lực vậy.

Trác lấy mấy tấm phủ ra, hiện tại xem đến thì bên trong cái hòm không nắp này là một món đồ, đã là đồ mà lại còn bị phong ấn thì chắc hẳn món đồ này không thể dễ dàng phá hỏng, vì vậy hần không ngại thử phá hủy lớp ánh sáng cùng cái hòm bảo vệ bên ngoài này.

Nhất là hoàn cảnh xung quanh cho thấy những lớp phong ấn vừa bị phá hủy, tuy không biết tại sao phong ấn bị phá hủy mà đồ vật vẫn còn nhưng thôi, dù sao Trác cũng được hưởng lợi, quan tâm làm gì cho mệt.

Trước tiên, Trác đánh bình thường, không xi nhê.

Trác bắt đầu nén phù, nén đến tám ba mươi, Trác đánh, thừa còn hơn thiếu mà.

Ầm ầm mấy tiếng, lớp ánh sáng quanh chiếc hòm ầm ầm dần rồi biến mất.

Một cột khí đen ngòm bắn ra, mắt thấy một thứ lấp lánh ẩn hiện trong cột khí, Trác liền đưa tay vào bắt lấy.

Ngay vị trí chiếc hòm trong hang động, Trác không còn ở đây, một tia sáng loé lên, một con khi nhỏ với toàn thân phát ra ánh sáng xanh lục nhẹ, trên trán là một hình vẽ kỳ lạ xuất hiện.

Phát hiện vật ở trong hòm biến mất, con khi rống lớn, toàn thân ánh sáng phát ra càng mạnh, thân thể lớn lên, hang động lập tức vỡ tung, một con khi cao hơn hai chục mét, toàn thân không thể nhìn rõ, duy có hình vẽ trên trán nó đã phát triển thành một cái hoa văn đặc thù, bộ lông trên đầu sừng sừng khiến con khi càng thêm dữ tợn.

Một dòng chữ tím ở trên đầu con khi giới thiệu bản thân nó: “Yêu Vương Lực Khúc (Bảo Vệ Phong Ấn)”

Lực Khúc rống lên:

- Là kẻ nào đã lấy mất nó, Kasim, ngươi ở đâu, ra đây!

Lực Khúc đang rất giận dữ, nó vừa đi về lấy thêm thần vật để duy trì phong ấn, trước khi đi nó đã giao cho Kasim canh chừng, gặp chuyện gì không thể chống đỡ thì đập nát tín vật nó đưa báo tin, tại sao không thấy gì?

Cái này cũng không phải hoàn toàn do lỗi Kasim, nó cũng đâu có ngờ chỉ mấy tên con người cấp thấp hơn nó lại có thể giết chết nó, vì vậy không đập tín vật báo tin là chuyện bình thường, bởi trong mắt nó, sáu người Trác không phải là sự uy hiếp.

Phát hiện xác của Kasim, Lực Khúc cũng không thể tiếp tục làm gì, việc cần thiết bây giờ là nó phải quay về báo tin cho tộc trưởng, một trong bảy món đồ phong ấn đã bị mất, trước nguy cơ Ma sắp phá vỡ phong ấn thì đây không phải là chuyện đùa.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chiếc Nhẫn

Trong thôn, năm người Yên đang chờ Trác.

Khoảng một lúc, Trác xuất hiện, năm người khá kinh ngạc bởi Trác không hiện tại vị trí phục sinh không xa nơi năm người đang đứng mà đi tới từ một hướng khác, điều này có nghĩa Trác không chết rồi quay về mà tự mình trở lại thôn.

Tâm bất giác nói:

- Chẳng lẽ anh trực giết được con khi rồi hả?

Ai lúc này cũng nghĩ như vậy, chỉ riêng Yên nghĩ khác:

- Cũng chưa hẳn, có lẽ hắn trốn được con khi rồi về lại thôn.

Có khả năng, dù sao sức chiến đấu của con khi kia quá mạnh, chưa nói máu nó còn rất nhiều, thời gian trôi qua mới được vài phút, trong thời gian ngắn như vậy mà bảo Trác giết được con khi thật sự hơi khó tin.

Thấy năm người nhìn mình chằm chằm, Trác cười nói:

- Sao thế, giờ mọi người mới nhận ra là tôi rất đẹp trai hay sao!

Khi nói, Trác nhìn thẳng vào Yên giống như là chỉ nói cho mình nàng nghe vậy, trong giọng hắn còn mang theo chút trêu chọc.

Yên cũng nhận ra điều này, nàng có chút xấu hổ chuyển ánh mắt sang hướng khác.

Tâm không phát giác chuyển biến tâm trạng của chị mình, nàng bĩu môi:

- Anh mà đẹp trai gì, chưa nói xấu là may cho anh rồi.

Trác bảo:

- Được, em nhớ những lời này đây, đừng hối hận.

Lúc này, Bắc ở phía sau, mang theo chút hy vọng hỏi:

- Anh, con boss thế nào rồi?

Mọi ánh mắt lại đổ dồn về Trác, đây là điều năm người muốn biết nhất.

Không chút dấu điểm, Trác đáp:

- Hà hà, may mắn anh đã giết được nó!

Biết đáp án, năm người trợn tròn mắt, không thể tin là Trác có thể giết chết con khi đó.

Trác lấy năm món đồ rút ra từ con khi, nói tiếp:

- Con khi do sáu người chúng ta hợp sức giết nên mấy món này mọi người cùng chia.

Không còn ai nghi ngờ, tất cả hoàn toàn tin Trác đã giết chết con boss, số trang bị màu lam Trác vừa lấy ra là bằng chứng chứng minh xác thực nhất.

Nhìn số trang bị, Ánh Dương ngáp ngừng:

- Có được không anh Du Ảnh, con boss hoàn toàn do anh giết, anh có quyền lấy hết số trang bị này mà, không cần phải chia ra đâu.

Nhìn biểu cảm của mọi người, Trác cười nói:

- Nếu không có mọi người chưa chắc tôi giết được con khi đó nên số đồ này chia ra là chính xác, mọi người không phải ngại.

Trác đã nói vậy thì thôi, không ai còn dị nghị, ánh mắt mọi người tập trung lại lên đồng đồ.

Yến hoàn toàn thay đổi cái nhìn về Trác, có lẽ hắn cũng không quá tệ, phì phì, hần tệ hay không thì có liên quan gì đến nàng mà nàng phải quan tâm chứ, Yến lắc đầu xua đi suy nghĩ này.

Còn Tâm, sau khi nghe Trác chia đồ lập tức chạy tới đầu tiên, tay đưa ra muốn cầm lấy xem vài món thì bị Trác chặn lại, cười tà nói:

- Khoan đã Yêu Hoa, em có nhớ anh vừa nói gì không?

Tâm tròn mắt ngây thơ hỏi lại:

- Anh có nói gì hả?

Trác giả bộ hăm hừ:

- Em chắc chứ?

Tâm liền áp sát Trác, lắc lắc cánh tay Trác, nói:

- Anh trông đẹp trai, bỏ qua cho em đi mà.

Trác gật đầu vừa ý:

- Phải thế chứ, anh tạm thời bỏ qua cho lần này...

Trác chưa kịp nói xong, Tâm đã buông tay hắn ra chạy về phía đồng đồ, Trác chẳng còn gì để nói.

Trác đã xem qua năm món này, trong đó có bốn loại trang bị đẳng cấp tốt lần lượt là áo, giày, bao tay và vòng cổ, xét thuộc tính thì có thể xếp chúng vào top đầu những trang bị lam, hàng rơi từ yêu thú có khác. Ngoài bốn món trang bị này thì còn có một quyển sách kỹ năng của chức nghiệp Bạo Quyền, chỉ tiếc không có món nào dành cho chức nghiệp của Trác.

Mọi người dựa vào chức nghiệp phân đồ, ngoài Trác còn có một người không có trang bị là Bắc, còn người lấy được nhiều nhất là Tâm cùng Yến, hai người nhưng được ba món.

Nhận đôi bao tay cùng quyển sách kỹ năng từ tay Tâm, Yến hơi ngại ngần nhìn Trác, vô cùng dứt khoát, Yến từ trong túi lấy ra hai túi tiền đưa cho Trác và Bắc, nàng nói:

- Coi như đây là phần của hai người, dù sao cũng đã bỏ sức.

Bắc nhìn về phía Trác chờ hắn quyết định.

Hơi ngạc nhiên về hành động của cô nàng, không do dự Trác vui vẻ nhận lấy:

- Vậy được.

Trác đồng ý thì Bắc cũng không có lý do gì từ chối, hắn mở túi tiền ra ngay.

- Hai mươi vàng!

Bắc hô lên, số tiền này dư cho hắn sắm hai món đồ tốt rồi đấy chứ.

Trác cũng mở túi tiền Yến đưa cho hắn.

Nhìn số tiền nhận được, Trác cứng họng, biết trước là cô nàng này rất giàu nhưng không ngờ lại giàu đến thế này, cho hắn những năm chục vàng.

Trong trò chơi, cho phép dùng tiền thật để đổi thành tiền trong game nhưng tỷ lệ khá chênh lệch, một so với mười, vì vậy rất ít người chơi chịu bỏ tiền đổi lấy, thà rằng tích góp từng chút còn hơn. Còn đại đa số các guild khi bắt đầu trò chơi đều yêu cầu thành viên kiếm xu, với số lượng người đông đảo thì gom xu không quá khó, chưa kể còn tổ chức vài hoạt động kinh doanh theo trò chơi kiếm tiền.

Việc để tỷ lệ chênh lệch như vậy theo giải thích của công ty phát hành nhằm tránh hiện tượng nhiều người dựa vào nhiều tiền làm mất cân đối trò chơi, nhưng cũng không thể cao tới mức không ai dám đổi vì vậy một so với mười là giới hạn được đưa ra.

Với năm mươi vàng Yến đưa cho Trác nếu đổi thành tiền thật khoảng năm trăm nghìn, bằng tiền lương mười tháng của hắn. Một con số không nhỏ, theo biểu hiện của Yến thì có vẻ chừng này tiền vẫn chưa là gì so với nàng.

Trác không nhiều lời, dù số vàng này Yến dùng tiền thật đổi lấy đi chẳng nữa nếu nàng đã đưa thì hắn cũng không rườm rà khách sáo, Trác cất số vàng vào túi gật đầu nói:

- Cảm ơn!

Yến đáp:

- Không có gì.

Sau đó, mỗi người chia tay, ai cũng có nhiệm vụ của mình, sáng nay thu hoạch như vậy là quá đủ đối với từng người.

Chưa vội đi, Trác đứng tại chỗ, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn màu đen tuyền, không có chút nào nổi bật, đúng vậy, chiếc nhẫn này là thứ mà Trác lấy được trong hang động.

[<âm>] (Phong Ấn)

“Toàn bộ thuộc tính bị phong ấn.”

“Kỹ năng cố định: Hoá - Biến xác mọi sinh vật thành vật phẩm.”

“Chiếc nhẫn của Âm Vương, một trong bảy người hầu thân cận nhất của Đại Ma Vương, chiếc nhẫn là kết tinh một phần sức mạnh của Âm Vương, bị nắm loại sức mạnh phong ấn.”

Chưa hết, ngoài việc lấy được chiếc nhẫn, Trác còn vô tình kích hoạt một cái nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ ẩn “Âm Vương”: Truy tìm nơi Âm Vương bị phong ấn trả lại chiếc nhẫn. Yêu cầu phá giải mọi phong ấn trên chiếc nhẫn trước khi đưa lại Âm Vương. (Nhiệm vụ chỉ cho phép một người)”

“Phá giải phong ấn đầu tiên cần một viên Đá Thần nguyên vẹn, kết hợp sức mạnh của một trong năm đại năng lượng Thổ.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Chưa biết.”

Bỏ qua phần nhiệm vụ, hiện tại chưa có chút manh mối nào thì quan tâm làm gì, điều quan trọng bây giờ là chiếc nhẫn.

Trác ngắm chiếc nhẫn một lúc liền hướng về phía ngón tay đeo vào, không hề bị cản trở, chiếc nhẫn thuận lợi xô vào ngón tay Trác, đồng thời kỹ năng cố định của chiếc nhẫn cũng được kích hoạt.

Quả nhiên không hề có bất cứ yêu cầu nào về chức nghiệp cũng như là đẳng cấp. Trác thoả mãn, một món đồ bị phong ấn, qua phần giới thiệu có thể thấy nó không đơn giản, là hàng hiếm trong hiếm, khủng trong khủng, không biết thuộc tính của nó như thế nào nếu bỏ phong ấn, Trác quả thật háo hức cùng chờ mong.

Đương nhiên tiếp theo còn phải thử kỹ năng của chiếc nhẫn, có lẽ ăn trưa xong rồi tính, hiện tại đã gần mười một giờ rồi, vẫn còn phong thư của A Tứ gửi cho thôn trưởng chưa đưa, để chút làm luôn một thể.

May mắn trưa nay cô Loan cùng Ly đi nhà họ hàng nên Trác không phải về, hắn sẽ thêm thời gian để chơi, Trác liền thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Vật Tay

- Cố lên đội trưởng!

- Mạnh lên, mạnh lên!

- Dùng sức đi, dùng cả thân người!

....

Trác vừa thoát ra đã nghe trong phòng vô cùng huyền ảo. Khoảng ba bốn chục người tụ tập lại một chỗ đang hò reo cổ vũ, không biết là cổ vũ cái gì.

Thấy có người quen, Trác ngoác:

- Có chuyện gì đấy Quang?

Quang là một thành viên chung nhóm với Trác, có nước da hơi ngăm, mái tóc đen xoăn cùng nét vui vẻ tự nhiên trên khuôn mặt khiến người khác vừa nhìn là có hảo cảm, mà quả đúng như thế, tính cách của Quang rất dễ chịu.

Nghe Trác hỏi, Quang tới gần nói:

- Nhóm anh Phú vừa săn được một con boss cấp mười, đánh ra sách kỹ năng cấp vì vậy nhận từ guild khá khá tiền thưởng. Anh ấy tính mời mọi người bữa trưa nhưng tiền có hạn nên bày ra một trò chơi, chỉ cần một thành viên của mỗi nhóm thắng ba lượt thì cả nhóm đó sẽ được mời đi.

Trác ngạc nhiên:

- Trò gì vậy?

Quang đáp ngay:

- Vật tay!

Phải nói thêm nhóm Phú khá may mắn, giết boss đẳng cấp thấp mà rơi ra sách kỹ năng cấp, chắc do ăn ở. Sách kỹ năng cấp khác sách kỹ năng thường ở chỗ muốn học phải có đủ điều kiện yêu cầu kèm theo, sự chênh lệch giữa hai loại không cần phải nói làm gì, nếu xem sách kỹ năng thường như con gà con thì sách kỹ năng cấp là con gà trưởng thành, gà con đấu với gà trưởng thành? Chắc, một phát chết ngay.

Nhưng chỉ có kỹ năng không cũng chưa nói được điều gì, tổng thể sức mạnh của một nhân vật còn tùy thuộc vào trang bị và quan trọng nhất là kỹ thuật.

Trác chặc lưỡi nói:

- Kiểu này trưa nay nhóm nào cũng được ăn trưa miễn phí rồi nhỉ!

Quang lắc đầu:

- Cậu mới tới không biết chứ, nhóm anh Phú được mệnh danh là xe tăng của guild, trong game cũng vậy mà ngoài đời cũng thế. Tất cả thành viên của nhóm chuyên về những class nào có lực lượng mạnh, chưa kể ngoài đời tên nào tên nấy khoẻ như trâu, bắp tay của họ phải bằng bắp đùi của mình.

Quang tiếc hận nói tiếp:

- Chỉ tại hồi nhỏ lười ăn ghét sữa, không bây giờ ai cũng phải ngược nhìn mình.

Quang cao khoảng mét sáu, bề ngoài không mập cũng không gầy, đúng trông hơi nhỏ con.

Trác vỗ vai khích lệ:

- Được cái này mất cái kia, chỗ này co thì chỗ khác dài bù lại, lo gì.

Quang như chạm vào nỗi đau, nghiêng răng:

- Nhưng chỗ cần dài đó lại không dài mới tức chứ!

Trác thờ dãi:

- Rồi xong, đòi chú chấm dứt từ đây.

Quang bấu môi:

- Thôi đi pa oi, của ông được nhiều mà đòi.

Trác cười đắc ý, hai tay đưa ra chuẩn bị ước lượng chiều dài cùng chiều rộng thì chợt tỉnh táo lại xua tay, nói:

- Đang nói về nhóm anh Phú sao nhảy sang cái này rồi, có gì mình bàn sau, thế này giờ có nhóm nào thắng chưa?

Quang cười thâm, cho rằng Trác đang đánh trống lảng nhưng cũng không nói gì, trả lời:

- Chưa có nhóm nào thắng cả, mình đang lại gọi anh Phùng sang thử sức, dù sao anh ấy cũng khỏe nhất nhóm.

Thấy Quang nói mà mắt cứ nhìn thẳng em Trác, Trác dùng đầu gối cũng biết Quang nghĩ gì, dám khinh thường anh à. Việc liên quan đến danh dự đàn ông này không thể làm ngơ, để chút đi wc cho thằng này mở rộng tầm mắt, cho hắn biết thế nào là siêu cấp đại pháo, vô địch thân thương.

- Nhìn cậu cũng có cơ bắp đấy chứ, lại thử luôn không?

Quang để ý thấy Trác không đến nỗi nào, cũng có da có thịt nên hỏi thử.

Trác gật đầu đáp:

- Cơ hội ăn trưa miễn phí đại gì bỏ qua, cứ lên thử cái đã.

Hỏi thì hỏi thế thôi chứ Quang cũng không quá hi vọng, dù sao về mặt thể hình thì Trác thua hẳn so với nhóm anh Phú, có chăng anh Phùng thì may ra.

Phùng vừa thoát ra trò chơi, nghe Quang kể lại thì tin tưởng bưng bưng, vỗ ngực nói:

- Các chú cứ tin ở anh, hôm nay sức khỏe anh khá dồi dào, chưa kể mấy bữa trở lại anh đang giữ sức để cuối tuần đại chiến với bà xã sắp về, hắc hắc!

Phùng mờ ám nháy mắt.

- Ô, anh Phùng nghĩ rồi à!

- Anh Phùng đến, mấy đứa né ra!

- Cố lên anh Phùng, hơn hai mươi miệng ăn trông cậy hết vào anh đấy!

Phùng nói chung có chút tiếng nói trong guild, chưa kể thân hình lực lưỡng rắn chắc, nên vừa đến lập tức được anh em ủng hộ nhiệt liệt, không chỉ riêng thành viên trong nhóm.

Trác theo sát lách vào. Ở giữa, một chiếc bàn được để sẵn, một người mặc áo thun đen ngồi trước, cánh tay để trên bàn, nhìn qua cũng khá vạm vỡ, đằng sau người này là cả một nhóm gần hai mươi người với cơ bắp rõ ràng.

Nhìn thấy Phùng đến, người này lập tức đứng dậy:

- Anh Phùng!

Phùng ngồi xuống đối diện, cười phát tay:

- Được rồi, ngồi xuống chiến luôn nào!

Người này cười nói:

- Anh cứ đùa, em tự biết lượng sức.

- Hắc, cờ anh Phùng thì để anh!

Ngay lập tức, một người khác ngồi xuống đối diện Phùng thế cho người trước.

Phùng dựng thẳng tay phải, nói:

- Ra là Kha à, nhớ chú thua anh một lần rồi mà giờ vẫn lên sao!

Kha mặc một chiếc áo sơ mi kiểu, mái tóc đen hất ngược, khuôn mặt hơi vuông, đưa tay nắm lấy tay Phùng, đáp:

- Từ lần thua trước em về đã tăng thêm cường độ tập luyện để phục thù đây.

Ngón cái hai người xen vào, bốn ngón còn lại nắm chặt bàn tay nhau, hai con chuột hiện lên rõ mồn một.

- Thử xem chú có báo được thù không nào!

Người làm trọng tài giữ tay hai người ở vị trí cân bằng, xong hô lớn thả ra:

- Bắt đầu!

Con chuột lập tức căng lên, gân xanh kéo dọc cánh tay hai người.

- Cố lên anh Phùng!

- Hạ nhanh diệt gọn Kha!

“Hự! Hự!”

Chênh lệch hiện rõ ra, Phùng chiếm ưu thế tuyệt đối, dần dần Phùng ép sát tay Kha xuống bàn.

“Rầm”

- Được, anh Phùng ăn rồi!

- Còn hai trận nữa!

Rút tay về thả lỏng, Phùng nói với Kha:

- Chú đúng là mạnh lên không ít.

Kha đứng dậy, buồn bực:

- Anh đừng nói nữa, lần sau em sẽ không thua.

- Hà hà, anh chờ chú!

Thay Kha, một người đàn ông cỡ tuổi Phùng ngồi xuống, khuôn mặt hơi tròn, thân hình không chênh lệch với Phùng là bao, khá đồ.

- Anh Lô ra rồi!

Phục hồi, đặt tay lên, Phùng khá tự tin nói:

- Lần này cậu phải thua thôi Lô.

- Chưa biết được, dù sao chúng ta cũng ngang ngửa nhau.

Lô cười nắm tay Phùng, rất nhanh hai người vào thế sẵn sàng.

“Hự! Hự!”

Quả đúng như lời Lô, hai người không quá chênh lệch, hai bên ở thế cân bằng.

“Ya!”

Phùng hô lớn, toàn thân dùng sức vật xuống, hạ tay Lô xuống được một khúc.

“Lên!”

Không chịu kém, Lô cũng hô một tiếng vật lại, không chỉ lấy lại thế, Lô còn tăng lực vật tay Phùng xuống, Phùng liền thất thế.

- Không ổn rồi, anh Phùng thua mất!

- Lên lại anh Phùng ơi!

“Rầm”

Lô cười sáng khoái:

- Khà khà, cậu thua! Tỏi qua ăn hơn ký thịt dê có khác, năng lượng tràn trề!

Phùng rút tay về lắc đầu:

- Kiểu này chắc không ai ăn được bữa trưa của nhóm cậu rồi.
- Ha ha, có lẽ, thôi được rồi, mọi người giải tán đi ăn nào!

Ngay cả Phùng còn thua nên không ai tiếp tục lên thử sức, một người đàn ông đứng sau Lô xua tay nói.

- Vâng, anh Phú!

Vậy ra người này là Phú đội trưởng của nhóm, một thân áo ba lỗ bó sát, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, khuôn mặt kiên nghị với màu xanh của bộ râu quai nón mới cạo, người nào không biết nhìn vào còn tưởng đây là huấn luyện viên thể hình không chừng.

- Từ từ đã!

Mọi người chưa kịp tản đi, thì một giọng nói phía sau Phùng vang lên.

Trác chuyển mình lên trước.

- Còn em muốn thử.

Mọi người ngạc nhiên quay lại.

- Không phải là cao thủ mới gia nhập guild chúng ta đây sao?
- Đúng rồi!
- Không phải chứ, nhìn cao thủ cũng đâu có lực lắm đâu!
- Thôi đi pa, biết gì, đây người ta gọi là thu hết lực lượng vào trong từng thớ thịt, mạnh rạng ngời mà không chói lóa!
- Bớt chém đi chú, đẹp rạng ngời mà không chói lóa mới đúng!

....

Phùng hơi sững sờ rồi đứng dậy nhường chỗ cho Trác, không coi thường, chỉ vỗ vai hắn nói:

- Cố lên, vì hơn hai mươi miệng ăn của nhóm chúng ta.

Tuy tiếp xúc chưa lâu nhưng Phùng cũng có một chút nhận thức về Trác, không phải là một người dễ nóng đầu, rất có suy nghĩ, luôn hành động một cách tự tin chắc chắn nên việc Trác muốn thử sức không phải chỉ là thể hiện hay ra vẻ, có lẽ Trác thật sự đủ sức.

Trác gật đầu:

- Vì bữa trưa miễn phí!

Bên kia, Lô hơi ngạc nhiên, dù sao danh tiếng của Trác trong phòng này ai cũng biết, xuất phát từ ngưỡng mộ đối với cao thủ, Lô không có chút khinh thường hay chế giễu vì Trác không đồ con, chưa kể thấy Phùng còn đặt niềm tin vào Trác, Lô hết sức nghiêm túc nhưng nghe Trác nói cũng bật cười:

- Cậu sẽ có cơ hội.

Không rườm rà, hai người vào thể sẵn sàng.

- Bắt đầu!

Lô lập tức dùng toàn lực, không nương tay.

- Không phải đâu, cao thủ mạnh ngang ngửa anh Lô!
- Đây, tao đã nói mà!

Không chiếm được ưu thế, Lô hét lớn, muốn bộc phát, nhưng như vật với một cây cột đá, Lô kéo liên tục không có hiệu quả.

“Rầm”

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Trác vật tay Lô xuống.

Phú vỗ vai Lô bảo:

- Được rồi, để anh.

Thấy Phú ngồi xuống thế Lô, Trác cảm thấy áp lực, không chỉ là áp lực của một người lớn hơn hẳn chục tuổi đặt lên mà còn xen lẫn khí thế cùng chút uy mạnh mẽ của người tập võ.

Phát hiện Trác không có gì thay đổi trước "lực" mình tạo ra, Phú càng thêm đề ý, nói:

- Có vẻ cậu cũng tập qua võ thuật nhỉ?

Trác không đấu, đáp:

- Vâng, là võ gia truyền!

Không hỏi thêm, Phú nắm tay Trác, sẵn sàng.

- Ta đấu thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nội Kinh

“Nội kinh!”

Vừa bắt đầu, Trác cảm giác được một luồng “khí” như có như không tác dụng lên tay hấn. Trác lập tức nhận ra đây là nội kinh.

Nội kinh, không giống như nội công trong truyện kiếm hiệp hay phim chương, nó không có sức phá hoại cũng như lực lượng mạnh kinh khủng, cái gọi là nội kinh thực chất là một loại “lực” cũng xem như “khí” sinh ra trong cơ thể sau nhiều năm tập luyện. Dĩ nhiên không phải tập thể dục.

Chỉ luyện võ mới có được nội kinh, nhưng các môn võ hiện đại không làm được điều này.

Trừ các chiêu thức võ công đặc trưng của từng hệ phái, luyện võ chủ yếu chia làm hai giai đoạn, giai đoạn đầu là rèn luyện thân thể như da, thịt, tay, chân,... sau đó chuyển sang rèn luyện các bộ phận bên trong như nội tạng,... đến một trình độ nhất định sẽ xuất hiện nội kinh, mà để rèn nội tạng đến sinh nội kinh chỉ có luyện tập theo công pháp của võ thuật cổ lưu lại mới làm được.

Võ hiện đại chỉ chú ý đến chiêu thức biểu diễn tuy khiến người tập có kỹ năng cùng khoẻ mạnh, trong khi võ thuật cổ ngoài chiêu thức tinh xảo, phức tạp còn kết hợp công pháp, giúp rèn luyện cơ thể từ trong ra ngoài giúp phát triển vượt xa bình thường, hai loại chênh lệch nhau một trời một vực.

Về nội kinh, tuy không đến mức biến thái nhưng tác dụng vô cùng lớn. Nó có thể tăng phúc lực lượng toàn thân, chưa kể sau khi sản sinh nội kinh cơ thể sẽ xuất hiện biến hoá, tất cả bộ phận đều trở nên dẻo dai, mạnh mẽ, các giác quan cũng linh mẫn, nhanh nhạy hơn rất nhiều. Trong chiêu thức có nội kinh thì lực sát thương tăng cao vài cấp, biến ảo linh hoạt, dụng chiêu dễ dàng.

Nhưng nội kinh luyện ra dễ sao? Câu trả lời là không, ngoài cố gắng luyện tập còn phải có chút ngộ tính và may mắn. Như gia đình Trác, ba và ông nội hấn luyện nửa đời người mà nội kinh ít đến thương cảm, ba hấn bảo nếu có thể tự ra thì nội kinh của họ gộp lại cũng chỉ bằng nửa ngón tay cái.

Trác may mắn hơn, ngộ tính của hấn khá cao, chỉ mất mười năm hấn đã luyện ra nội kinh, tiếp tục qua mười năm, nội kinh trong cơ thể hấn ước lượng bằng nắm đấm.

Vậy nên khi ra ngoài việc gặp một võ sư có nội kinh rất hiếm, trừ bỏ việc khó luyện một phần còn do công pháp võ thuật cổ lưu lại quá ít, muốn luyện cũng không có mà luyện, nên một quyền công pháp gia truyền họ Trần nhà Trác có thể coi như báu vật.

Không ngờ trong guild này lại có một người mang nội kinh, Trác khá ngạc nhiên, cảm nhận sơ thì thấy nội kinh của Phú không nhiều, được một tia nhỏ mà thôi.

Trác lập tức vận dụng nội kinh chống lại, tất nhiên lượng nội kinh dùng cũng tương đương với Phú, vậy là đủ.

Cảm nhận được nội kinh của Trác, Phú gật đầu nói:

- Cậu khá lắm.

Thấy Phú biểu lộ bình thường, Trác có điều suy nghĩ.

Phú cười cười nói:

- Anh dùng hết sức đây.

Nội kinh của Phú như cuốn lấy tay Trác, từ một tia nhỏ ban đầu phút chốc lớn lên gấp năm lần. Lực lượng của Phú lập tức tăng mạnh, Trác dần thất thế.

Nhanh chóng tăng thêm nội kinh, Trác đưa cả hai về thế cân bằng. Dù hơn năm lần thì lượng nội kinh của Phú không là gì so với Trác, nhất là sau khi xuyên qua, Trác nhận thấy cơ thể hắn đã thay đổi, mỗi lần luyện công nội kinh của hắn tăng lên cực nhanh, giờ nội kinh của Trác cũng phải bằng quả bóng rổ.

Phú không ngờ Trác lại mạnh đến mức này, đã thế trông có vẻ vẫn chưa dùng hết sức.

Bỗng, Phú cảm thấy một luồng khí xâm nhập vào tay hắn, nội kinh của hắn bị đẩy lùi, sức lực dần mất đi. Phú kinh hãi, “Đây... đây là điều khiển kinh nhập thể, phải bậc đại sư mới đạt trình độ này!”

- Anh thua, cậu mạnh hơn anh nhiều!

Biết mình không thể thắng, Phú dứt khoát nhận thua.

- Oa, anh Phú nhận thua!

- Không phải chứ, cao thủ mạnh như vậy?

- Anh trọc! Anh trọc! Anh trọc!

Tất cả thành viên nhóm Phùng khoái trá hô to, trưa nay họ được ăn miễn phí rồi.

Trác rút tay lại, cười hắc hắc nói:

- Vậy giờ đi ăn luôn được chứ anh.

Phú cười lớn, đứng dậy vỗ vai Trác nói:

- Đã thế thì đi thôi!

Hơn bốn mươi người tụ cùng một chỗ đi tới tiệm cơm, với nửa nhân số nhìn như lực sĩ chưa kể tên nào tên nấy mặt mũi bặm trợn, quả thật không khác gì một đám giang hồ.

Phùng, Trác, Phú ba người đi chậm chậm ở phía sau, vừa đi vừa đi vừa trò chuyện khá vui vẻ, câu chuyện chủ yếu xoay quanh những vấn đề liên quan đến võ thuật, Phùng nghe thì cực kỳ hướng tới, tỏ vẻ sớm muộn phải đi học võ. Còn Phú, dù hơn Trác chục tuổi nhưng không hề tỏ vẻ ta đây mà ngược lại càng thêm khâm phục, kính nể, rất tranh thủ nhờ Trác chỉ điểm cho vài bí quyết sử dụng nội kinh.

Qua trò chuyện với Phú, Trác có thêm cái nhìn về võ thuật ở thế giới này. Chỉ bốn chữ dễ diễn đạt, đó là cực kỳ phát triển, các công pháp rèn luyện thân thể, tu luyện nội kinh ở đây không quá quý giá, số lượng không nhiều cũng không ít, hầu như mỗi môn phái tiếng tăm đều có một bộ công pháp thậm chí là hai, ba, tuy phẩm chất của chúng hơi thấp. Như Phú là đệ tử của phái Nam Việt, ngộ tính cùng thiên phú võ thuật loại khá, học qua hai loại công pháp của phái nhưng gần hai chục năm luyện tập sinh ra nội kinh ít thấy tội. Với công pháp gia truyền nhà Trác, hắn chắc chắn phải thuộc loại siêu cấp huyền thoại, khả năng, tự phê chút thôi chứ thật ra được cao cấp là cùng.

- Tới nơi rồi.

Phú chỉ vào tiệm cơm trước mặt.

- Mọi người hôm nay ăn ở đây!

- Nghe rồi anh, anh em vào thôi!

Phú quay sang nói với Trác:

- Trác mới chuyển tới chắc chưa ăn thử đặc sản ở đây nhỉ?

- Chưa anh.

- Để anh giới thiệu cho cậu vài món.

Nói rồi Phú khoác vai Trác đi vào. Tiệm cơm rất rộng và sạch, dưới đất không một miếng đồ ăn rơi vãi nào, cách bài trí tạo cảm giác khá mát mẻ, tường

son xanh lam nhạt, trong chung vài chậu cây lớn, bên góc là một cái hồ cá thông vào vườn trong.

Khá nhiều người đến đây ăn, may mắn bọn Trác vẫn tìm đủ chỗ ngồi.

Kêu vài món được coi là đặc sản, rất nhanh, thức ăn được mang ra.

Người phục vụ là một cô gái khá xinh xắn, cao chừng mét sáu lăm, mang bộ đồ hơi rộng, thêm chiếc khăn quấn quanh hông nên khó thấy rõ hết đường cong trên cơ thể nàng, mái tóc đuôi gà buộc cao sau gáy, ngũ quan tinh xảo, đặc biệt là cặp môi hồng phơn phớt khiến thằng nào thằng nấy ngựa ở trong lòng, nhất là vài giọt mồ hôi trên trán càng khiến nàng có sức hấp dẫn kỳ lạ.

Không khó để thấy ánh mắt nóng bỏng của những thằng độc thân giành cho cô gái.

Mới đầu Trác cũng không chú ý nhưng khi nhìn cô gái, Trác trở nên kinh hãi:

- Em...em...!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.